

VERSCHIJNT VRIJDAGS

KANTOREN:

AMSTERDAM

N. Z. VOORBURGWAL 262
TELEFOON INTERC. 33170

ROTTERDAM

STATIONSWEG 24
TELEFOON INTERC. 50540

'S-GRAVENHAGE

STATIONSWEG 95
TELEFOON INTERC. 111666

ABONNEMENT f 1.62½ PER KWARTAAL, 12½ CENT

ONS LAND

PANORAMA

PROSPECTUS

UTRECHT

BEMUURDE WEERD 14 WZ

TELEFOON INTERC. 13473

GIRO 149597

ARNHEM

SPIJKERSTRAAT 213

TELEFOON INTERC. 22922

GIRO 42680

LUXE-EDITIE f 9.— PER JAAR, f 2.25 PER KWARTAAL

MORGEN-TAAK

Een oud stukje van Nijmegen, de oude Ubbergscheweg, dat verdwijnen gaat; het moet plaats maken voor de nieuwe werken der Waalbrug.

Het werk van tijd, wind en zand. Wat er over bleef van een boot die strandde op de Friesche kust en langzaam in het zand is weggezakt.

Landelijkheid (Twente).

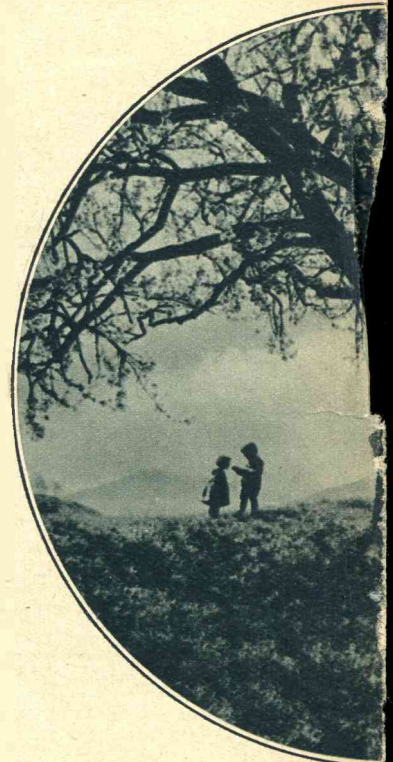
ONS LAND

HET PRACHTIGE W
GEWEST IN KORTEN

Uitgediend, a

Lente (dr

Een abonnement hierop verschaft U wekelijks: het hoofdblad „Ons Land” — „Panorama” met 32 bladzijden in prachtige koperdiepdruk met een rijken, steeds afwisselenden inhoud van foto-materiaal dat al het mooie, nieuwe, wetenswaardige en interessante ter wereld in beeld brengt; een groote verscheidenheid van verhalen, artikelen en feuilletons

en het aardige bijblad „De Humorist” als kostelijk en kosteloos bijvoegsel, vol met verhalen, anecdoten, uitgebreid radio-program, enz. enz.

Bovendien:
een Gratis-Ongeval-
lenverzekering, die
reeds te samen met
onze zusterbladen
voor meer dan een
kwart miljoen
uitkeerde!

Dit alles voor slechts
12½ cent
per week! Dus totaal
56 bladzijden!

INTEEK

Ondergeteekende verklaar

„ONS LAND”

*) à f 1.62½ p. 3 ma
*) à 12½ cent per we

Naam:

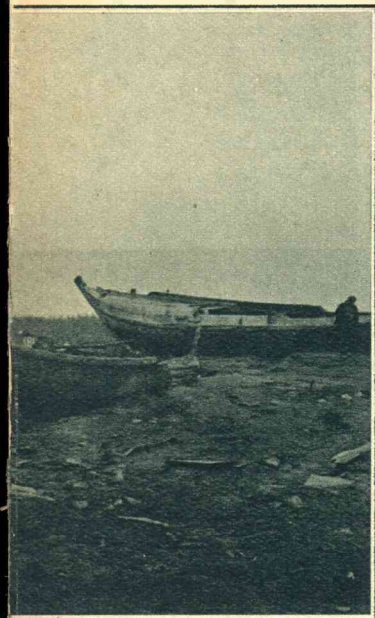
Adres:

Dit biljet na invulling op
*) Doorhalen wat niet verlang

Kantoren: UTRECHT, Ben
13473 — ARNHEM, Spij
AMSTERDAM, N.Z. Voo
ROTTERDAM, Stationsw

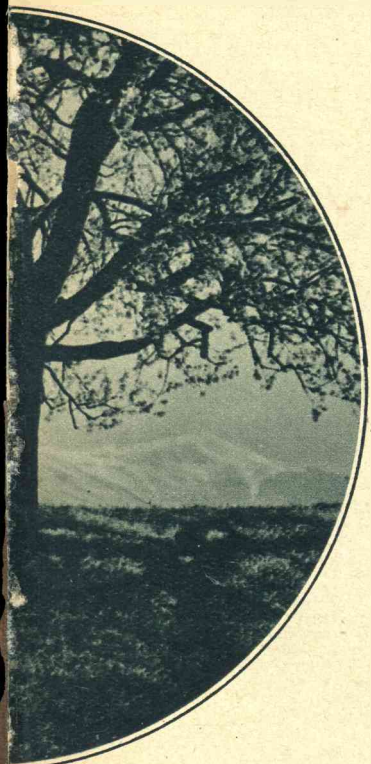
PANORAMA

EKBLAD DAT ONS
D VEROVERD HEEFT

ekt (IJsselmeer).

Defner.)

De schitterend uit-
gevoerde luxe-editie
kost slechts f 2.25
per kwartaal of 17½
cent per week.

**Maar U krijgt
nog meer !!!**

Want hebt U nog
nooit gehoord van
onze wijd en zijd ge-
renommeerde

Premieboeken?

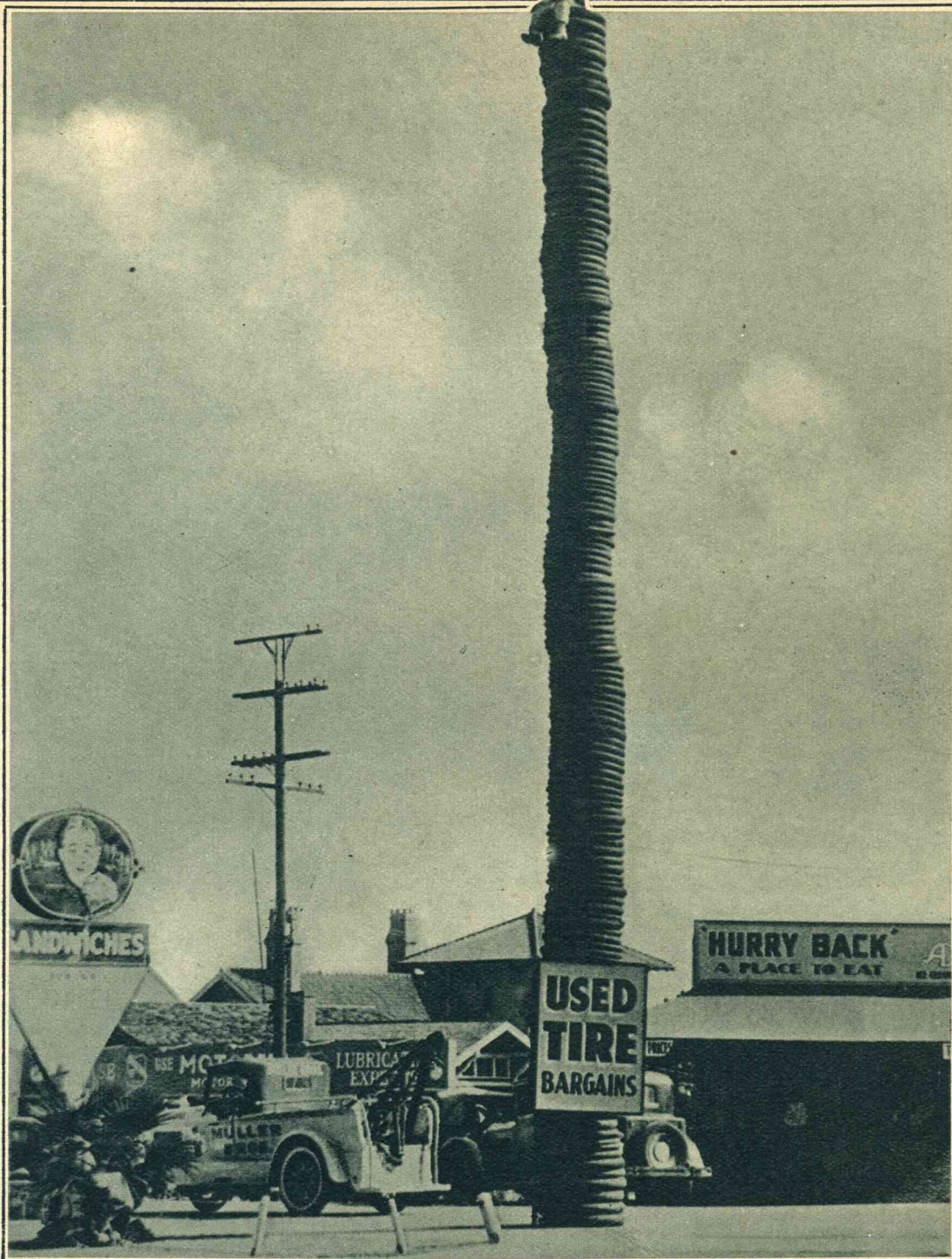
Dit zijn genaaide
romans, groot 224
bladzijden, in drie-
kleurenomslag, van
de meest beroemde
hedendaagsche

schrijvers. Boeiend
en spannend tot de
laatste bladzijde!

Men ziet deze premie-
boeken, die slechts
17½ cent kosten,
in ieders handen!

Dus voor slechts
12½ ct., of 17½ ct.
in Luxe-uitgave,
twee prachtige bla-
den, vermeerderd met
de omschreven voor-
deelen, welke aan een
abonnement verbon-
den zijn!

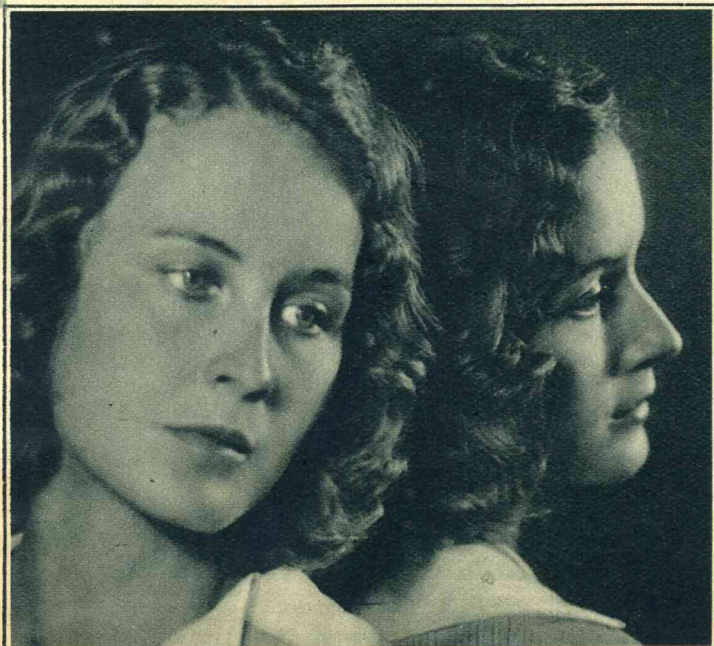
„ONS LAND”, „PA-
NORAMA” is der-
halve ook voor U de
aangewezen bron van
ontspanning en genot.

Een schoorsteen die niet trekt maar wel
flink rooken zou, als hij zelf in brand
gestoken werd; hij bestaat n.l. uit auto-
banden, die een garagehouder in Holly-
wood opstapelde, om de aandacht op
zijn grooten voorraad banden te vestigen
en tegelijk een ongevoen „uithangbord”
voor zijn zaak te maken.

Winter-kaalheid in het Beenschoten—
Willinkshofpark te Zeist.

Zusjes.

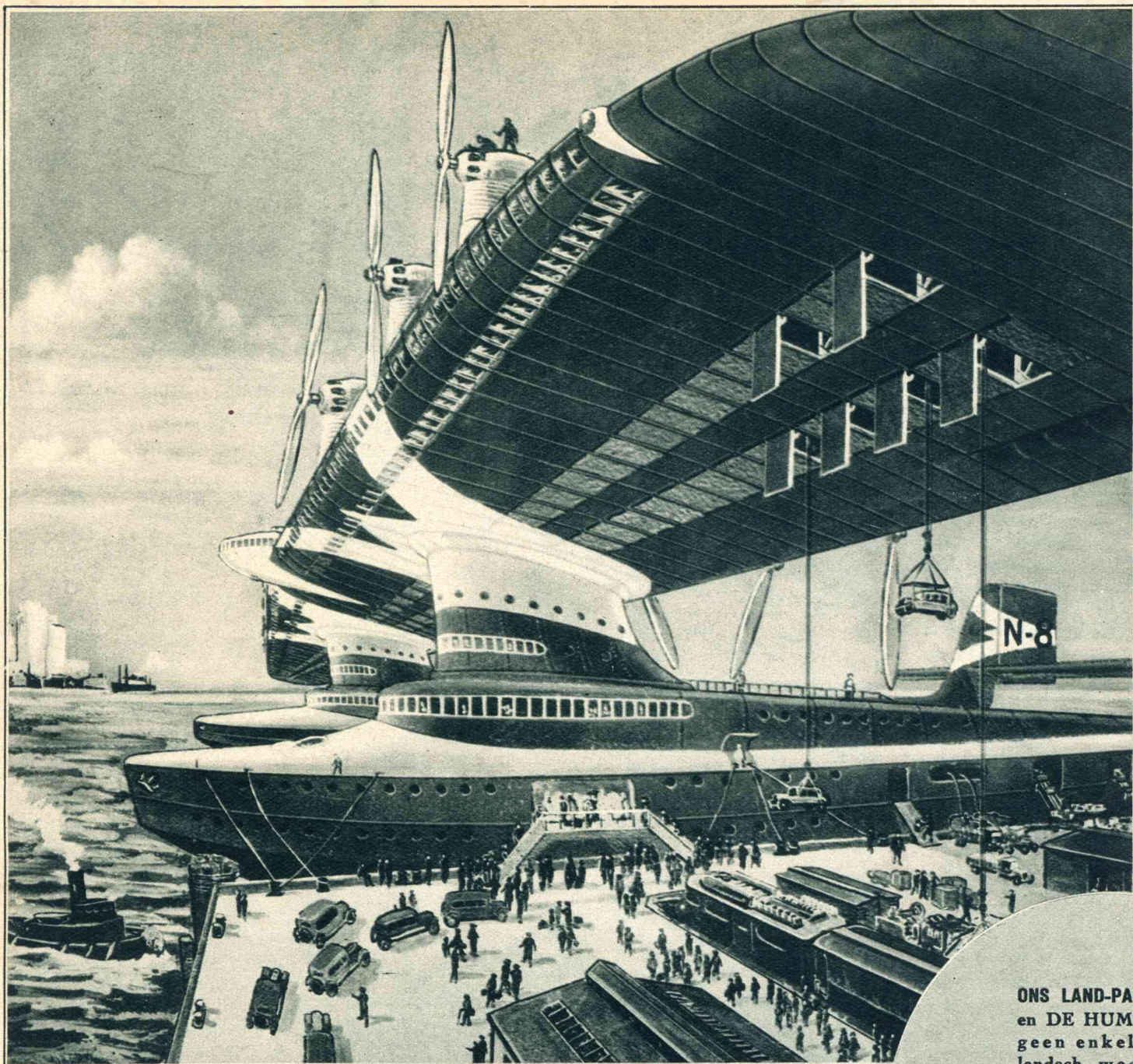
NBILJET

zich te abonneeren op
„PANORAMA”

of f 2.25 in luxe-editie
17½ cent „ „ „

gefrankeerd met 1½ cent
dt.

Weerd 14 WZ., Telef. Interc.
at 213, Tel. Interc. 22922 —
val 262, Telef. Interc. 33170 —
DEN HAAG, Stationsweg 95

Een havenbeeld der toekomst.

De Oceaan-vlieg-machine is zoo juist, met 1500 passagiers aan boord, geland. Het enorme vliegtuig wordt voortgedreven door twaalf motoren van ieder 100.000 P.K.

(Illustratie bij een der artikelen welke wekelijks geplaatst worden.)

ONS LAND-PANORAMA
en DE HUMORIST:
geen enkel Neder-
landsch weekblad
geeft U, zooals wij,
32 bladzijden druks,
en bovendien een bij-
voegsel als De Hu-
morist in 24 blad-
zijden, in totaal dus 56
BLADZIJDEN PER
WEEK voor slechts

12¹/₂ ct

BEKEND is bij het vele waarop U recht hebt als abonné op dit tijdschrift de

GRATIS ONGEVALLENVERZEKERING

Het is wel de MOOISTE op dit gebied in ons land.

278.636 GULDEN

werd reeds uitgekeerd.

Om U op de hoogte te houden publiceeren wij de uitkeeringen regelmatig in ons tijdschrift.

Wij verstrekken aan alle abonné's polisvoorwaarden.

**ALLEEN DEZE VERZEKERING
IS REEDS EEN ABONNEMENT WAARD**

**Abonneert
U nog
heden!**

VERSCHIJNT VRIJDAGS

KANTOREN:
AMSTERDAM
N. Z. VOORBURG WAL 262
TELEFOON INTERC. 33170
ROTTERDAM
STATIONS WEG 24
TELEFOON INTERC. 50540
'S-GRAVENHAGE
STATIONS WEG 95
TELEFOON INTERC. 111666

ONS LAND PANORAMA

No. 49 - 5 MEI 1933

UTRECHT
BEMUURDE WEERD 14 W2
TELEFOON INTERC. 13473
GIRO 149597

ARNHEM
SPIJKERSTRAAT 213
TELEFOON INTERC. 22922
GIRO 42680

ABONNEMENT f 1.62½ PER KWARTAAL, 12½ CENT PER WEEK.

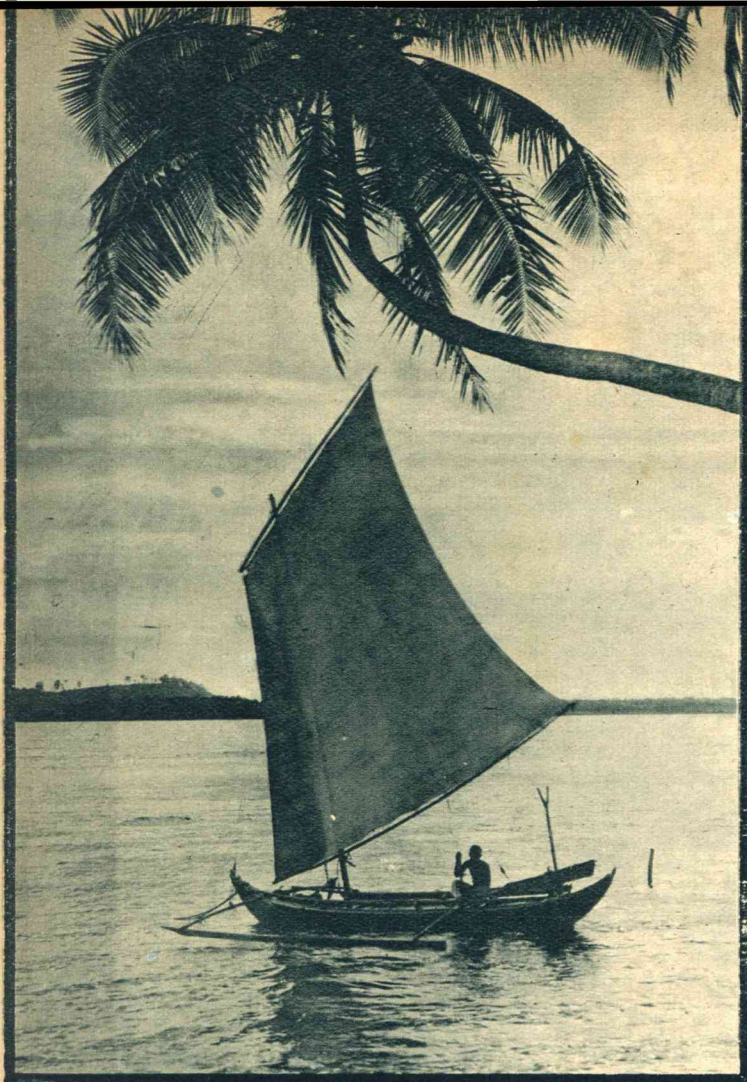
LUXE-EDITIE f 9.— PER JAAR, f 2.25 PER KWARTAAL

DE ZOMER KOMT

EEN
MODERNE
REIS
NAAR DE
TROPEN

DWARS DOOR

Visscher op den Indischen Oceaan voor Sibolga (W.-Sumatra)

In de twintigste eeuw begint alle kolonisatie met: het aanleggen van autowegen. Over den geasphalteerden autoweg snorren de zware vrachtwagens, om goederen te vervoeren, de personenauto's, welke den leden van het civiel bestuur op hun inspectietochten onontbeerlijk zijn, of waarin zendelingen hebben plaats genomen, die naar een afgelegen dessa moeten worden gebracht; en wanneer ergens

„De graven der Engelschen” noemen de visschers aan de Westkust deze ongewone gedenktekens. Wind en weer hebben de inscripties sinds lang onleesbaar gemaakt; eenzaam staan de grafstenen aan 't strand van den Indischen Oceaan. Zij duiden de plaats aan, waar in de achttiende eeuw de eerste Britten vielen in gevecht met de inboorlingen. Niet ver van deze plek staat ook de eerste mijlpaal van den grooten autoweg.

als Duitschland is. Een bewonderenswaardig stuk werk; te meer als men bedenkt, dat het nog geen menschenleeftijd is geleden, toen er ondoordringbare wouden waren vol ziekten en gevaren, waar nu de moderne verkeersweg loopt, slingerend in talloze bochten verder en verder.

Twee dagreizen duurt deze tocht. Twaalf jaar geleden kostte een rit van 't begin naar het eindpunt duizend gulden; thans legt men in een comfortabelen autobus denzelfden afstand voor twaalf gulden af. Men passeert tal van stammen, vele plantages, tientallen dorpen en nederzettingen, graven en gedenknaalden; maar er hebben geen ontmoetingen meer plaats met tijgers, noch bestaat

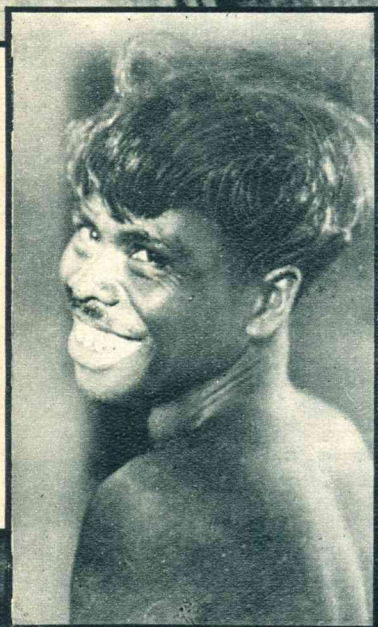
Rijbewijs, alstublieft, vraagt de inlandsche politie.

de inlandsche bevolking onrustig wordt, dan is de autoweg het beste middel om snel de manschappen der veldpolitie naar de bedreigde plaats te brengen. Sumatra bezit een dergelijken autoweg, 800 K.M. lang, en dwars door de oerwouden loopend. Van het aan de Oostkust gelegen Padang naar de in 't Westen bloeiende stad Medan voert deze asphaltbaan, dwars over een eiland, dat ongeveer zoo groot

„Aequator”, is het eenige woord dat op dit gedenkteken te lezen staat. Hier passeert de automobilist de denkbeeldige lijn, die over den aardbol is getrokken.

R SUMATRA

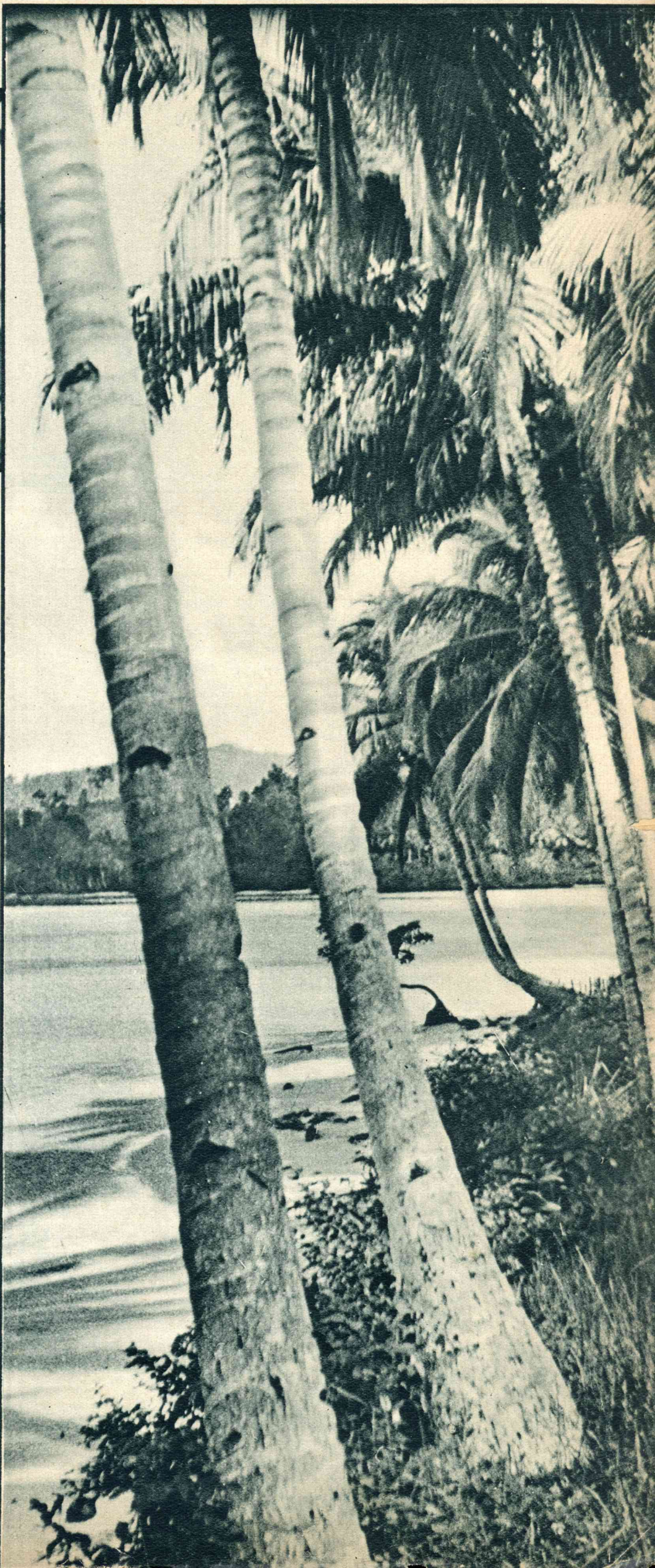

„Tommick, Tommick,” bedelen de Batak-kindertjes. Dit woord is een verbastering van Tom Mix, die hier ook al bekend is; men duidt er mee aan 'n verzoek om geld om naar de bioscoop te kunnen gaan.

↖ Een zoon van 't niet zeer zindelijke, maar wel zeer intelligente volk der Batakkers, dat in Sumatra's toekomst nog 'n groote rol zal gaan spelen.

↘ Een plek zooals de Europeaan zich het heele tropenrijk droomt. Palmen aan het Tobameer — een geliefkoosd ontspanningsoord voor de Nederlanders.

De Batakdorpen zijn met planken omheind om invallen door wilde dieren te voorkomen. Een jongen opent de „dorpsdeur.” ↘

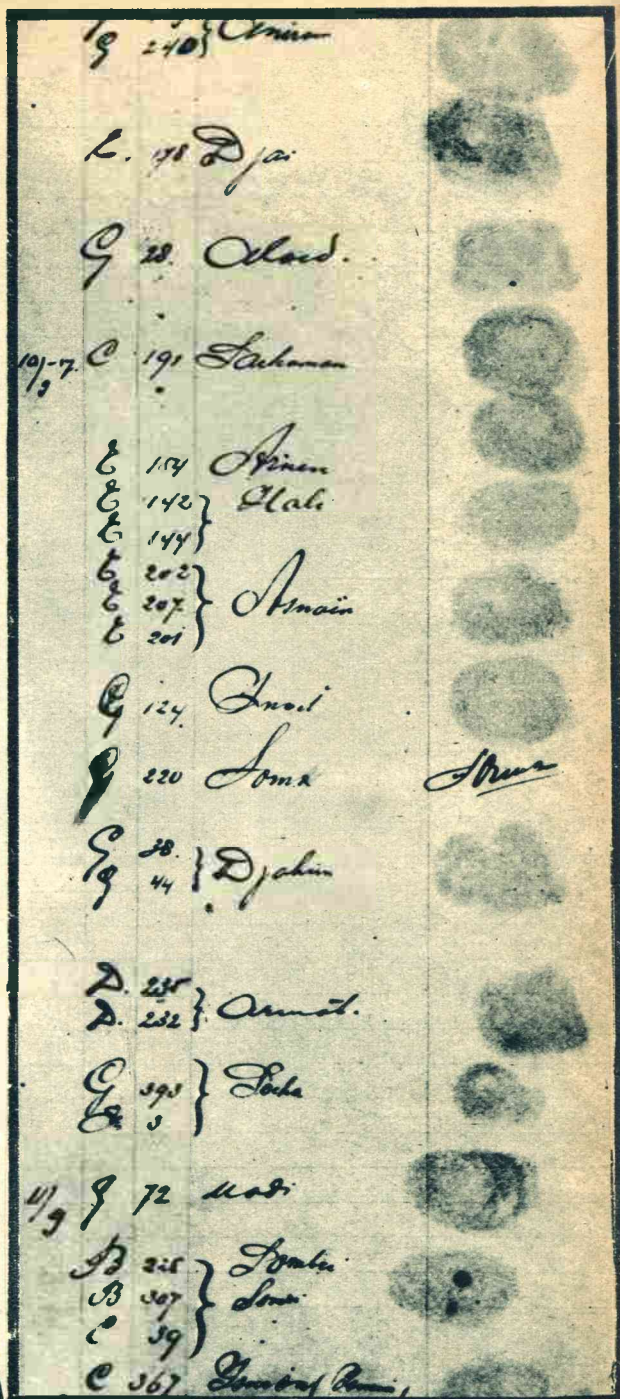
De Batakker, die naar de ganzenmarkt gaat, draagt zijn kwekkenden last op het hoofd. De vogels steken met hun hals door bananenbladen.

er eenige kans op overvallen door hebzuchtige wilden. De weg is even lang als veilig.

Maar er zijn herinneringen aan andere tijden; toen de kolonisators werden vermoord, de missionarissen opgegeten. Een enkele sobere aanduiding brengt de tragedie dezer pioniers in herinnering.

Op zulk een autotocht, dien men gerust eenig in de wereld mag noemen, komt men méér bezienswaardigs en wetenswaardigs tegen dan een fotograaf kan „vasthouden”. Op zijn reis reeds moet hij schiften. Maar dat hetgeen overblijft nog interessant is in hooge mate, bewijst onze serie deze week voldoende.

Vijf minuten terzijde van den autoweg vindt men dit graf, waarop te lezen staat: „Hier rust het gebeente der twee Amerikaansche missionarissen Munson en Lyman, gedood en opgegeten in het jaar 1834”. (Thans eten de Batakkers alleen nog honden.)

Onder de arbeiders en arbeidsters op de plantages zijn zeer vele analphabeten. Zij teekenen op de loonlijsten door het zetten van hun duim in plaats van hun handtekening.

← Een bord, dat aanduidt, wat een chauffeur te wachten staat.

In het regenseizoen kan het den automobilist gebeuren, dat hij een weg versperd vindt door een bergstorting. Hij heeft altijd wel voldoende passagiers en spaden bij zich om dat euvel „uit den weg” te ruimen.

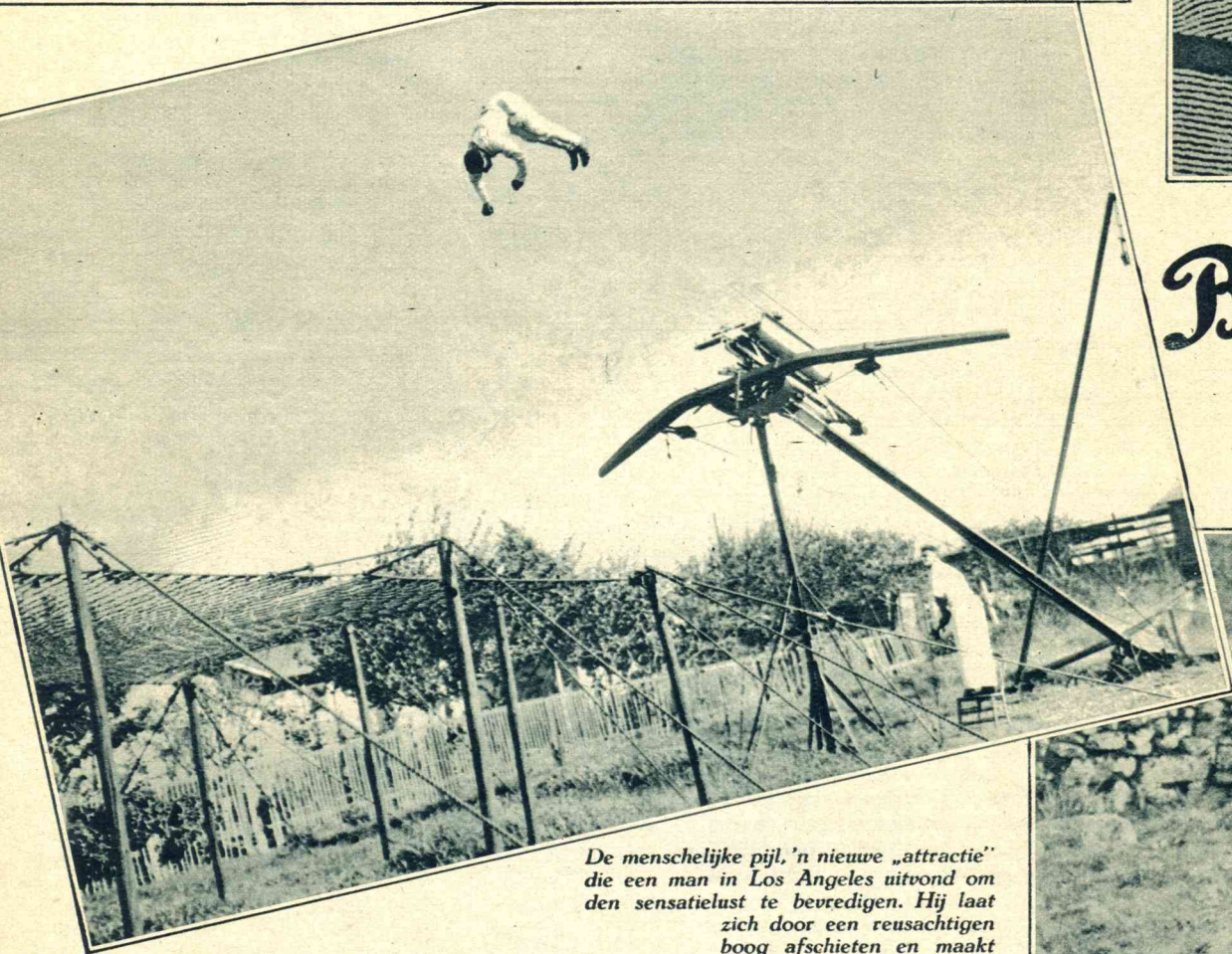

Overal te veel, omdat overal crisis heerscht. In ons land worden bloembollen en groenten op de mestvaalt gegooit of vernietigd, in Brazilië wordt de koffie verbrand, en in Amerika, en elders, wordt de melk in het water gegoten, omdat er veel te veel op de markt wordt gebracht en 't vervoer veel meer kost dan de melk opbrengt.

Het modernste kapsel is 't actueele kapsel, het kapsel van vandaag, van 1933. Nieuwer kan 't niet — maar wel mooier en smaakvoller. In Chicago is het rareitje uitgevonden.

Buiten Nederland

De menselijke pijl, 'n nieuwe „attractie“ die een man in Los Angeles uitvond om den sensatielust te bevredigen. Hij laat zich door een reusachtigen boog afschieten en maakt zoo 'n korte luchtreis over 'n afstand van ongeveer 14 M.

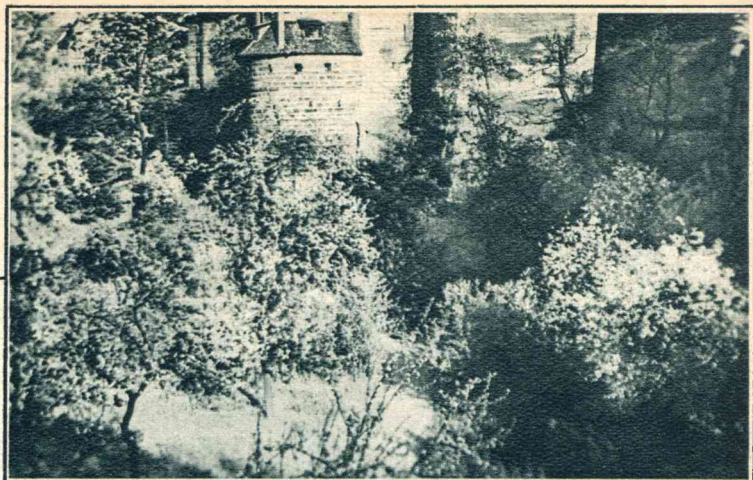
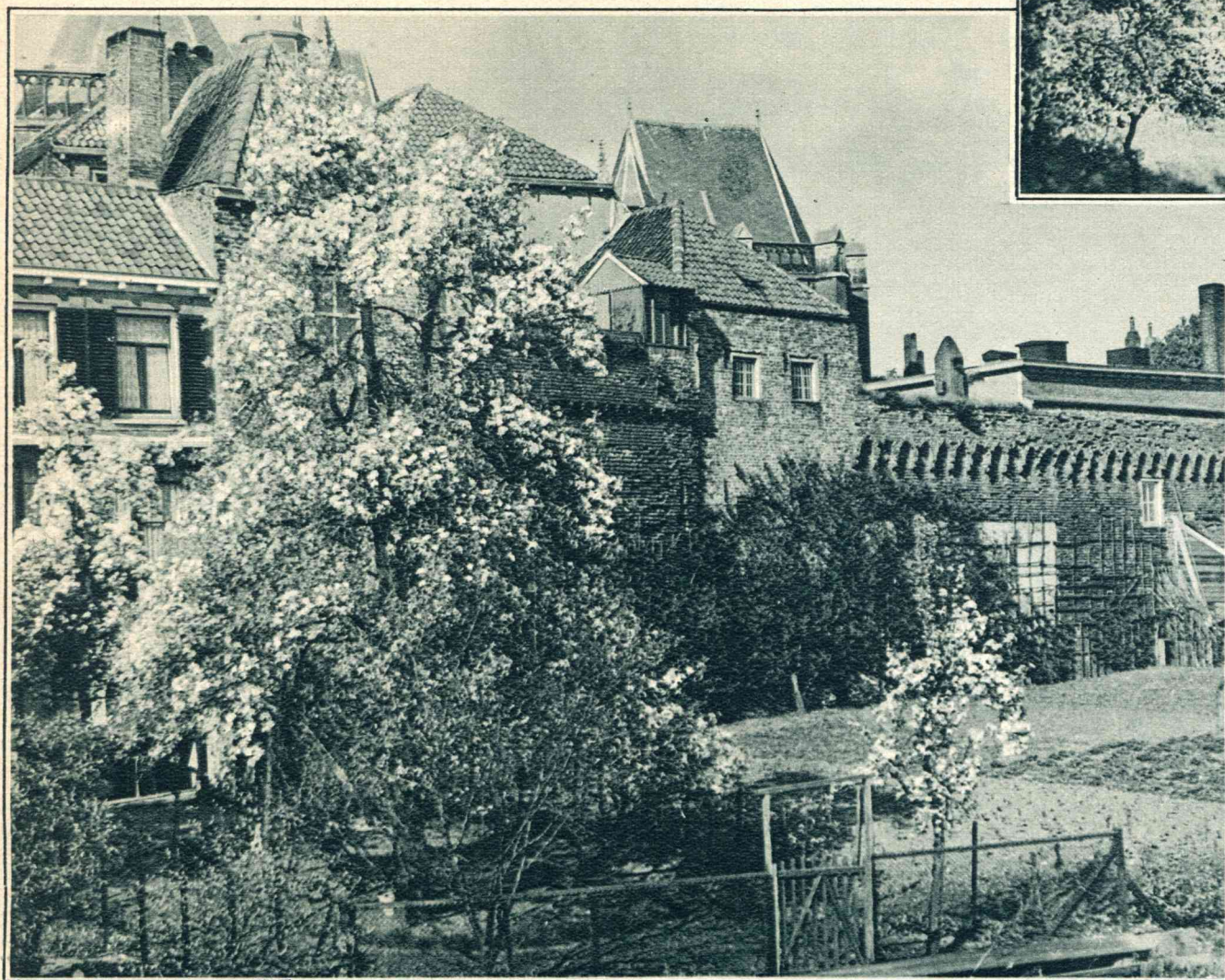

Wat een jager er doorjaagt in 50 jaar, toont de koning van een Amerikaansch schuttersgilde, die een halve eeuw de schietsport had beoefend. De hulzen van de patronen welke hij heeft gebruikt vormen 'n respectabel heuveltje, en dit zijn nog alleen de hulzen, die hij na het schot kon terugvinden.

Het paard is banger voor het water dan de man. Precies op het laatste oogenblik blijft het paard voor de hindernis staan, met het gevolg, dat het dier droog blijft en de jockey netjes in de sloot gedeponeerd wordt.

SUTFENNE

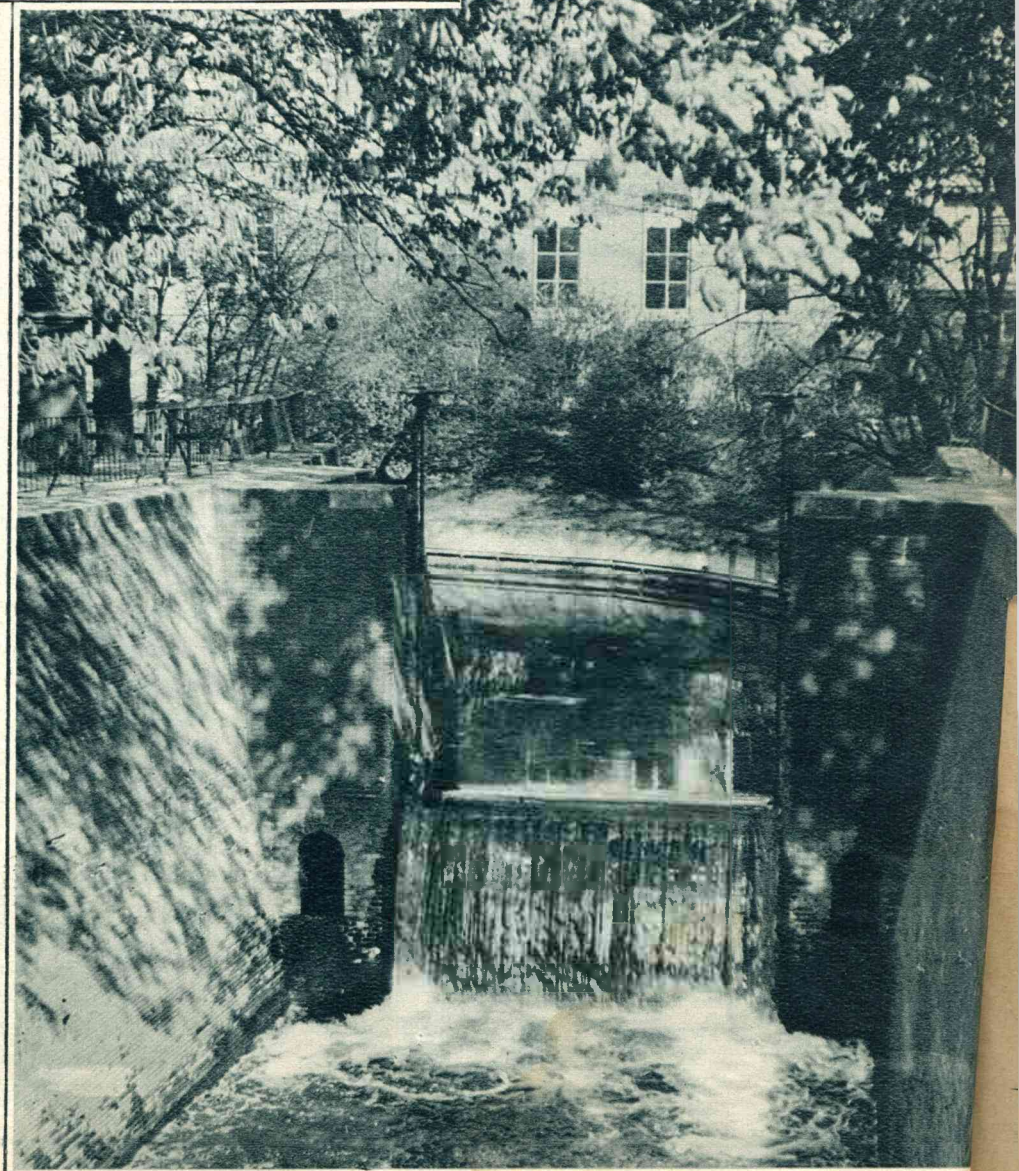

↙ In negen van de tien gevallen zal men dit plaatje aanzien als een romantisch plekje in een oude Duitsche stad, waar vroeger roofridders leefden, of aan de mooie oevers van den Rijn, of in een klein vergeten stadje in Midden-Frankrijk of Hongarije. Met den ouden, verweerden muur en de naast elkaar gestapelde puntaken ziet het er zoo buitenlandsch uit; maar het is toch van binnenlandsche makelij, Nederlandsch fabrikaat: een overblijfsel (rechts) van den vroegeren stadsmuur van Zutphen of Sutfenne zooals het vroeger heette (sommigen meenen ook dat de naam afkomstig is van Zuid-veen), de oude hoofdstad van het graafschap Zutphen, een aangewezen uitgangspunt voor vele mooie en gevarieerde tochten en uitstapjes in de naaste en meer verwijderde omgeving. Ter vergelijking plaatsen we er een foto naast, welke wel van buitenlandsche afkomst is (een gedeelte van den Burg in de speelgoedstad Neurenberg).

Zutphen ligt aan de samenvloeiing van den IJssel en de Berkel. De laatste, die vanuit Duitschland door het Noorden van Gelderland stroomt, eindigt haar bestaan tusschen twee muren, waar zij met een kunstmatigen waterval in de grotere rivier, den IJssel, opgaat.

De toren der Walburgs of Groote Kerk, stoer en sterk, een van de vele mooie torens en torentjes in Zutphen.

A.S.S.O.

Instituut voor **GOEDKOOP**
BRIEFONDERWIJS.
ERNST CASIMIRLAAN 26 ARNHEM
DIR. J. VAN DER BIJ. HOOFDONDERWIJZER

A-CURSUSSEN:

voor Heeren: kommies, politie-diploma, maré-chaussée, militaire pol., verpleger, besteller, spoorweg-beambte, keurmeester van waren, hulpkeurmeester (voor slagers), verkoper, winkelbediende, chef-winkelbediende, filiaalhouder, etaleur, administrateur, facturist, correspondent, enz.

voor Dames: verpleegster, kraamverzorgster (diploma voor gehuwden en ongehuwden), verkoopster, winkeljuffrouw, chef-winkeljuffrouw, filiaalhoudster, etaleuse, correspondentie, privé-secretaresse, facturiste, enz.

Inl. gratis. Vermeld geboortedatum. Na volbrachte studie hulp bij sollicitatie.

B-CURSUSSEN:

voor beginners, zowel Dames als Heeren: praktijk diploma boekhouden (dubbel boekhouden), stenografie (systeem Grootte), handelskennis, handelsrecht, algemeene ontw., Nederl. Taal, Fransch, Duitsch, Engelsch, rekenen, handelsrekenen, warenkennis, aardrijkskunde, natuurkunde, enz.

voor gevorderden: Nederlandsche-, Fransche-, Duitsche- en Engelsche handelscorrespondentie.

De B-cursussen zijn voor jong en oud. Laag maandelijksch lesgeld. Nieuwe atlanten, boeken en woordenboeken gratis in eigendom. Lager onderwijs voldoende. Correctie van gemaakt werk. Na goeden afloop diploma's. Velen verwierden door onze diploma's goede positie of bijverdienste. Vraag adressen.

DOELMATIGE PUBLICATIE

VAN UW ZAKENNIEUWS

IS VAN GROOT BELANG

VOOR UW ONDERNEMING

Elken dag een kop Ovo. Elken dag nieuwe kracht voor Uw arbeid. U wordt levenslustiger, sterker, gezonder.

Ovomaltine is een extract uit natuurlijke voedingsmiddelen, het bevat alleen de werkelijk voedende bestanddeelen daaruit. Daarom versterkt Ovo zoo. Omdat het louter voeding is.

In bussen vanaf 70 ct.

OVOMALTINE
versterkt ook U

VROUWENZORGEN

Slechte teint — reumatiek — te dik — altijd moe...

Indien deze vrouw voor elke klacht een apart middel genomen had, zou zij het erg druk hebben gehad. En de lange tijd, die noodig zou zijn geweest, om voor dit alles een kuur te doen.

Neen, ze nam maar één middel, en na zes weken zag zij alle klachten al verdwijnen. De eenvoudige verklaring is, dat al haar klachten voortkwamen uit éénzelfde oorzaak. Zij schrijft:

"Sinds ik zes weken geleden Kruschen begon te nemen, is mijn gezondheid hard vooruitgegaan. Mijn teint, die er onfrisch uitzag, is nu helder en gezond geworden. Mijn reumatiek is bijna verdwenen. Twee maanden geleden was mijn gewicht 138 pond en gisteren woog ik op dezelfde weegschaal 128 pond. Deze gewichtsvermindering heeft me wonderlijk veel goed gedaan, want ik voel me niet half zoo moe meer tegenwoordig en ik kan beter werken dan ik in maanden deed. Daarom zou ik Kruschen nooit meer willen missen. Mej. A. L. R."

Zoovele kwalen, waarover de menschen klagen — vanaf „niet lekker voelen" tot acute reumatiek — kunnen veelal worden terug-

gebracht tot één grond-oorzaak — traagheid der inwendige organen. Er is één zekere, veilige weg om Uw organen regelmatig aan 't werk te houden — de „kleine dagelijkse dosis" Kruschen Salts. Kruschen is een wetenschappelijke combinatie van zes minerale zouten, die uw afvoerorganen aansporen tot betere werking en aldus alle afvalstoffen wegruimen, die uw organisme verstoppen en het bloed onzuiver maken. Kruschen heeft een zuiverenden en versterkenden invloed op den bloedsomloop, zoodat het elke vezel van uw lichaam doorstroomt met tintelenden levenslust.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon. Stralende gezondheid voor 1 cent per dag. Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam-C.

Verlangen naar Zon

doch de huid beschermd met

NIVEA of NIVEA-OLIE

De eerste warme zonnestralen, en . . . de wensch is er om snel weder bruin te worden. Weest echter voorzichtig! Uw lichaam is door de winterkleeding het licht onttwend. Dus den duur van het zonnebad slechts langzaam opvoeren en de huid van tevoren goed inwrijven.

Nivea in dozen en tuben van 20 tot 90 Ct.
Nivea-Olie in flesschen van 75 en 120 Ct.
Beiersdorf N. V., Sarphatikade 3, Amsterdam-C.

Nivea werkt aangenaam verkoelend. Nivea-Olie beschermt tegen een te sterke afkoeling. Beide zijn niet te vervangen, niet na te maken; alleen zij bevatten Eucerit.

De directeur van 't Lachinstituut, die aanspraak kan maken op den titel van „Hoogleraar in de Wetenschap van het Grinniken”, gezeten voor de filmvoorbeelden van de diverse soorten van lachen.

van zijn humeur wil men de leerlingen niet alleen leeren de kunst van het glimlachen te beoefenen in die omstandigheden, waarin een normaal mensch een zuur gezicht behoort te zetten — dit immers zou op den duur wel erg weinig effect hebben, daar de natuur altijd nog sterker is dan de leer — men wil hen niet africhten een gemaakt-vriendelijk gezicht te trekken, aangezien dit toch steeds pleegt te mislukken op het kritieke moment, getuige de honderdtallen „vriendelijke foto's”, neen, niets van dit alles; men beoogt de vriendelijkheid en goedheid van het menschelijk gemoed te wekken en aan te kweken. Hierdoor immers maakt men zich zelf en anderen het leven en den dagelijk-

Lach op het moment, dat uw kies (zonder verdooven) gaat getrokken worden.

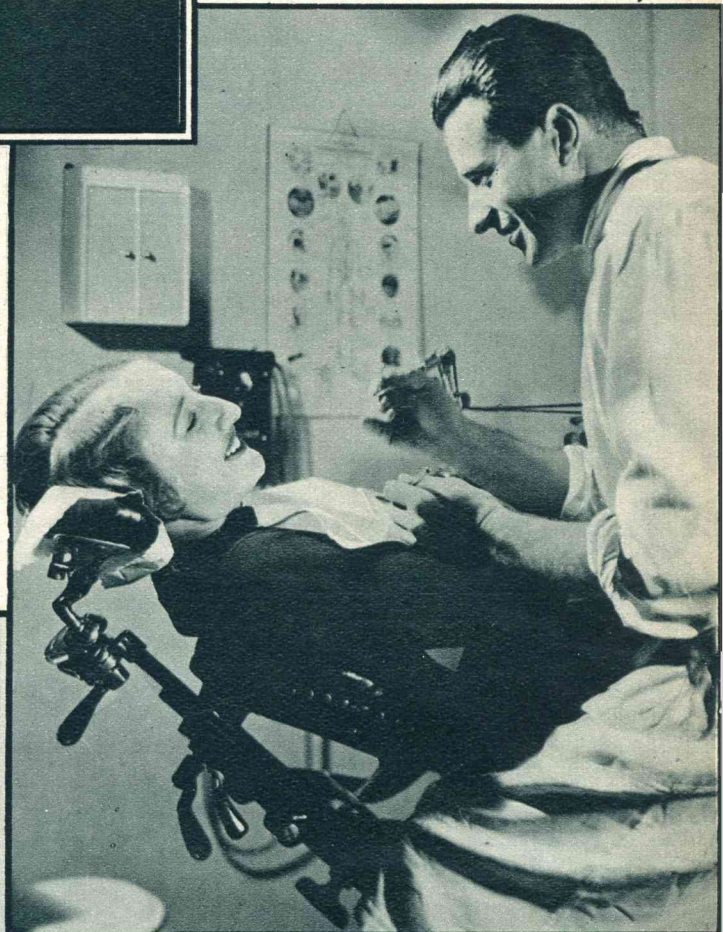

Toen deze jonge dame haar diploma kwam halen, moest de leeraar haar mededeelen, dat zij gedropen was. Zij glimlachte - en was geslaagd.

De School

VOOR HET

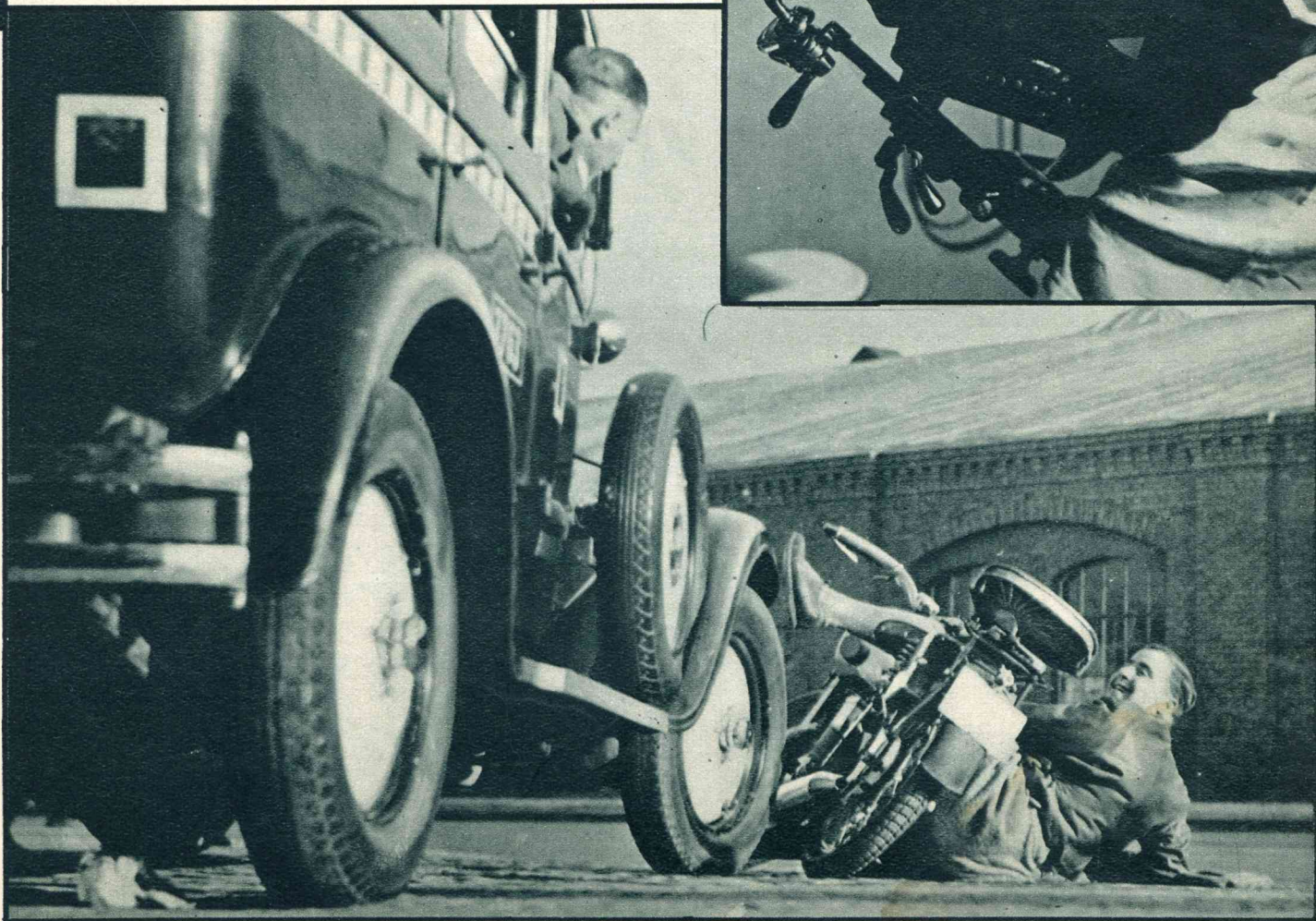
Goede Humeur

Het is niet zonder beteeckenis, dat het juist in Duitschland is, dat de „school voor het goede humeur” ontstond. Het Deutsche volk maakt zulke ernstige tijden door, overwoog de stichter van dit nieuw soort onderwijsinstituut, dat het de kans loopt het lachen geheel te verliezen.

Of de man met dit nobele doel meer bereiken zal dan een toename van het aantal vervelende mensen, dat zoetsappig glimlachend door het leven gaat, en die voor den evenmensch even hinderlijk zijn als de lieden, die nooit vriendelijk willen kijken, mag intusschen wel ernstig worden betwijfeld. In de school voor verbetering

Zeg een hartelijk woordje van vriendelijke terechtwijzing, als ge van uw motor wordt geslingerd. Val in ieder geval glimlachend.

schen omgang zooveel aangenamer en gemakkelijker. Men behoort met een goed humeur door het leven te gaan, zeker in een tijd als de onze, welke zoo tot ernst stemt. En van die goede gemoedsstemming is de vriendelijke glimlach de uitdrukking.

De glimlach weerhoudt den mensch zijn evennaaste een scherpe terechtwijzing toe te dienen, zij maakt de hardste harten week, de grimmigste deurwaarders tot dartele kinderen, de peinzende hoofdredacteuren tot zorgeloze knapen, zij doet het einde van de maand dichterbij schijnen, zij maakt de hoogste rekening tot een genot en het dwangbevel tot een hartelijk schrijven van Hare Majesteit.

Laat ons lachen, innemend, veroverend, begrijpend, welwillend, mild. Wie weet welke onverwachte mogelijkheden wij dan bij onszelf en bij elkander ontdekken zullen.

Alleen is het te hopen, dat niet iedereen de lachcursussen gaat volgen. Stel u voor, dat heel Nederland loopt te grinniken; wij zouden meenen in een tehuis voor tamme idioten terecht te zijn gekomen. En hoe ver zou dat van de werkelijkheid af zijn!

Leer lachen als de deurwaarder uw boeltje komt weghalen.

„Dames, we zullen thans gezamenlijk drie tellen lachen om daarna het resultaat op de foto te bekijken.“

De leeraar vertoont hoe het gezicht van een nukkig oud heer verandert, als men maar standvastig blijft door glimlachen.

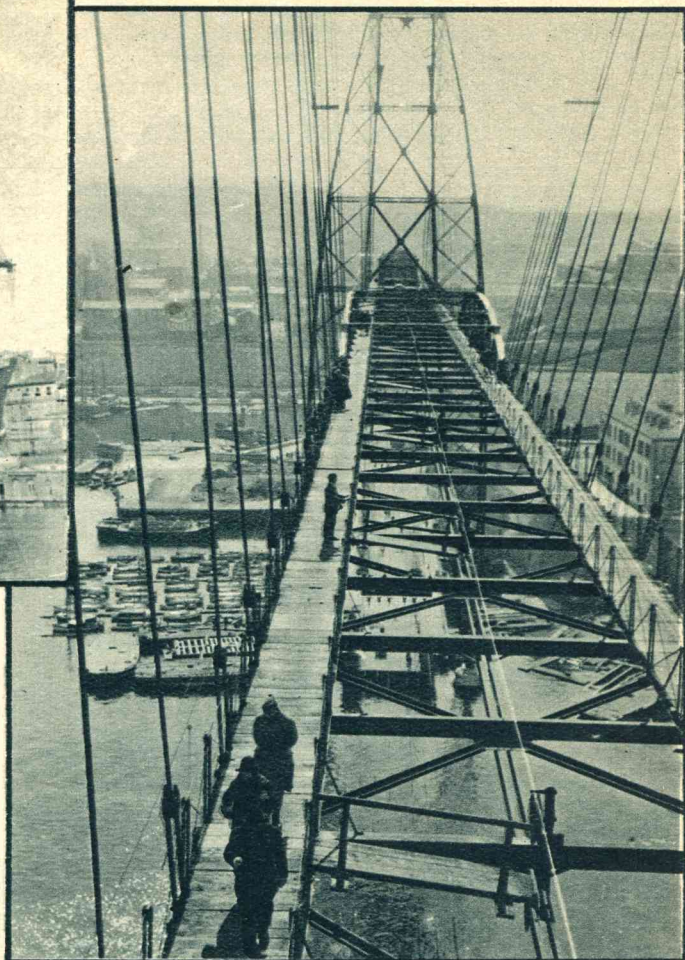

DE PONT-BRUG

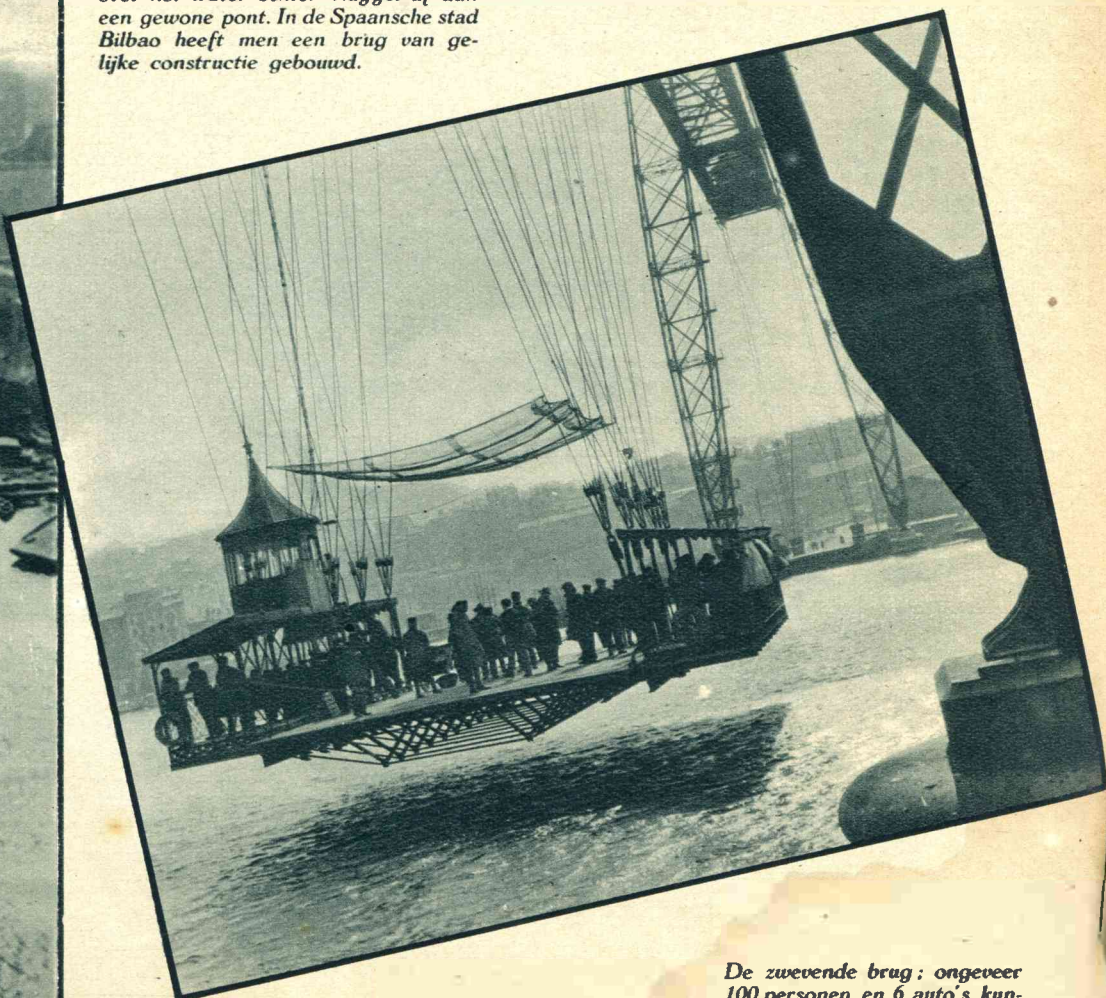

Een brug is nooit een oplossing die heelemaal voldoet. De groote hinderpaal voor het verkeer, het water, wordt er door overwonnen, maar als de auto's er over rijden, ligt in de rivier ongeduldig 'n schip te toeteren; en als de brug opengedraaid is, staat er dadelijk 'n lange rij wagens, fietsers en voetgangers voor de dichte hekken. Om de beurt ondervindt het verkeer te land en te water vertraging. De spoorbruggen over de groote rivieren — en de laatste jaren ook de verkeersbruggen — behoeven niet geopend te worden, doch dat geldt niet voor de steden (Rotterdam bijv.), waar schepen van alle formaat en iedere grootte de bruggen moeten passeeren. Een brug, die tegelijk een pont is, zooals te Marseille, gaat deze moeilijkheden misschien het meest uit den weg; het verkeer hoeft hier niet te wachten en de scheepvaart vindt niet een te lage brug op haar weg. Men heeft n.l. op 60 M. hoogte een brug gebouwd, waarover

op rails een lage wagen loopt; deze wagen rijdt een soort zwevende pont, die er met sterke kabels aan bevestigd is, over het water, op gelijke hoogte als de straat. Het eenige bezwaar is dus tijdverlies door wachten; de zwevende brug legt den weg over het water echter vlugger af dan een gewone pont. In de Spaansche stad Bilbao heeft men een brug van gelijke constructie gebouwd.

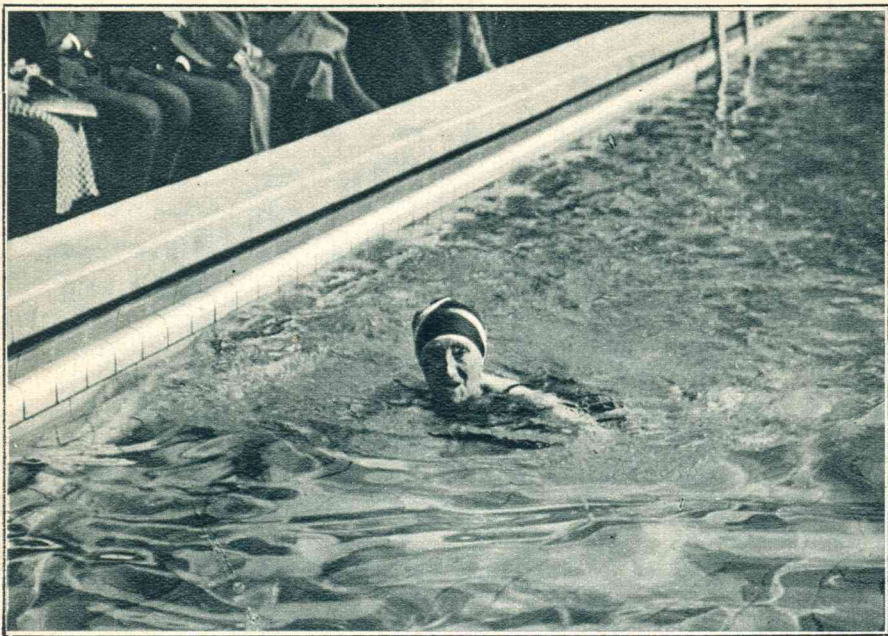

Voetgangers kunnen ook over de brug zelf lopen, welke men met trappen en liften kan bereiken.

De zwevende brug; ongeveer 100 personen en 6 auto's kunnen tegelijk vervoerd worden.

De brug met de groote lorrie, die, tientallen meters lager, de zwevende pont over de Oude Haven te Marseille „rijdt“.

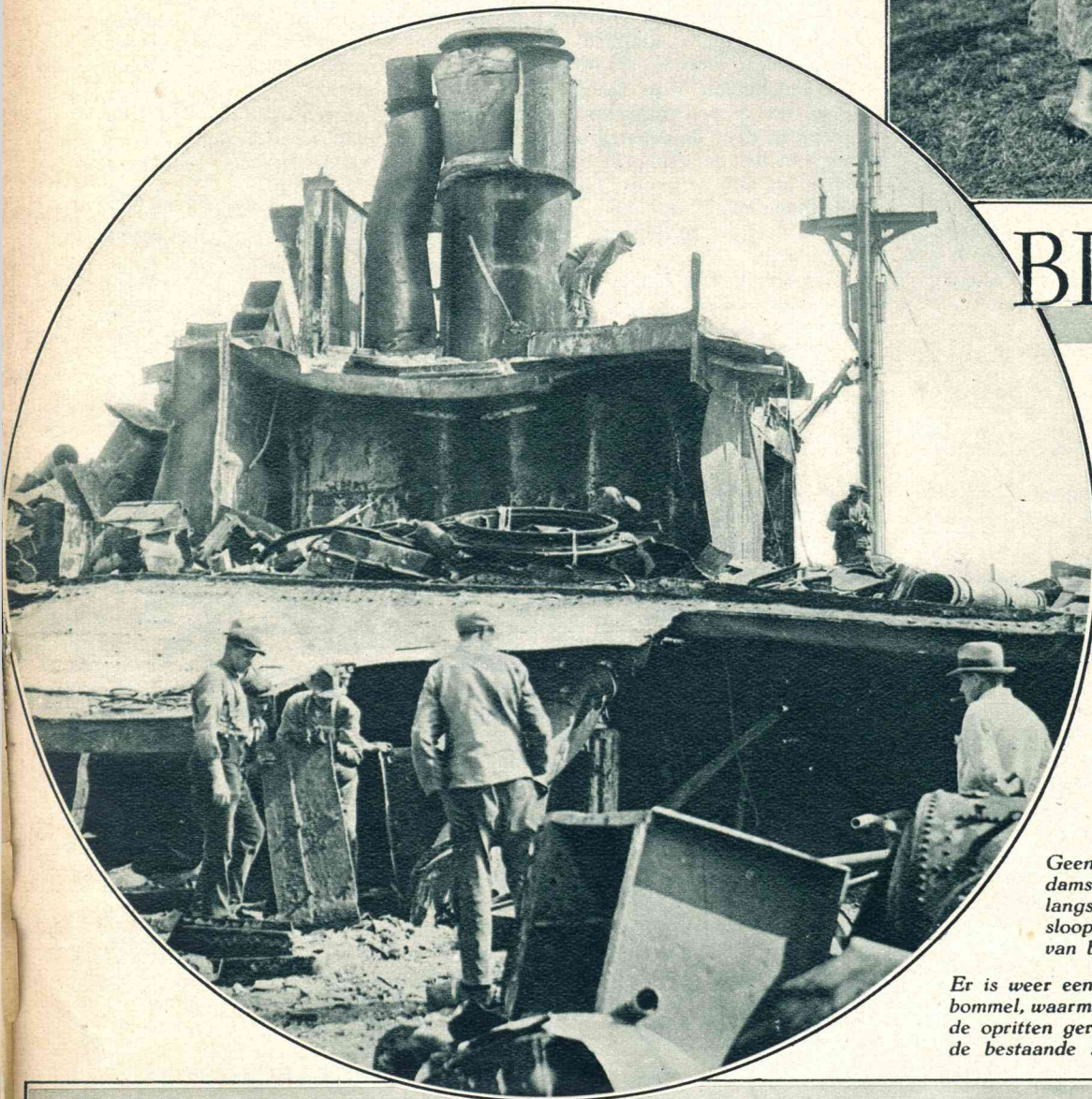

Het nieuwe Sportfondsenbad te Arnhem is geopend. Het werd in gebruik gesteld door mevr. Esther de Boer-v. Rijk, de bijna 80-jarige tooneelspeelster, die het eerste baantje zwom.

Op het vliegveld te Eindhoven werd een nationaal vliegfeest gehouden ter gelegenheid der opening van een nieuw clubgebouw. De Nederlandsche pioniers van het vliegwezen waren er bij tegenwoordig, van l. naar r. mevr. Koolhoven, Frits Koolhoven, Fokker, die even veel fotografeert als vliegtuigen bouwt, Köller, de oudste Nederlandsche vlieger, en Slot, de instructeur der Panderfabriek.

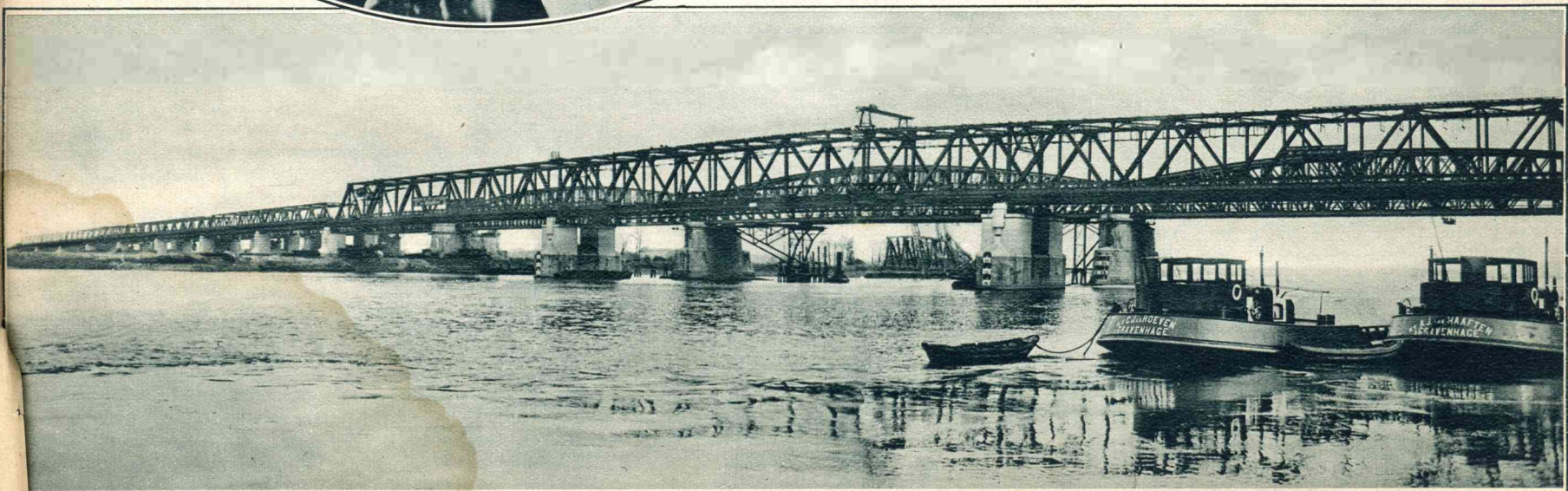
BINNENLAND

Na de Kamerverkiezingen. In de oude raadzaal van het Haagsche stadhuis werd de officiële uitslag opgemaakt van den stembus-strijd voor de leden der Tweede Kamer door de heeren J. R. Snoeck Henkemans, mr. E. J. Beumer, mr. J. v. Geleijn Vitringa en mr. A. J. M. Struyken (van links naar rechts).

Geen eervol einde. De P.C. Hooft, die verleden jaar in de Amsterdamsche haven in brand vloog en daarna nog enkele keeren de belangstelling vroeg door een telkens herhaald brandje, is op de scheeps-slooperij te Pernis het einde nabij. Alleen een rommelige ruïne van brokken ijzer is nog van het mooie schip over.

Er is weer een boog geplaatst op de nieuwe verkeersbrug over de Waal bij Zaltbommel, waarmede de voltooiing van het groote werk dicht is genaderd. Wanneer de opritten gereed zijn, kan de brug in gebruik worden genomen. Ernaast wordt de bestaande spoorbrug van enkel spoor verbreed voor dubbel spoor.

DE BITTERE KEEK

DOOR OCTAVUS ROY COHEN

Hij stak een sigaret aan, en bleef een paar minuten zwijgend rooken. „Ik ga even uit. Ik heb niet zoo heel veel kleeren, maar wat ik heb, moet ik toch hier hebben. Ik ga 't even halen. Over een uurtje ben ik terug.”

Zij keek hem na, toen hij de smalle gang doorliep. De deur ging achter hem dicht. Lang bleef zij staan staren naar de deurpaneelen. Toen zuchtte zij. Ook zij vond het moeilijk thuis te raken in deze vreemde levenswending. Zij ging de slaapkamer binnen, en in die eenzaamheid was zij niet meer de zelfbewuste, vastberaden jonge vrouw van dien middag. Het masker der onverschilligheid viel haar van het gelaat en zij werd een zwak, moe, klein meisje, onuitsprekelijk bedroefd en angstig. In haar zachte oogen kwam weer de bitterheid, een afschuw van het verleden en een schrik voor de toekomst. En toen deed zij iets, dat zij voor geen geld ter wereld gedaan zou hebben, als Alan er bij was geweest.

Zij wierp zich dwars over het bed en snikte, niet luid, maar met diepe schokken. Tien minuten later stond zij op, verkwikt door dat korte toegeven aan haar smart; het had haar tenminste opgelucht, na de onafgebroken zenuwspanning, die zij pas had doorgemaakt. Langzaam, stelselmatig, begon zij toen haar koffer uit te pakken.

Intusschen betrad Alan de breede, donkere gang van het pension van juffrouw Garrison. Weer kwam het oude dametje naar de deur, met een omslagdoek en papillotten, weer klaarde haar vriendelijk gezicht op, in moederlijke genegenheid, toen zij den jongen man te zien kreeg. Hij nam haar in zijn armen en kustte haar, en zei, dat hij haar spreken wilde, in haar eigen kamer.

En toen, met vergeeffliken, jongensachtigen trots, telde hij honderd-dertig dollars in haar handen uit.

„Hier ben ik nu blijer mee dan met alles, wat er ooit met me gebeurd is, Garry. Nu weet je tenminste...”

„Malle jongen! Ik was er niets ongerust over.”

„Dat had je wel moeten zijn.”

„In ieder geval is 't nu in orde — je bent er bovenop. Ik wil er alles van weten, Alan.”

„Dat zal niet gaan,” antwoordde hij. „Ik heb geleerd, dat een mensch op zijn tijd moet kunnen zwijgen. Maar één ding zal ik je vertellen, Garry — kolossaal groot nieuws.”

„Wat dan?”

„Ik ben getrouwd.”

„Nee!”

„Absoluut.”

„Wanneer?”

„Vanmiddag.”

Een echt vrouwelijke reactie: juffrouw Garrison begon te schreien.

„Toe, Garry, niet doen... toe! Waarom huilen vrouwen toch altijd, als er iemand trouwt? Dat is nu toch wel zóó iets onredelijks...”

„Ik huil van vreugde, Alan. Je vrouw... 't is natuurlijk een engel van een meisje.”

„Dat is ze.”

„En ik heb geen oogenblik gedacht...”

„Ik ook niet,” antwoordde hij droogjes. „Ik bedoel — dat meevallertje van me kwam zóó plotseling... en toen hebben we maar meteen besloten, om te trouwen — op aanraden van een vriend...”

„Mag ik haar eens zien?”

„Wat dacht je anders? Ze gaat vast veel van je houden. Zoodra we een beetje op orde zijn, moet je eens bij ons komen eten. Maar eerst gaan we eens samen winkelen — morgenmiddag kom ik je halen. Je moet absoluut een nieuwe japon hebben.”

„Nee, Alan...”

„Dan ga ik er alleen een koopen, en dan moet je maar zien, wat je krijgt, als ik haar uitkies. Zelf weten. Ik doe 't toch.”

„Wat zal je vrouw wel zeggen!”

„Ze zal 't heerlijk vinden.”

„O, Alan!” en Garry zuchtte. „Je hebt heusch nog niet veel verstand van vrouwen.”

Hij pakte zijn weinige bezittingen in een ouden handkoffer, wenschte haar goeden avond, en ging terug naar het flatgebouw. De portier grijsde, toen hij den bruidegom in de lift opnam, en boog het hoofd ten dank voor den dollar, dien Alan hem cadeau gaf.

„Wel te rusten, meneer Beckwith.”

„Wel te rusten.”

De lift begon zich langzaam weer naar beneden te bewegen. Het glimmende, grinnikende gezicht van den portier was nog juist zichtbaar tusschen het ijzeren netwerk door.

„En wel gefeliciteerd, meneer Beckwith!”

Alan glimlachte, toen hij de deur van zijn flat open-

sloot. De leeslamp brandde nog. Beverly was verdwenen. Alan No. 5 luisterde aan de slaapkamerdeur, en hoorde niets. Toen, zich voortbewegend met de grootste behoedzaamheid, speurde hij de huiskamer door, tot hij een opklapbed gevonden had, en een knop, waarmee het bediend moest worden. Twintig minuten later lag hij tusschen de lakens, en was het donker in de kamer.

Het was er heel rustig en vredig — het zilver van een volle maan filterde naar binnen door de venstergordijnen, en speelde over Alan's gezicht. Om de lippen van den jongen man lag een eigenaardig, teer lachje. Zijn gedachten waren in de andere kamer, bij Beverly, zijn vrouw.

En toen kwam de slaap over hem — zijn oogen sloten zich, maar de zachte glimlach bleef om zijn lippen. Hij keerde zich op zijn zijde en sloeg den eenen arm omhoog.

Een uur later ging de deur van Beverly's kamer een heel klein eindje open — toen wijder en nog wijder. Een klein, slank figuurtje in 't wit sloop op voorzichtige teenen, bang, de kamer in.

Misschien een minuut lang bleef het jonge vrouwtje staan neerzien op de slapende figuur van haar echtgenoot. Toen, met een bedeesd, streelend gebaar, raakte zij met de toppen van haar vingers zijn warrige haar aan.

TIENDE HOOFDSTUK

Alan werd den volgenden morgen wakker door het gekletter van de ontbijtborden. Slaperig deed hij zijn oogen open en keek hij de huiskamer rond. Toen hoorde hij stemmen in de keuken:

„Toe mevrouw, blijft u nu alstublieft bij die aanrecht vandaan. Ellen is hier voor de keuken, en die laat zich 't werk niet uit 'r handen nemen.”

„Maar Ellen, als ik 't nu prettig vind...”

„U kunt wel zooveel prettig vinden, mevrouw. Ik geloof niet, dat u 't recht hebt, om de maag van uw man te bederven. Gaat u nu alstublieft opzij — anders mors ik met meneer z'n koffie.”

Hij hoorde de zware voetstappen van Ellen en een kort lachje van Beverly — toen kwam de groote vrouw naast zijn bed, met een blaadje, waarop dampende koffie stond, met room en suiker.

„Goeden morgen, meneer Beckwith — en ik hoop, dat u goed geslapen hebt.”

„Heerlijk, Ellen.” Over het blaadje heen keken zij elkaar aan. Toen keerde Ellen zich om, zonder iets te zeggen, en ging.

En toch had Alan het druk met denken, toen hij zijn kop koffie vóór 't ontbijt — een weelde, die hij sinds lang ontwend was — genoot. Den vorigen avond had hij over Ellen niet nagedacht, nu kòn hij haar niet meer als een gewone dienstbode beschouwen.

Ellen scheen den heelen gang van zaken zeer gewoon te vinden. Zij verwonderde zich over niets en de manier: waarop ze hem had aangekeken... Het kon niet anders, zij wist iets — misschien wist zij véél.

„Oók een handlangster van North,” zei Alan bij zichzelf.

Die gedachte was nogal onaangenaam. Ze versterkte het gevoel, dat hij in de mazen van een net verstrikt zat. Toen schudde hij het hoofd en glimlachte grimmig — wat kwam het er eigenlijk op aan? Afspraak was afspraak, en hij had heelemaal geen plan, van zijn deel der overeenkomst af te wijken. Dus zoolang Ellen een bekwame dienstbode bleek te zijn — en dat was ze zeer zeker — had hij geen billijke reden tot protest.

Toen hij zijn koffie ophad, stond hij op, en ging zijn bad nemen en zich scheren. Eerst aan de ontbijt tafel kreeg hij Beverly te zien. Ze had een eenvoudig blauw linnen japonnetje aan, waarin haar meisjesachtigheid nog sterker uitkwam. Zij knikte ernstig, toen hij tegenover haar kwam zitten, en liet niet anders blijken, dat zij een rol speelde in een drama, dan door het fijne netwerk van zorglijntjes aan de hoeken van haar oogen.

Na het ontbijt ging Alan naar de kamers van North. Die had een kamerjas en pantoffels aan, toen Alan binnenkwam. Hij groette den jongen man op zijn koele, afgepaste manier en informeerde beleefd naar zijn gezondheid.

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

Alan Beckwith, door honger gedreven, wil zelfmoord plegen. Hij wendt zich tot den benedeider Andrew North om op zijn naam een levensverzekering af te sluiten. Met de gelden van de polis zullen dan na zijn dood zijn schulden betaald moeten worden. North wijst dit voorstel af. Hij biedt Beckwith echter aan een levensverzekering voor hem te sluiten van 100.000 dollar. Alan Beckwith krijgt dan 20.000 dollar contanten, maar moet na dertien maanden uit het leven verdwijnen. Het resteerende bedrag valt dan aan North toe. De polis komt te staan op naam van een vrouw, Beverly Ames, met wie Alan Beckwith op aanwijzing van North moet trouwen. Beckwith stemt toe. Hij maakt met zijn aanstaande vrouw, die op een onverklaarbare wijze in de macht van North is geraakt, kennis. Het huwelijk wordt voltrokken en het jonge paar trekt de flatwoning, welke North voor hen heeft gehuurd.

Toen kleepte hij zich verder, onverschillig over allerlei onderwerpen pratend, en in een taxi ging hij met Alan de stad in.

Een uur later waren er negentienduizend vijfhonderd dollars in contanten op de bankrekening van Alan Beckwith gedeponeerd. North had hem alleen het bankgebouw binnen laten gaan. „Ik houd me liever op den achtergrond,” verklaarde hij. Maar hij bleef buiten op Alan wachten.

„Nu is de kogel heelemáál door de kerk,” merkte hij op, toen de jonge man zich weer bij hem voegde. „Heb je er spijt van?”

„Neen. Natuurlijk had ik er veel... eh... rooskleuriger voor kunnen staan, maar ik heb 't van 't begin af op uw manier beschouwd. Ik ben veertien dagen geleden gestorven.”

„Prachtig. Dat is de eenige verstandige kijk op den toestand. En nu ga ik maar. Tot ziens.”

„Een oogenblikje — ik wou u even zeggen, dat ik begrepen heb, dat Ellen in uw dienst is.”

„Wat wil dat zeggen?”

„Dat ik weet, dat ze er is, om me in 't oog te houden.”

„Een zeer schrander jongmensch. In ieder geval is ze een uitstekende dienstbode.” North was onverstoorbaar. „Nog één ding, Alan — ik zal zorgen, dat Beverly geen gebrek lijdt, als je dood bent. Ik zal haar vijfduizend dollar geven, van dat assurantiegeld.”

Het was ergerlijk, zoo grof als die man de dingen zeggen kon. Alan werd bleek en hij boog stijfjes. „Buitengewoon vriendelijk,” antwoordde hij ijsig.

Hij ging naar een der beste kleermakers en kocht twee costuums, een dozijn overhemden en wat ondergoed, sokken, boorden en dassen. Toen liet hij zich nog een smoking aanmeten. Hij gaf zijn geld heel voorzichtig uit: de jaren van armoede hadden een onuitwisbaren indruk nagelaten, hadden hem een gewoonte van zuinigheid eigen gemaakt. Aan de lunch zag hij Beverly weer, en toen vertelde hij haar over juffrouw Garrison, en wat hij haar beloofd had.

„Dat vind ik leuk, Alan. Ik wil heel graag meegaan — en misschien kan ze vanavond hier komen dineeren.”

„Da's echt aardig van je, Beverly. Ik was niet van plan geweest, mijzelf of mijn vrienden aan je op te dringen...”

„Ik ga graag met echte mensen om, Alan.”

Toen Alan dus dien middag bij juffrouw Garrison kwam, had hij Beverly bij zich. De twee vrouwen keken elkaar aan, en toen nam juffrouw Garrison het meisje in haar armen, en kuste haar op beide wangen.

„Beverly Beckwith,” zei ze, „ik geloof, dat je een echt geluksvogeltje bent.”

„En ik vind Alan een geluksvogel, dat hij zoo'n vriendin als u gevonden heeft, juffrouw Garrison. Hij heeft me verteld, wat u voor hem gedaan hebt.”

Garry kreeg een kleur van genoegen. „Dat is nu weer echt Alan — altijd overdrijven, wat een ander doet. Nu dat middagje ook weer — da's gewoon onzin, en ik ben heelemaal niet van plan...”

Maar zij duwden haar de wachtende taxi in, en brachten haar naar een warenhuis, en daar werd, ondanks haar aanhoudend en krachtig protest, een zijden japon voor haar gekocht, en zijden ondergoed en zijden kousen en dure schoenen, en een hoed, waarnaar de oude dame allang heimelijk gehunkerd had.

„Maar 't is belachelijk,” beweerde ze, „'t is gewoon gekkenwerk. Wat moet ik met zulke mooie kleeën uitvoeren?”

„Aantrekken, als u bij ons komt eten,” zei Beverly glimlachend. „En als u eens mee naar den schouwburg gaat.”

„Heb je ooit zulke kinderen gezien! Gooien maar met geld, of ze 't voor 't opscheppen hebben; 't lijkt wel, of Alan nooit armoe en honger gehad heeft.”

„Nee, Garry,” zei hij. „Het bewijst juist, dat ik ze ken — daarom kan ik een beetje weelde zoo goed op prijs stellen.”

„Toch zijn jullie een paar dwaze kinderen. Stel je voor, die reumatiekbeenen van mij met zijden kousen!” Haar oogen straalden als sterren. „Maar toch vind ik 't heerlijk! Ik heb nooit zooiets moois gehad, dus ik zal zoo verwaand zijn als een pauw, als ik ze aanheb. Als ik niet bang was, dat ik jullie pret bedierf, ging ik hier in den winkel staan huilen.”

„Ga je gang, Garry, als je er plezier in hebt.”

„En vanavond,” zei Beverly zacht, „komt u bij ons eten.”

„Dát gaat niet! Ik heb nergens op gerekend — en ik heb een hoop hongerige mensen thuis, wien ik te eten moet geven. En nu ik die mooie spullen eenmaal heb, wil ik ze aantrekken ook, als ik uitga — en 't meisje heeft gezegd, dat die veranderingen morgen pas klaar zijn.”

„Morgenavond dan?”

„Ja, morgen graag.”

„En dan gaan we daarna naar den schouwburg.”

„Lieve hemel! Ben ik Martha Garrison, of ben ik 't niet?”

„Je begint 't nu pas goed te worden, Garry. Ik vergeet je nooit.”

Zij riepen een taxi aan, en reden met haar en haar stapel pakjes naar huis. Zij zat te beven van genot en verwachting. Toen Alan uitstapte, voor haar huis, en zich omkeerde, om haar te helpen, zag hij, dat zij zich naar Beverly toeboog en haar kuste.

„Ik hoop, dat jullie heel gelukkig zullen zijn samen, schat.”

„Dat zullen we zeker.”

En toen, op den drempel, keek de oude vrouw Alan recht in de oogen.

„Wees maar heel lief voor je vrouwtje, Alan,” kwam zacht haar raad, „ze is een allerliefst klein ding — en ik weet wel haast zeker, dat ze al royaal haar portie gehad heeft in 't leven.”

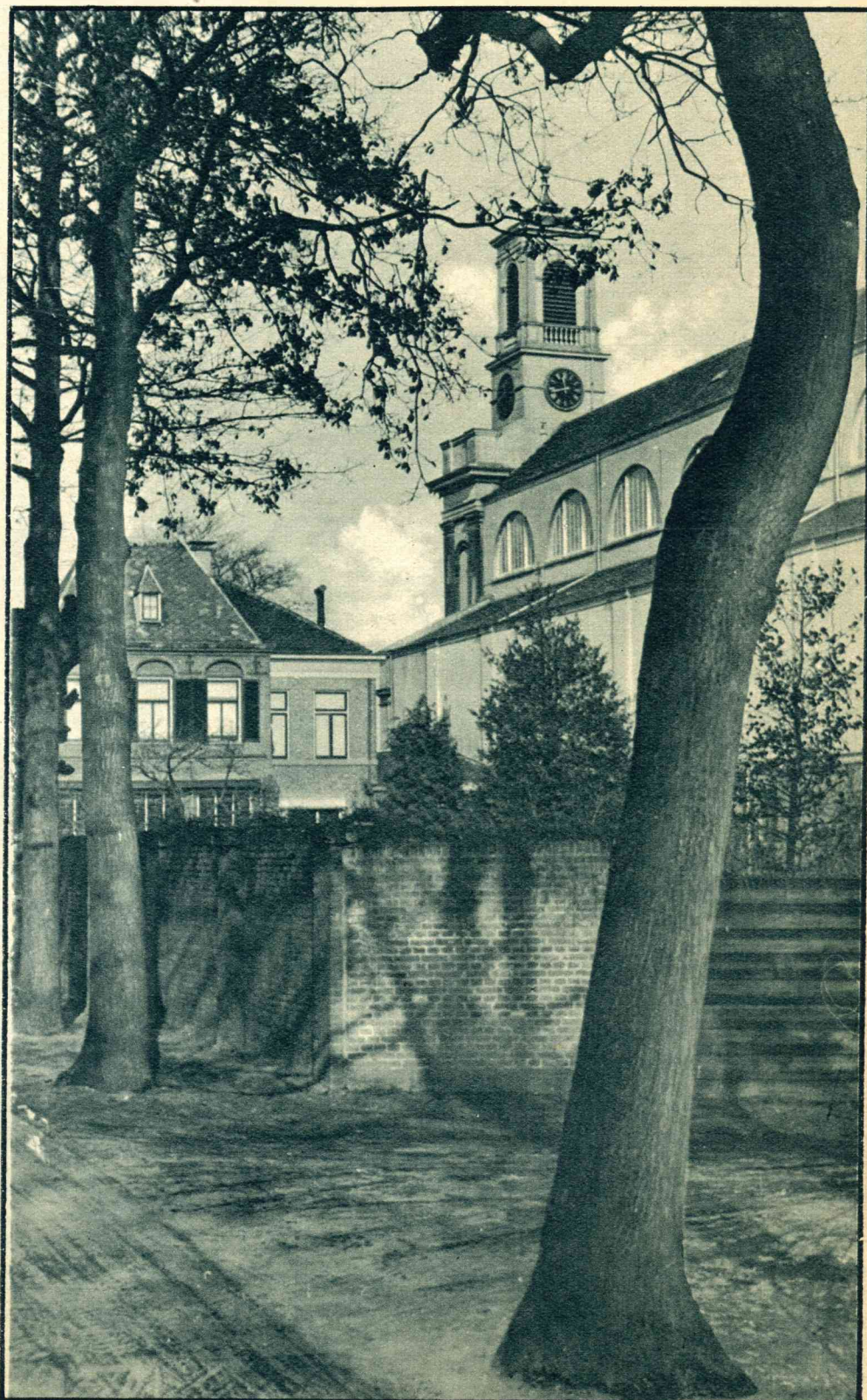
ELFDE HOOFDSTUK.

Het diner ter eere van Martha Garrison was een groot succes. Beverly had in die dankbaarheidsbetuiging een plezier, dat Alan verbaasde en verheugde. En Ellen overtrof zichzelf.

De plaatsen werden aangewezen door kaartjes, die Beverly handig geteekend had. Alan had kleine bouquetjes laten komen, voor zijn vrouw en voor Garry. Hij besteedde angstvallige zorg aan zijn eigen toilet, en hij was nogal trotsch op het resultaat. De aanhoudende, bittere tegenspoed had geen afbreuk kunnen doen aan zijn smaak voor goede kleeën, en zijn figuur was zoo goed, dat de kleeën hem stonden. Toen hij naar zijn spiegelbeeld keek, was hij benieuwd, of Beverly tevreden over zijn uiterlijk zou zijn.

Maar toen hij zich vertoonde, hoorde hij haar uitroep van welbehagen niet eens. Hij bleef op den drempel staan, en hij staarde naar de sprookjesachtige verschijning, die zij zelve was.

Zij droeg een avondjapon van zilver, met een overkleed van saffieren loovertjes — een juweelen étui voor het juweel van haar persoonlijkheid. Zij had het korte haar naar achter gekapt, zoodat het niet zoo kort meer scheen, en het effect gaf haar meer jaren, meer bevalligheid, en een rijpere schoonheid. Over het voorhoofd droeg zij een band van Rijnkiezel.

Op reis door Nederland. Soest.

De wandelclub „De Linge-kanters” te Geldermalsen organiseerde een wandeltocht van 40 K.M. door de bloeiende Betuwe, waaraan door vele vereenigingen uit het land werd deelgenomen.

Op het kasteelplein van het slot Zuylen werd door de schoolkinderen van Zuilen een Willem de Zwijgerherdenking gehouden, waarbij de heer J. Stamperius als spreker optrad.

De heer J. Coljee te Vianen vierde zijn 30-jarig jubileum als organisator der Ned. Herv. kerk aldaar.

De jubileerende Handelsreizigers-vereen. D.E.V.C. te Apeldoorn hield een goed geslaagden feestavond.

Apeldoorn heeft een bureau voor medische sportkeuring gekregen, dat door den burgemeester in tegenwoordigheid van bestuur en vele geneesheeren geopend werd.

Enkele der vele mooie werkstukken van jeugdige werklozen op de tentoonstelling, welke te Enschede in Heurnehoes gehouden werd.

BEZOEKT LONDEN

DE MEEST TOONAANGEVENDE STAD DER WERELD

Verhoogt U het genoegen van Uw bezoek daardoor, dat U in een van deze goed ingerichte hotels logeert. Prijzen voor elke beurs.

The Dorchester Park Lane W. 1

The Dorchester verzekert U volkomen rust en een maximum van licht en zon in alle kamers. In het exclusiefste gedeelte van Londen gelegen, met uitzicht op Park Lane en Hyde Park. Iedere slaapkamer heeft privé bad; 1-pers. kamer vanaf 27/6 d., 2-pers. kamer vanaf 40/-.

Howard Hotel Norfolk Street Strand, W. C. 2

In het hart van het Engelse leven, dichtbij alle theaters. Een luxe hotel, niettegenstaande dat, slaapkamer, bad en ontbijt reeds vanaf 12/6 d. Iedere kamer heeft centrale verwarming, warm en koud water en telefoon. Luxueuse appartementen en privé bad. Een hotel van zeldzame schoonheid, modern tot in het kleinste.

Cora Hotel Upper Woburn Place W. C. 1

Plaats voor 240 gasten. Warm en koud water in alle slaapkamers. Zeer centraal en gemakkelijk gelegen. Kamer met ontbijt 8/6 d. Matige pensioenprijzen.

Inlichtingen omtrent reizen naar de Britsche Eilanden, een zakkalender over de gebeurtenissen en andere brochures zijn bij alle reisbureaux verkrijgbaar.

Reist 's nachts via HOEK VAN HOLLAND en overdag via VLISSINGEN. Inl. en Prosp. betr. GOEDKOOPE RETOURS bij de Reisbureaux en de S. M. „Zeeland” te VLISSINGEN

monsters met bridgebloc tegen inzending van deze advertentie af op aanvraag met opgave van het blad aan: A. J. ten Hope's Handel Maatschappij N.V. Rotterdam.

RECLAME is hethart vanden handel

Wilt gij spelen? Speelt dan goed!

KIEST HET „ENBOF” SPEL

De loterij met reuze winstkans op schitterende prijzen naar uw eigen keus

Goedgekeurd bij Ministerieel besluit d.d. 2 Jan. '33

HOOFDPRIJS t. w. v. f 10.000.—

2e Hoofdprijs ter waarde van f 2000.—

3e „ „ „ „ f 750.—

4e „ „ „ „ f 500.—

Verdere prijzen ter waarde van f 100.—, f 50.—, f 25.— enz.

Een prijs naar eigen keus komt nooit onpas!

Trekking reeds 4 Juli a.s. ten overstaan van Notaris F. W. A. J. van Peski

750 schitterende prijzen

24000 loten, per lot f 2.50. Bestelling per postwissel of giro no. 185959, M. Bruijn, Hennewierstraat 18a, Rotterdam. Bij 10 loten 1 lot extra

„ENBOF” loten zijn en blijven de „BOF” loten!

De baten komen ten goede aan de Wed. en Weezen van den Ned. Bond van Oud-Onderofficieren

Niet dringen! Elke likdoorn, elke voet krijgt zijn beurt

Ik weet het al, zegt zuster Nel Trannosan helpt snel en wel

Publicatie van deze berichten in welken vorm ook is verboden. Hier volgt het weerbericht: Maar U weet het reeds, Uw weerprofeet (die geen brood eet, maar zenuwen van U!) heeft het U al verteld: Flinke steken: lichte neerslag (dat is regen) Venijnige steken met tusschenpoozen: hevige regenbuien.

Uw grootvader en overgrootvader hadden likdoorns, moet U ze daarom ook hebben? U raakt ze kwijt binnen 2 dagen zonder bloedverlies, zonder infectie en zonder pijn met Trannosan Likdoorn en Eelt Remedy van Prof. Dr. Polland, den beroemden hoogleraar a.d. univ. te Graz. Koop nog heden een doosje.

Garantie: Niet goed geld direct terug Gratis: Een monster Voetbad

En dan de voeten wekelijks enkele malen voor een paar cent dompelen in het heerlijke bruisende Trannosan Voetbad bereid met 15 minerale zouten van geneeskrachtige bronnen. Dat knapt op het versterkt pezen, spieren en zenuwen op heerlijke wijze.

Loop geen dag langer met pijn; bevrijd U van Uw kwelgeest. Koop nog heden een pakje Remedy, een pakje Voetbad.

Likdoorn en Eelt Remedy voor 8 toepassingen met Garantiebewijs en gratis voetbad 45 c. Voetbad voor 6 voetbaden, bestaande uit 15 minerale zouten van geneeskr. bronnen 45 c.

Trannosan Company Verlaatstr. 52-56 Parijs - Londen - Brussel - Singapore - Paramaribo Berlijn - Zurich - Batavia - Athene - Dantzig R. 2-c 4

„Beverly !”

Zij begreep de uitdrukking van zijn oogen aanstonds en zij bloosde van genoegen.

„Het was dwaas van me, Alan, maar Garry zal 't zoo prettig vinden.”

„Ik dacht heelemaal niet aan Garry. Je.... je bent verrukkelijk !”

„Ik ben niets dan een opgedirkt, verwaand nest.”

„Je bent een buitengewoon mooi vrouwtje, en ik ben trotsch op je.”

Toen ontstond er een onbegrijpelijk gevoel van gedwongenheid tusschen hen, en Beverly ging gauw naar de keuken. Ze kwam eerst terug, toen Garry arriveerde.

Garry kookte van opwinding. Goede kleeren, practisch gekozen, hadden een wonder met haar gedaan. De moede, verknepen, tobberige trek was verdwenen, en men zag 't haar aan, dat zij naar den geest tenminste weer jong was. Zij was opgetogen over Beverly's verschijning, en ze vertelde Alan, dat hij er beslist keurig uitzag — „zoo deftig en voornaam en zoo”. En ze was zoo trotsch als een kind op de corsage van rozenknoppen en lelietjes van dalen.

Voor de tweede maal in hun korte huwelijksloopbaan speelden Alan en Beverly gastheer en gastvrouw, nu echter zonder de zenuwachtige spanning van den vorigen keer, zonder den bijtenden spot van North's bruidsbouquet en bruiloftstaart. Het was een gezond-prettige avond, met enkel luchtig gepraat en gemoedelijke scherts. Op het diner volgde een film, toen de rit naar huis met Garry, en de terugkeer naar hun flat.

Zij keken elkaar aan, vóór Beverly naar haar kamer ging. Alan zag haar ernstig in de oogen.

„Ik ben je echt dankbaar, Beverly. Je hebt je kranig gehouden.”

„Ik vind Garry een schat van een mensch. Ik heb 't even prettig gevonden, als zij 't scheen te hebben.”

„Dat neemt niet weg, dat je wonderen gedaan hebt — en Ellen ook.”

„Merci, Alan,” zei ze. „En goeden nacht.”

„Goeden nacht, Beverly.”

De dagen, die toen volgden, brachten wat orde in den chaos der laatste weken. Alan had heel wat om handen : zijn garderobe aanvullen, en zich weer oefenen in het golfspel, waarin hij als jongeling had uitgemunt. Een gevoel van kieschheid dreef hem, zoo weinig mogelijk het gezelschap van zijn vrouw te zoeken.

Daar waren redenen voor, die hij zelf niet heelemaal begreep : als hij veel in gezelschap van Beverly was, gingen zijn gedachten zich veel te veel met haar bezighouden — en hij begreep, niet zonder een zekere innerlijke pijn, dat zij ver buiten zijn leven stond. Hij wou niet over haar tobben — en hij wist, dat hij zou moeten tobben, als hij te lang in de nabijheid bleef van dien opgejaagden blik in haar mooie oogen. Beverly had de gewoonte, met haar lippen te glimlachen, terwijl haar oogen diepe vijvers van verdriet bleven. Die oogen lieten hem geen rust, wekten een onberedeneerd verlangen in hem,

om haar ergens tegen te beschermen. Maar hij wist zelf niet, waartegen hij haar zou moeten beschermen — en hij had allesbehalve bewezen, dat hij in staat was, iemand te beschermen, maar zij riep gevoelens en ontroeringen in hem op, die tot nu toe vreemd waren geweest aan zijn natuur.

En al zei ze het nooit, Beverly scheen te waardeeren, dat hij zoo zijn best deed, om het haar naar den zin te maken. Een groot deel van den dag was hij uit, en als hij thuiskwam, vroeg hij nooit, wat zij gedaan had. Met belangstelling zag hij een vriendschap groeien tusschen Beverly en Ellen, de forsche keukenmeid. Evenmin als hij zich in kon denken, dat er een sterke band bestond tusschen zijn vrouw en Andrew North, evenmin kon hij berusten in de wetenschap, dat Ellen de spionne was van North. Was zij dat wel ? Maar daar viel toch niet aan te twijfelen ! North had haar in dienst genomen, en als zij niet heel wat wist, zou zij den vreemden toestand niet zoo als vanzelfsprekend hebben opgenomen.

Hij nam het North niet kwalijk. Die kon niet weten, dat hij — Alan — werkelijk van plan was, zich aan de overeenkomst te houden. Hij moest zich nu maar zien te amuseeren — geen zorg maken, verleden en toekomst zien te vergeten, en zich geen lasten van anderen op den hals halen.

Maar hij kon niet ontsnappen aan dien gejaagden blik in Beverly's oogen. Menigmaal snakte hij er naar, het vermaak, dat hij genoot, in den steek te laten, om naar haar terug te gaan, om bij haar te zitten in de zonnige huiskamer, en alleen maar te lezen, of wat te praten.

Al ergerde hem het bewustzijn — het meisje boeide hem. Zij was precies het tegenovergestelde van wat zij had moeten zijn, en hij ontdekte, dat zijn neiging voor haar gevaarlijk werd voor zijn gemoedsrust.

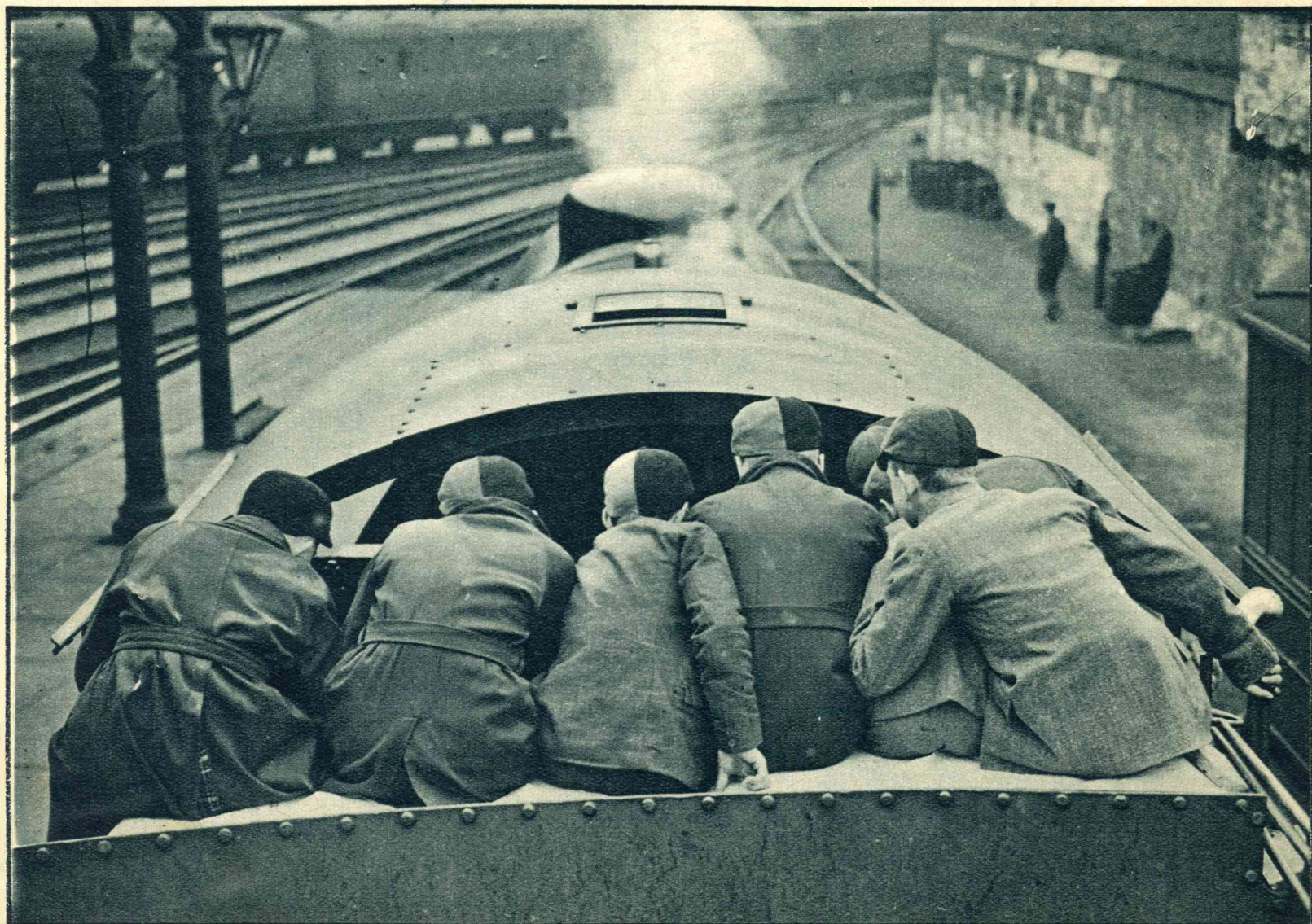
Liefde voor vrouwen was hem tot dan toe een onbekende emotie geweest. Hij vroeg zich af, of die toeneiging niet enkel zou voortkomen uit den veelvuldigen omgang — maar hij moest eerlijk erkennen, dat hij onder alle omstandigheden verliefd zou zijn geworden op Beverly. En zelfs had hij het kunnen worden onder déze omstandigheden — terwijl haar berusting in zoo'n toestand het bewijs leverde, dat zij niet heelemaal was, wat een meisje hoort te zijn....

„Vervloekt !” Hij zei het hardop. „Dat is niet waar !”

En toch was het bewijs tegen haar overtuigend. Zij was er geen meisje naar, om zooiets aan te willen, als North haar niet volkomen onder zijn invloed had. North ! Altijd Andrew North ! Den kalmen, stillen man, den man, die nooit lachte, kon hij niet vergeten. De bedreiging bleef hem altijd bij. Daar was bijvoorbeeld dat geniepige mannetje, dat hem iederen dag naging....

Natuurlijk was North ook daaromtrent openhartig geweest ; hij had duidelijk gezegd, dat hij niemand vertrouwde. Hij had Alan gewaarschuwd, dat hij zou worden nagegaan. Maar toch was de gewaarwording verre van aangenaam.

(Wordt vervolgd.)

Dat heeft de belangstelling van de jeugd — een locomotief, die zij heelemaal mogen bekijken, van binnen en van buiten.

ZONDA MORGEN

ONDA MORGEN

VROUWENLEVEN

Nieuwe Blouses

RUITEN EN STREPEN.

Blouses. Er zijn bij de nieuwe blouses buitengewoon sierlijke modellen, soms gecombineerd uit tweeërlei stof. Een effen glad lijfje, bijvoorbeeld, heeft 'n paar korte raglanmouwtjes van gemoesde zijde, in een spitse punt oplopend tot den hals en versierd met twee strookjes, terwijl een zelfde strookje 'n schootje vormt onder aan de effen blouse.

Bij 'n andere blouse zijn de raglanmouwtjes tot aan den halsgesmockt. Het smockwerk omsluit nauw de armen tot halverwege de ellebogen, vanwaar de mouwen wijd uitvallen. De blouse heeft verder nog een kleine versiering van smockwerk bij de V-vormige halsopening.

Weer een andere effen blouse heeft 'n berthekraag van kleine gebloemde strookjes, welke strookjesreeks wordt voortgezet op de mouwtjes.

Gestreepte stoffen worden vaak gecombineerd met effen stof, terwijl ook fijne plooitjes een gewilde versiering blijven voor zijden blouses.

Ruiten en strepen. Er worden bij de nieuwe modellen zeer veel ruiten en strepen verwerkt, en niet alleen voor meer eenvoudige toiletten, maar ook voor avondjaponnen.

Het model van onze afbeelding van wit met rood geruit organdie, nauwsluitend tot aan de knieën, wordt gedragen over 'n onderjurk van grijze tafzijde. De bijbehorende handschoenen en de elegante kraag, welke van achteren tot aan de taille reikt, zijn van grijs organdie. Het corsage is een sierlijk kunstwerk van rood en wit en grijs.

Van eenvoudiger allure is het namiddagtoiletje van onze eerste afbeelding, een creatie van het Parijsche modehuis Max Sport. De japon is van zwarte jersey, de blouse van rood met wit gestreept mousseline.

Zulk een japonnetje, op de schouders gesloten met 'n paar knopen, kan natuurlijk over verschillende blouses worden gedragen, en naarmate de blouse meer of minder elegant is, zal ook het geheel een meer of minder eleganten indruk maken. Ook bij een blouse met lange mouwen zal dit toiletje zeer goed voldoen.

Het zwarte hoedje van opengewerkt stroo bij dit toilet is een model van Esther Meyer.

Gestreepte en geruite stoffen worden bij de nieuwe creaties op verschillende manieren gecombineerd met effen stof. Soms is het bovenstuk van een japon — vest, kraag en het bovengedeelte van de mouwen — geruit of gestreept, terwijl al het overige van de jurk, inclusief 'n paar tot de ellebogen reikende manchetten, van effen stof zijn.

In weer andere gevallen wordt de geschiedenis omgekeerd en heeft 'n geruit of gestreept toilet 'n paar mouwen en 'n bovenstuk van effen stof. Gelegenheid te over dus om een toilet van 'n vorig seizoen weer op te frissen.

Er wordt voor namiddagjaponnen en avondtoiletten ook weer tafzijde verwerkt, een soepel, glanzend materiaal, dat in combinatie met wit organdie in sierlijke creaties wordt omgetooverd en waarbij dan soms handschoenen worden gedragen eveneens van tafzijde met 'n rand van wit organdie om de manchetten.

Onder de nieuwe stoffen maakt het gelakte satijn furore, dat vooral wordt verwerkt voor korte zomermanteltjes. Onze foto vertoont zoo'n manteltje van een sierlijk eenvoudig model bij een rok

Namiddagjapon van zwarte jersey met wit en rood gestreepte mousseline blouse, zwart hoedje van opengewerkt stroo.

Manteltje van gelakt satijn bij 'n rok van geruite wollen stof. Satijnen das met geruite randen.

van geruite wollen stof. De bijbehorende das vormt een combinatie van satijn met geruite stof.

Evenals de strepen bij de moderne toiletten op zorgvuldig overwogen wijze tegen elkaar aan gezet worden, zoo zoekt men ook bij de geruite stoffen de garneering in rechte en schuine banen, zooals bij den rok op onze foto.

PAULA DEROSE.

Haarverzorging

Aan mevr. L. te G. raad ik aan voor de kale plek op haar hoofd naar een goeden huidarts te gaan, die haar hoogstwaarschijnlijk weer den vollen haargroei zal kunnen teruggeven. Huismiddeltjes geven hier zeker geen baat.

Inmiddels kan de kale plek misschien bedekt worden indien het haar zorgvuldig achterover wordt gekamd en met een speldje wordt vastgezet.

T. L.

Gebreid Baby-mutsje

BEHOORENDE BIJ JURKJE EN MANTELTJE IN ONS VORIG NUMMER BESCHREVEN.

60 st. opzetten en 4 toeren r. breien.

5de toer: * 1 r., 2 keer draad omsl. Van * herhalen tot den laatsten st., 1 r.

6de toer: r. breien en de lussen laten vallen.

7de en 8ste toer: r. 9de toer: als de 5de. 10de toer: als de 6de.

11de toer: * 4 r., 2 st. br. in 1 st. Van * herhalen tot de laatste 5 st., 5 r. 12de toer: r. Verder:

1ste toer: 1 r., * 4 r., 1 aver. Van * herhalen tot de laatste 5 st., 5 r.

2de toer: * 1 r., 4 aver. Van * herhalen. Laatste st. r. Deze beide toeren 3 keer herhalen. In den laatsten toer 1 st. minderen.

9de toer: 2 r., * 1 aver., 1 r. Van * herhalen tot einde van den toer. Dezen laatsten toer 17 keer herhalen en in den laatsten toer 1 st. meerderen. Verder:

1ste toer: In den 1sten st. 1 st. meerderen, * 4 r., 1 st. meerderen. Van * herhalen tot 't einde.

2de toer: * 1 r., 4 aver. Van * herhalen tot den laatsten st., 1 r.

3de toer: 1 r., * 4 r., 1 aver. Van * herhalen tot de laatste 5 st., 5 r.

2den en 3den toer 6 keer herhalen. 5 toeren r.

21ste toer: 2 st. samenbr. den geheelen toer door. 5 toeren r.

27ste toer: 1 r., verder den geheelen toer 2 st. samenbr., 5 toeren r.

33ste toer: als de 21ste.

De wol afbreken, den draad door alle steken halen en afwerken. Dan naait men het mutsje dicht tot ongeveer 2 cm. over de rechtsche toeren van den bol.

Het mutsje wordt gestreken, waarna men zijden bandjes aannaait en van hetzelfde lint 'n paar rosetten maakt ter versiering.

THÉRÈSE.

Gekleed toilet van wit met rood geruit organdie, gegarneerd met grijs organdie. Corsage, wit met rood en grijs. Bijbehorende handschoenen van grijs organdie.

Kussens!

Op tekening no. 1 zien we 'n rond kussen, gemaakt van mauve satinet, met een overtrek van witte voile of batist. Het witte overtrek is ruim ingehaald. In het midden wordt de ruimte niet vastgestikt, doch samen gevat met een mauve-kleurigen strik. Dit kussen is namelijk tevens bedoeld als nachtsachet, het nachthemd kan er in 't midden ingelegd worden, de linten, welke door gaatjes geregen zijn, worden dichtgehaald, en het kussen is een sieraad op uw bedsprei.

Fig. no. 2. Voor dit kussen nemen we donkere stof, zwart of bruin. De mand wordt opgeteekend in 'n eenvoudige rechte lijn, met kruislijnen. Deze wordt geheel gewerkt in goudgeel. De bloemen, alle geknipt als op fig. 2a, zijn van gekleurd vilt gemaakt, misschien heeft u nog wel verschillende stukjes van oude pantoffels, hoeden, enz. Men kan zooveel mogelijk kleuren toepassen, of wel er twee combineeren. Elk viltbloempje is voorzien van een geel viltten cirkeltje. Met een enkelen kruissteek worden de bloempjes in het hart vastgezet, of, zoals in fig. 2a, met een steek tusschen iedere schulp. De bladeren zijn van groen vilt geknipt, en worden met den nerfsteek vastgezet op het kussen. Het ovale kussen krijgt verder geen borduursel of afbiezing.

No. 3 kan eveneens van vilt gemaakt worden, wat de bloemen betreft.

No. 4 en 5 zijn wollen kussens met eenvoudige wolsteken bewerkt, welke toch een buitengewoon aardig effect maken; men kan de randen met den kruissteek zeer verschillend verdeelen. Ze zijn aardig in oranje, groen, lila en geel, afwisselend op een zwart kussen. Wollen franje in de kleuren van de strepen kan aangeknoopt worden.

No. 7 is gemaakt van wit of crème linnen, over een satinet onderkussen van lila. U begint de bloemen op de juiste grootte te tekenen, daarvoor teekent u eerst een cirkel met een kleinen cirkel middenin, den buitensten cirkel verdeelt u regelmatig in schulpen, de bladeren worden er bij geteekend, en deze bloem zet u op de drie hoeken over. De driehoek van het kussen is dan echter nog niet uitgeknipt, doch staat geteekend op een rechten lap. Vervolgens trekt u de cirkels, loopend naar den binnenkant met de verbindingslijn, en u begint het gehele motief te festonneeren met zacht lila. Is alles keurig omgefestonneerd, dan wordt de kussendriehoek geknipt, langs het feston der bloemen, en ook het goed tusschen den cirkel en de verbindingslijn wordt weggeknipt, zoodat de bloem aan den buitenkant gevormd is, en naar den binnenkant ajour ligt. Het werk wordt aan den achterkant

uitgestreken met een vochtigen doek. Het overtrek zal heel mooi staan over 'n lila zijden kussen. Het laatste kussen prijkt met een voorjaarsmotief, den kastanje in bloei. Twee of drie groene bladeren, in den vorm zooals aangegeven, worden op stof of op zijde geteekend, het lapje wordt op het kussen geregen, en alle buitenlijnen worden doorgefestonneerd,

zoodat wanneer men den omtrek wegknijpt het blad op het kussen zit. De nerven worden met een ketting- of platten steek geborduurd in donkergroen. De tak waaraan de bladeren groeien wordt geborduurd in bruin. De omtrek van den bloesem wordt geteekend (zie fig. c) op een lapje rose of witte zijde of stof en ook weer opgefestonneerd op het kussen, elke bloem precies in het middelpunt van een blad geplaatst. Den omtrek wegknippen en vervolgens door enkele cirkellijnen de bloesems aangeven in diep rose. Deze cirkellijnen worden gewerkt met den knoopsgatensteek. Het kussen is vlak rond, zonder ruimte, en het geheel staat goed op een donkerpaarsen of zwarten ondergrond.

D. D. L.

Veerens Kragen en Boa's

Veerens kragen en boa's zijn wederom zeer in trek en worden momenteel zoowel op namiddags als avondjaponnen en mantels veelvuldig aangebracht.

Op een groot modefeest, dat onlangs te Brussel gehouden werd, zagen wij deze attributen, die het vrouwelijk silhouet weer iets van „vroeger”

geven, op de meest uiteenlopende manieren gedragen en toegepast.

Een van de aardigste voorbeelden was ongetwijfeld de — hierbij in beeld gebrachte — shawl-kraag van wuivende blauw-zwarte hanenveeren, die op origineele wijze het goudbrokaten avondmanteltje van een slanke Brusselsche blondine sierde.

MARGUERITE.

DOBBELZUCHT

door
RUEL MCDANIEL

Er was absoluut iets vreemds aan Harry Clemens — iets dat diep in zijn onrustige oogen school, en in de zonderlinge antwoorden, die hij soms op de eenvoudigste vragen geven kon; in heel zijn houding en gedrag eigenlijk. Hij scheen in een voortdurende zenuwspanning te leven.

Op kantoor had natuurlijk iedereen het gemerkt; zelfs meneer Bouquet, de eerbiedwaardige boekhouder, die zich nooit met iemand anders bezighield dan met zichzelf, had schuin door z'n loergnet gekeken en gezegd: „Wat bezielt dien kassier toch tegenwoordig? Hij is zoo snauwerig.”

„Zeker iets met den baas gehad,” zei juffrouw Dalnar, opziende van haar schrijfmachine. „Meneer Devery loopt ook al met zoo'n gezicht den laatsten tijd...”

„Pff!” smaalde meneer Lunt achter zijn optelmaschine. „De baas is altijd zuur. Maar van Clemens zijn we 't niet gewend.... ik vind 't ten minste erg raar....”

De eenige, die tot het gesprek geen woord bijdroeg, was het meisje dat heel in den hoek van het kantoorlokaal zat, vlak bij de deur van meneer Devery zelf.

Dolly Garrett zei niets — want voor haar was het geval te ernstig om er een onderwerp van luchtig gesprek van te maken. Niemand had zich de vreemde verandering in Harry Clemens zoo aangetrokken als zij — en soms, als zij keek naar het tobberige fronsen van den kassier, werd haar blik bijna even onrustig als de zijne.

Zelfs was zij eens vastberaden zijn vertrekje binnengegaan, had de glazen deur achter zich gesloten en gevraagd: „Harry, wat heb je toch?”

Hij had haar aangekeken, eerst een beetje verstrooid, toen met gedwongen opgewektheid.

„Ik heb niets, Dolly,” zei hij, „absoluut niets.”

„Je maakt mij niets wijs, Harry,” vertelde ze hem. „Ze merken 't allemaal. Wat mankeert er aan?”

Zijn mager, gebruint gezicht keek op naar haar gezichtje met de blauwe oogen en de blonde lokken, die reeds lang hun werk bij den jongen kassier hadden gedaan en de stille jaloezie van juffrouw Dalnar hadden opgewekt.

Hij schoof heen en weer op zijn stoel.

„Er mankeert me niets!” snauwde hij.

Een oogenblik keek Dolly Garrett hem aan, alsof zij meer begreep dan hij bekennen wou; toen zei ze, een beetje stijf: „O, dan is 't goed!” en zij liet hem alleen.

Het feit, dat de onrust van den kassier door de anderen was opgemerkt, scheen die onrust nog te verergeren. Tegen het eind van de week deed hij bepaald gekke dingen. Hij kwam naar meneer Bouquet toe, en wist dan niet meer, wat hij had willen vragen. Hij gaf meneer Lunt een potlood in plaats van een staatje. Eens riep hij Dolly bij zich, en zei toen haastig: „Nee, laat maar — merci — ik zal 't zelf wel opknappen.”

„Wat opknappen?” vroeg ze.

„Niets,” zei Harry, en hij boog zich over zijn boek.

's Zaterdagmorgens bereikte zijn zenuwachtigheid haar hoogtepunt. Hij zat maar te staren, met een bleek en vochtig gezicht. Hij zat met de handen in 't haar, en een bloc-notes tusschen de ellebogen. Na een poosje keek hij met holle, donkere oogen naar het papier. Hij nam zijn pen en schreef langzaam:

„Geachte Heer Devery....”

Vijf minuten later, toen Dolly Garrett zijn kooi binnenkwam, stond er nog geen woord méér op het papier. Harry Clemens schrok, en legde zijn arm over het geschreven regeltje. Maar hij begreep al vlug, dat hij eigenlijk nog niets geschreven had, en met een poging om te glimlachen ging hij weer achterover zitten. Maar de blik van het meisje ging door den glimlach heen — bij hem binnen.

„Harry, wat is er toch? Je schrok van me — en je ziet vaal! Ben je niet goed?”

Hij liet een kort, droog lachje hooren.

„Ja hoor,” zei hij. „Ik voel me best — uitstekend.... Moest je iets hebben?”

Het meisje bleef hem in de oogen kijken en aarzelde. Toen wees haar blonde kopje naar de deur.

„Meneer Devery vraagt naar je,” zei ze langzaam.

Toen Harry Clemens door het buitenkantoor ging, voelde hij een heftig kloppen in zijn binnenste. Hij was zich bewust, dat iedereen naar hem keek, maar hij deed, alsof hij het niet merkte.

Voor de deur van het privé-kantoor dwong hij zich tot kalmte. Hij hoefde niet bang te zijn — niemand wist het.... nog!

Meneer Devery was een kort dik rood mannetje met een kaal hoofd.

„Clemens,” zei hij, opkijkend, met zijn afgebeten stem, „hoe laat krijgen we Maandag de bankrekening, om na te zien?”

„Negen uur, meneer.”

„Goed — breng haar dan zoo gauw mogelijk hier.... Mankeert je wat, Clemens?”

De kassier kneep zijn handen dicht. „Mij? Nee, meneer....”

„Niet zoo laat naar bed gaan, of wat 't is,” ried de patroon. „Je ziet er uit als een spook.”

Harry Clemens lachte een beetje schaapachtig en ging terug naar zijn kooi. En hoewel hij voelde, dat Dolly Garrett strak naar hem keek, toen hij voorbij ging, vermeed hij haar blik. Die vragende, blauwe oogen waren enkel stille aanklacht.

Toen Harry Clemens zijn pen weer greep, aarzelde hij niet meer. Vlug schreef hij de regels neer, onder het „Geachte Heer Devery”:

„U bent altijd zoo goed voor me geweest, dat ik niet vertrekken wil, zonder u de waarheid te zeggen over 't geen u bij 't nazien der bankrekening zult ontdekken. In 't begin van deze maand heb ik u met meneer Mount hooren praten over Fox' Lood-aandeelen. U wou er duizend pond in steken, omdat u en meneer Mount allebei meenden, dat ze hard de hoogte in zouden gaan. Toen kwam de dobbelzucht in mij boven. Ik zag een kans om veilig en vlug wat geld te verdienen. Ik kon van mijn salaris niet veel overhouden — misschien ook weer door dobbelzucht — en ik wou een meisje vragen. Dat kon ik niet, als ik geen spaarpot had.

Ik ben toen gebruik gaan maken van mijn volmacht, om voor de firma chèques te teekenen. Ik heb 500 gulden getrokken, om óók in Fox-Lood te speculeeren. Ik dacht zeker, dat ze omhoog zouden gaan, en ik 't geld vóór 't eind van de maand terug zou kunnen storten. Maar ze duikelden. U zult begrijpen, hoe ik me voelde en nog voel. Ik kon het geld niet teruggeven. En ik wil niet in de gevangenis. Daarom vertrek ik. Maar ik zal wel weer ergens een betrekking krijgen, en ik zal u iedere week iets sturen, tot het tekort is aangezuiverd.”

Toen hij den brief overlas en teekende, werd hij nog bleeker dan hij al geweest was. Hij voelde zich doodop. Hij sloot de bekentenis in een envelop en schreef daar op: „Mr. Devery”. Toen ging hij weer zitten staren.

Omdat het Zaterdag was, vertrok meneer Devery al om elf uur. Hij was zeer minzaam. Lachend en knikkend ging hij door het groote kantoor, en iedereen lachte terug. Maar Dolly Garrett, in haar hoekje, bleef zeer ernstig. Zij keek maar naar de glazen deur van de kassierskooi — en dacht na.

Een paar minuten later kwam Harry te voorschijn. Hij liep naar het privé-kantoor. Hij zette zijn brief tegen het marmeren inktstel. Dan zag meneer Devery hem direct, als hij Maandagmorgen kwam.

Clemens sloot de safe en stopte wat papieren, die van hemzelf waren, in zijn zakken. Het was pas kwart voor twaalf, maar hij kon niet meer werken. Zijn hoofd werd zoo koortsig — hij ging maar. Toen hij met zijn hoed op in het groote kantoor kwam, keek iedereen verwonderd op.

„Ga je al weg?” vroeg meneer Lunt.

„Ja, ja,” mompelde Clemens, en hij keek fronsend naar Dolly Garrett. Hij vroeg zich af, wanneer hij haar zou weerzien.... als.... en de gedachte vervulde hem met zoo'n ellende, dat hij zijn hoofdpijn vergat.

Kon hij maar afscheid van haar nemen! Maar ze mochten niet merken, dat hij voorgoed vertrok. Dan gingen ze vragen....

„Als de baas 't maar niet hoort,” zei meneer Lunt.

„Dat waag ik er op,” zei Clemens. Voor de tafel van Dolly Garrett bleef hij staan en hij probeerde te lachen. De blauwe oogen keken zoekend in de zijne. Haar haar leek meer dan ooit op goud.

„Goeden..middag,” zei hij.

Zij antwoordde langzaam: „Tot Maandag, Harry!”

In den eersten middagtrein naar Manchester zat Harry Clemens. Wat hij in Manchester wou, wist hij zelf niet. Als hij maar weg was uit Londen..

In den hoek tegenover hem zat een dikke man met een mal klein hoedje. De man deed, alsof hij sliep, maar zat stiekum naar Harry te gluren. De jongeman werd angstig, en lachte toen zichzelf uit. Dwaze verbeelding — moest hij overheen! 't Was geen leven, als hij steeds bang was....

Maar het waren zijn gedachten, die hem bang bleven maken. Hij was een voortvluchtige kassier.. Zoals hij gevallen gelezen had.... 't Duurde niet lang, of door 't heele land zocht hem de politie.

In 't kleine hotel dat hij koos, teekende hij met den naam Walter Gray uit Bristol. En toen hij op zijn kamer was, bedacht hij, dat die handteekening hem vreemd was. Als hij hem nóg eens moest zetten en hij deed 't anders, dan kregen ze argwaan.... Hij had die handteekening moeten oefenen! Hoeveel andere dingetjes zou hij nog vergeten hebben.... kleinigheden, die hem konden verraden....

Hij ging naar de eetzaal, maar eten kon hij niet. Hij dronk een glas water en ging weer naar zijn kamer. Toen het donker werd, voelde hij een zekere kalmte, die hem weerhield het licht aan te draaien. Urenlang zat hij in 't donker, het raam uit te kijken. Maandagavond stond het in de kranten. En Dolly zou het lezen.... De straf voor de misdaad was reeds begonnen.

Hij sliep slecht. Den Zondag bracht hij op zijn kamer door, met peinen over zijn hachelijken toestand. Van nu af was zijn leven niets dan een aanhoudend tobben, om uit de handen der politie te blijven. Hij probeerde 's middags te slapen, maar het lukte hem niet. Toen belde hij en vroeg den piccolo om een krant. Lezen zou zijn gedachten misschien afleiden.

Het eerste, wat hij in de krant zag, was een vette kopregel: „Voortvluchtig Kassier Gearresteerd in Hotel te Southampton”. Een collega van hem — dien hadden ze al! „Onze schrandere speurhonden verschalkt men niet zoo licht,” schreef de krant. Het blad viel hem uit de handen. Wie weet hoe gauw hij werd gepakt.... Hij was niet alleen een misdadiger en een lafaard, maar ook een groote idioot!

Waarom had hij dien kruiperigen brief aan meneer Devery geschreven. Waarom was hij weggegaan? Had hij niet naar zijn patroon kunnen gaan, om ruiterlijk te bekennen? Had hij niet kunnen aanbieden, het bedrag in termijnen terug te betalen? Zóóveel was 500 gulden nu ook weer niet. Devery kon mopperen, maar hij was niet zoo kwaad. Hij zou de openhartigheid wel zoo gewaardeerd hebben, dat hij de politie er buiten liet.... Terwijl, als hij nu gepakt werd.... „Was ik maar niet gevlucht!” dacht hij.

En toen kreeg hij een idee. Met den eersten trein terug naar Londen. Als hij vóór negen op 't kantoor kwam — en dat kón — had Devery den brief nog niet gelezen — kon hij hem weghalen en ronduit gaan bekennen.... In ieder geval, Dolly....

Toen Harry in Londen terug was, liet hij zich eerst scheren; om vijf vóór negen precies stapte hij het kantoorgebouw binnen. Hij probeerde

gewoon te doen — hij groette den liftjongen met een knikje en een lachje.

„U bent laat vandaag,” zei de jongen. „Ik dacht al, wat zijn ze allemaal vroeg! Maar u...”

„Wie waren er dan zoo vroeg?” zei Harry vriendelijkheidshalve.

„Meneer Bouquet — en juffrouw Garrett — en meneer Devery...”

„Meneer Devery!”

„Ja. Die is al een minuut of tien boven.”

Harry Clemens betrad het kantoor niet. Hij bleef voor de deur staan vechten tegen den aandrang om weg te loopen. Hij was te laat — meneer Devery had den brief al... had misschien de politie al opgebeld!

Hij stond te aarzelen, liep heen en terug... Als hij nu gauw, brutaalweg naar binnen ging, kon hij 't misschien nog redden... Maar hij kon geen moed genoeg bij elkaar krijgen, om die deur te passeeren. Om half tien liep hij nog in de gang...

„Ik lijk wel gek!” verweet hij zichzelf. „'t Moet toch — dan maar hoe eerder hoe beter!”

Hij liep als een man in een parade, strak dóór. Toen hij het kantoor betrad, leek het wel een triomf, een gebaar van koppigen trots.

Hij gaf werktuiglijk antwoord op de groetende stemmen. Meneer Bouquet floot en keek veelbetekenend naar de klok. Juffrouw Dalnar vroeg gielend, of zijn horloge wel in orde was. Clemens

lette niet op hen. Hij keek naar Dolly Garrett.

Zij was snel opgestaan. Zij liep om haar tafel heen, kwam naar hem toe met wat papieren in de hand. Maar vóór zij hem had kunnen bereiken, ging de deur van het privé-kantoor open, en het dikke, roode gezicht overzag de kantoorruimte.

„Clemens!” riep het, „kom eens hier!”

Harry Clemens ging, met den hoed nog in de hand. Stijf liep hij langs Dolly heen, eigenlijk zonder haar te zien.

„Ga zitten!” beval de patroon. Hij keek boos. Op zijn bureau zag Harry den bankstaat liggen — zeker pas door Bouquet binnengebracht. De kassier haalde diep adem. Kalm zijn, zei hij tot zichzelf; kalm en eenvoudig....

Devery keek hem uit half toegeknepen oogen aan. „Clemens,” zei hij, „als jij denkt, dat je 500 gulden in een open geldmandje kunt laten liggen, den Zondag over, dan moet je nog een boel leeren.”

„Wat bedoelt u?” zei Clemens. Hij had het gevoel, dat het een uur geduurd had, vóór hij die woorden kon uitbrengen.

Ongeduldig klopte Devery op de bankrekening. „Hier — je hebt den achtsten 500 gulden laten halen. Ik heb er juffrouw Garrett naar gevraagd, en ze zei, dat 't in 't geldmandje lag. Hoe haal je 't in je hoofd, Clemens? Zoo maak je dieven!”

„Ja, meneer,” zei Clemens, „ik...”

„Komt er niets op aan, wat je dacht. 't Mandje is voor klein geld — de rest moet in de safe — en

's Zaterdags 't mandje ook! En nu nog iets. Wie heeft je permissie gegeven, om tegen tien en te komen aanzetten? Ze beginnen hier om negen uur...”

Harry Clemens zat verstomd. „Ik... ben op reis geweest...” bracht hij uit.

„O ja?” snauwde Devery. „Dan moet je zorgen, dat je 's Zondagsavonds terug bent — doe ik ook.” Hij wuifde naar den kant van de deur. „Om denken voortaan. Straks beginnen ze allemaal zoo.”

Het lukte Harry Clemens, zijn kantoor te bereiken zonder te wankelen of te struikelen. Hij hing zijn hoed op en ging met zijn vingers door zijn haar. Hij beefde, zijn voorhoofd was klam; hij moest gauw gaan zitten.

Hij zat nog naar zijn tafel te staren, toen Dolly Garrett binnenkwam. Ze deed heel kalm de deur dicht. Haar jonge gezichtje stond zeer ernstig, toen zij op Harry neerkeek. Zij had een paar papieren bij zich, alsof ze iets zakelijks te vragen had; maar Harry voelde, dat zij voor iets anders gekomen was.

„Waar heb je gezeten?” vroeg ze.

Hij antwoordde dof: „Manchester”.

„Ik heb je den heelen Zaterdag en Zondag gezocht.”

Harry stond op. Hij keek ernstig in de twee bekommerde blauwe oogen.

„Dolly,” zei hij, „je hebt Devery iets wijs gemaakt over 't mandje...”

„Ik moest toch iets zeggen,” zei ze. „De 500 gulden liggen in het mandje, in de la van je lesenaar.”

Hij keek naar de la en toen weer naar het meisje. Hij wou spreken, maar hij kon niet eens denken.

Maar Dolly sprak al. „Ik had Zaterdag, toen je weg was, nog net tijd, om naar de bank te hollen. Mijn spaarpot natuurlijk... maar 't is nog niet eens alles, Harry. Ik heb nog wat over.”

Harry Clemens stond roerloos, diep verbaasd en diep vernederd. Eindelijk greep hij de handen van het meisje.

„Je hebt dien brief gelezen, dien ik meneer Devery geschreven heb,” zei hij.

„Nee,” zei ze. „Dien heb ik Zaterdag direct verscheurd.”

„Maar je wist 't!” zei hij een beetje heftig. „Je wist, wat er in stond!”

Even bleef Dolly hem aankijken, als vroeg ze zich af, hoeveel ze hem vertellen zou.

„Hoor eens, Harry,” zei ze eindelijk. „Je bent al een paar weken jezelf niet... en Zaterdag, toen ik hier kwam, zat je een brief te schrijven — en toen schrok je zóó ontzettend... Ik kon 't niet langer uithouden. Ik... ik móést weten, wat je had! Misschien was 't erg leelijk van me... ja, eigenlijk was 't dat wel...” Zij aarzelde, maar er kwam plotseling een lachje in haar oogen. „In ieder geval, al was 't verkeerd — dan hebben we allebei iets gedaan — dus dan staan we precies kiet.”

„'t Is een misdaad; ik heb gestolen,” steunde hij.

„Maar je bent geen echte dief,” antwoordde Dolly vlug.

„Wat heb je dan gedaan,” vroeg Harry.

„Ik heb in die bloc-notes waar je op schreef, een paar blaadjes lager stiekum een stuk carbonpapier gestopt en ik kon later alles lezen.”

Hoe 't toen precies ging, wist hij zelf niet; eerst toen hij zijn naam hoorde roepen door de ongeduldige stem van meneer Devery, werd Harry zich bewust, dat hij Dolly Garrett in een krachtige, zelfs ietwat ruwe omhelzing omvat hield.

Vóór hij gehoor gaf aan den oproep, nam hij den tijd nog, om een paar dingetjes te zeggen, die hij al zóó lang op 't hart had, dat ze er zelfs in zijn opgewondenheid vlot uitkwamen. En hij vond in zich een overredingskracht en een durf voor de toekomst, die hij zelf nooit vermoed had.

Eindelijk liet hij haar los, en vroeg, met ietwat onvaste stem, waarom zij het gedaan had.

Dolly gaf lachend antwoord.

„Oók dobbelzucht, denk ik,” zei ze. „Ik speculeerde er op, dat ik het meisje was, waar je 't over had in dien brief.”

Het schip ploegt de zee.

De kampioenswedstrijd Stormvogels—Velocitas (1—0) te IJmuiden. De Groningers gaven uitstekend partij. Vooral hun jeugdige doelman, dien men op onze foto in actie ziet, weerde zich uitstekend.

'n Fraaie overwinning van GoAhead op Feijenoord (4—0). Spelmoment uit dezen fraaien voetbalstrijd in het Oosten. Een kopduel tusschen Deventer en Rotterdam.

Sport

Blauw Wit op weg naar degradatie. Zondag lieten de Zebra's zich met 0—3 door H. F. C. kloppen. Op onze foto tracht de H.F.C'er Koper den Amsterdamschen doelman te verschalken.

Een kiekje uit de door Everton met 3—0 gewonnen cup final tegen Manchester City. Dixie Dean, de fameuze midvoor van Everton, scoort 't tweede doelpunt voor zijn club.

Om het kampioenschap van Nederland korfbalden Bl. Wit en D. O. S. (Enschede) Zondag j.l. in Amsterdam. De hoofdstedelingen wonnen met 8—2. Spelmoment uit dezen kamp.

Het voorloopige Nederlandsch Hockey-elftal speelde Zondag tegen de Anglo-Indians te 's-Gravenhage gelijk (2—2). Kiekje tijdens het spel. De Hollanders voor het Engelsche doel.

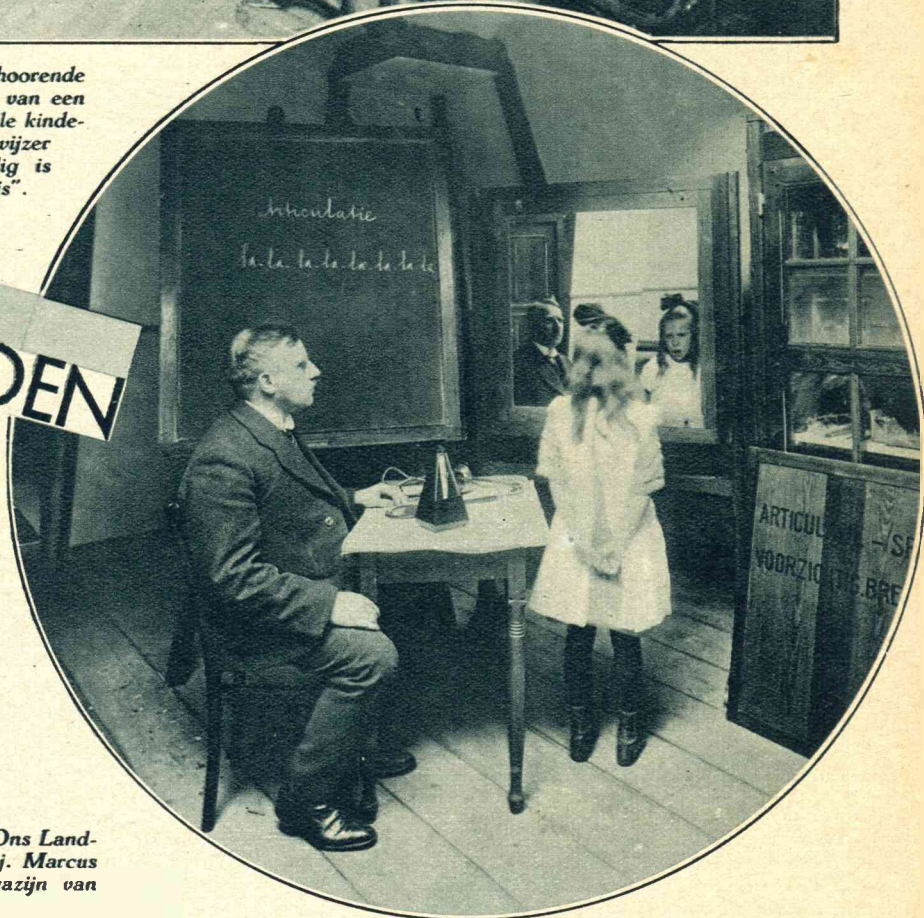
ONDERWIJS VOOR SLECHTHOORENDEN

De banken in de scholen voor slechthoorende kinderen zijn geplaatst in den vorm van een halven cirkel of een hoefijzer, opdat alle kinderen elkaar en den onderwijzer kunnen zien, wat noodig is voor het „lip-leesonderwijs“.

Bijzondere aandacht wordt natuurlijk besteed aan het volkomen duidelijk, het gearticuleerd spreken. Dit wordt beoefend voor den spiegel.

Meij. T. Marcus (rechts), de „Moeder der Dooven“, een der oprichtsters der Vereeniging, die zich vele verdiensten heeft verworven door haar werk voor de Vereeniging en instellingen voor slechthoorenden (arbeidsbemiddeling, onderwijs, nazorg, instrumentenfonds, „Ons Landhuis“ te Lunteren, enz.). Meij. Marcus leidt ook het Centraal Magazijn van hoorapparaten te Soest.

Ook handenarbeid komt voor op den lesrooster der school voor slechthoorende kinderen.

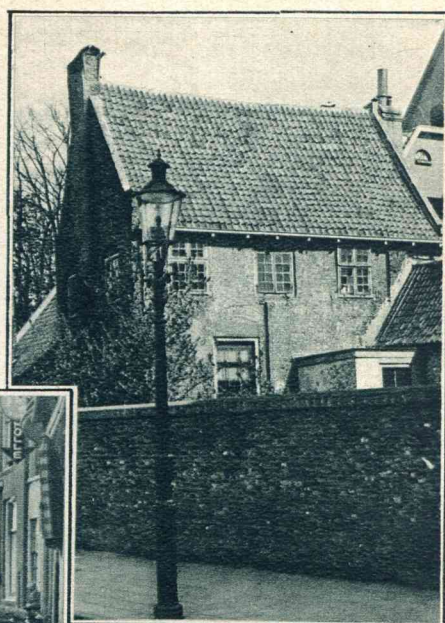
Een zeer verdienstelijke organisatie in ons land heeft kort geleden haar 25-jarig bestaan herdacht, de Vereeniging tot Bevordering der Belangen van Slechthoorenden. Het belangrijke en zegenrijke werk dezer vereeniging komt wel sterk tot uiting in het onderwijs voor slechthoorende kinderen, dat door haar verzorgd wordt en waarvan wij ter gelegenheid van het jubileum hier enkele foto's geven. Het belang van dit onderwijs begrijpt men, wanneer men bedenkt dat slechthoorende kinderen op de gewone lagere school het onderwijs niet kunnen volgen, met het gevolg dat zij niets leeren, een minderwaardigheidsgevoel krijgen, voor zichzelf en hun omgeving een last worden, onbruikbaar worden voor de maatschappij, geen behoorlijk beroep kunnen leeren. De scholen voor slechthoorenden in ons land voorkomen dit alles, voorkomen dat hun gebrek hen verhindert een plaats in de maatschappij te veroveren. Het onderwijs vraagt natuurlijk een speciale inrichting en stuit op bijzondere bezwaren en meer moeilijkheden dan de gewone school, doch de resultaten stemmen daarom ook tot meer dankbaarheid en voldoening.

Eenige Vlaamsche Kajotters (Kath. arbeidende jeugd) brachten een bezoek aan het nieuwe gebouw van den Jongen Werkman te Nijmegen.

Een zwembad op de vlucht. Het zwembassin te Olst geraakte op drift door den lagen waterstand en de zuiging van 'n stoomboot, en zakte den IJssel af tot bij Wijhe. Het moest gedeeltelijk gedemonteerd worden om het naar Olst terug te kunnen brengen

In een gebouw van het Burgerweeshuis aan den Zuidsingel te Amersfoort, dat daartoe in bruikleen is afgestaan, zal een jeugherberg worden ingericht.

Hoe druk het was op de jaarlijksche groote markt te Geldermalsen.

De Langestraat, de voornaamste winkelstraat van Amersfoort, was deze week half onbegaanbaar. Het wegdek werd vernieuwd en tegelijkertijd werden de gasleidingen vernieuwd.

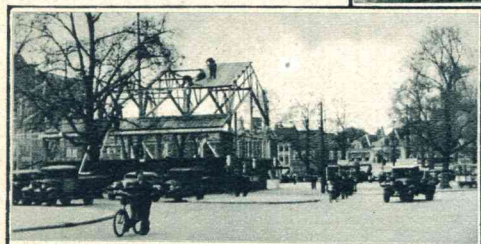
De heer P. F. van Breugel, sergeant-majoor instructeur bij de Genie te Utrecht, ontving de zilveren medaille voor vierentwintigjarige trouwen dienst.

De heer H. Vorstenbosch vierde te Utrecht z'n zilveren jubileum als kosten der kerk van O. L. Vrouwe Hemelvaart aan de Biltstraat.

Te Maurik (Betuwe) kraaide de roode haan. Een boerderij werd 't slachtoffer van den brand.

Te Jutfaas gaf de gymnastiekvereniging N. A. S. haar jaarlijksche uitvoering, waaraan ook de jeugd in een gecostumeerde voorstelling meewerkte.

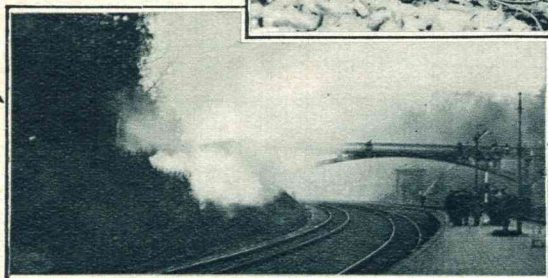

De houten hulpgebouwen van de Jaarbeurs te Utrecht worden afgebroken; zij stonden het verkeer in den weg.

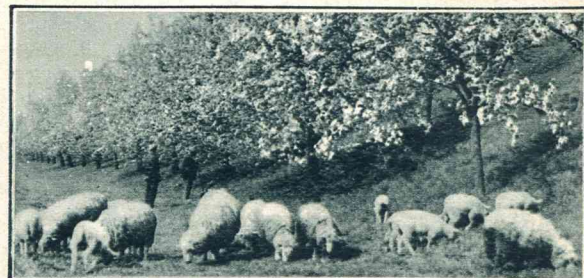
Het boerenbedrijf van den heer N. Peters op de Plak te Bemmel (Betuwe) brandde tot den grond toe af. De brandweer kon weinig tegen het vuur uitrichten, daar er gebrek aan water was.

De beplanting langs het spoorwegemplacement te Baarn liep de vorige week ernstig gevaar door 'n begin van brand. Snel optreden voorkwam erger.

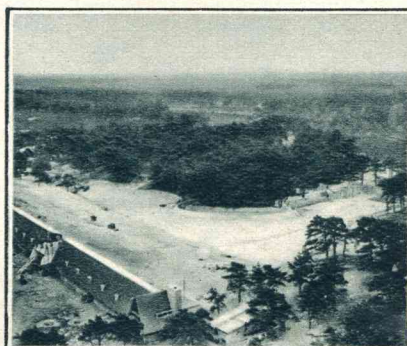

De overbrugging van de Waal bij Nijmegen. De bouwput aan den Lentschen kant is gereed; men kan nu beginnen met het bouwen van den eersten pijler in de rivier.

GEMENGD NIEUWS

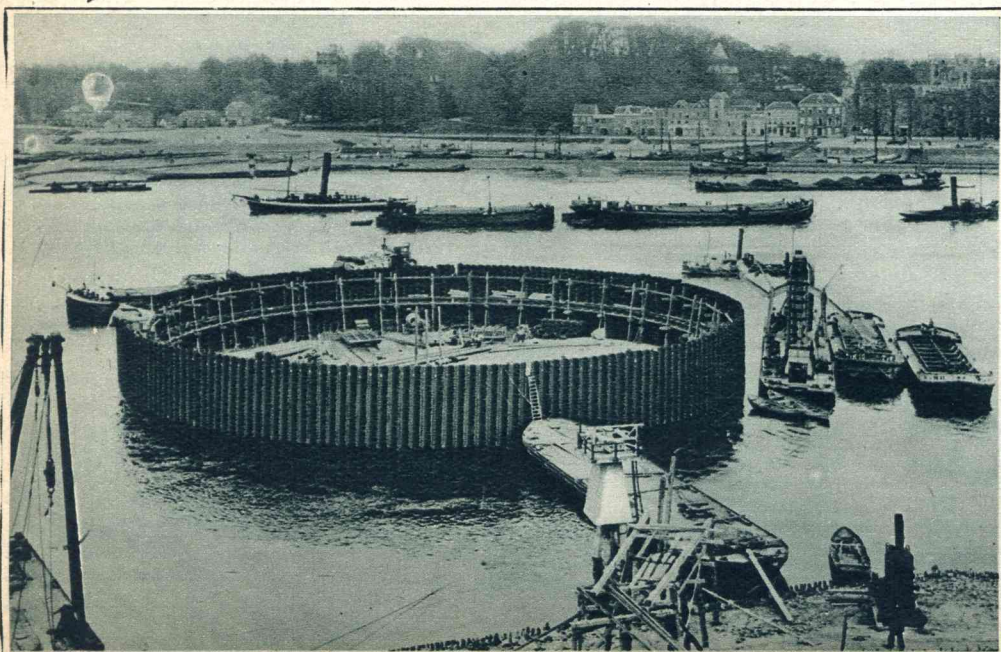
De Betuwe op haar mooist.

In de Biltsche Duinen bij de Julianalaan te Bilthoven wordt een groot openluchtbad met sportpark aangelegd.

De jeugd van Nijmegen is enthousiast over de wielersport. Na de wedstrijden, die werden gehouden, maakten zij zelf 'n baasje om er eigen races op te organiseren.

Een groepsfoto van den burgemeester, bestuur, ouder-commissie en onderwijzend personeel der nieuwe fröbel-school te Voorst, die de vorige week geopend werd.

De kleuters namen dadelijk de nieuwe school in bezit.

Ook in Velp werd Willem van Oranje herdacht. Er werd o.a. een optocht gehouden, waarin alle schoolkinderen meeliepen.

In werkverschaffing wordt de bekende Galgebelt te Deventer afgegraven om gereed gemaakt te worden als bouwterrein.

Op het Herculesterrein te Utrecht werd onder zeer groote belangstelling de promotiewedstrijd U.V.V.—D.O.S. gespeeld. D.O.S. won met 2-1.

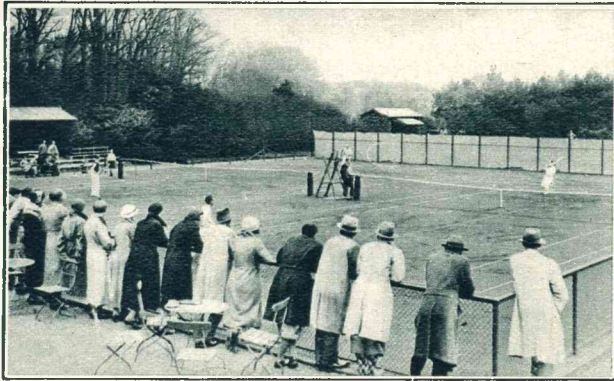

De opperwachmeister F. v. Elk, E. Pothaar en de wachtmeister J. Witte te Deventer ontvingen de zilveren medaille voor 24-jarigen trouwen dienst (van l. naar r.).

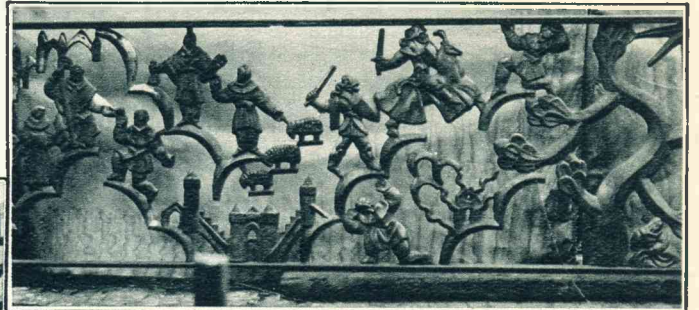
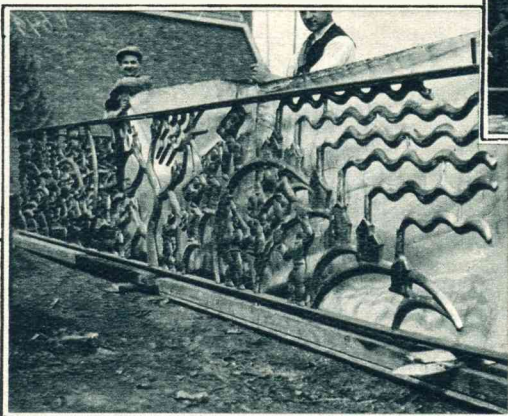
Door de Christelijke Wandelsportvereniging „Voor ons plezier" te Utrecht werd een Bekermarsch van 30 K.M. georganiseerd. De start had plaats aan de Havikstraat bij de mr. v. Beek-Calkoenschool.

De achterhoede van den marsch-stoet.

De competities van den Arnheemschen Lawn tennisbond zijn in het tennispark Klarenbeek weer begonnen.

Voor het stadhuis van Enschede is in de beeldgieterij van den heer A. Binder te Bloemendaal een monumentaal hek gemaakt met voorstellingen uit de geschiedenis der stad. Wij geven er hier enkele details van, n.l. de voorstelling van het Christendom en het laatste tafereel, Enschede als industriestad.

Te Wilp brandde de woning van den heer J. Tijssen geheel uit.

Ter gelegenheid van het zilveren bestaansfeest hield het Mannenkoor „Werkmanslust" te Wageningen een druk bezochte receptie.

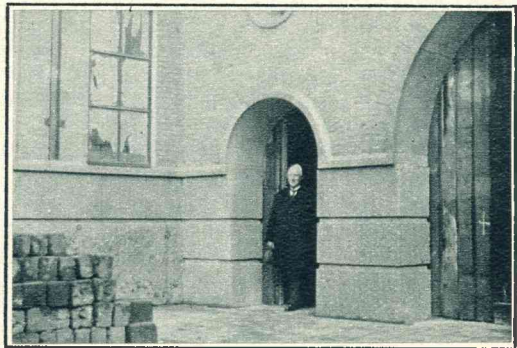
Het echtpaar H. Oostenbroek-v. d. Bos te Terwolde bij Deventer mocht zijn gouden huwelijksfeest vieren.

In de wedstrijden bij de opening van het Sportfondsenbad te Arnhem werd de 5 maal 50 M. vrije slag-estafette voor heeren gewonnen door 't IJ van A'dam.

Tijdens den bouw van een betonnen brug, die de oude Ganzenbrug te Heins in den weg Almelo — Zwolle zal vervangen, zal het verkeer geleid worden over een hulpweg en een noodbrug.

Oud-burgemeester Edo Bergsma kwam 't nieuwe stadhuis van Enschede bezichtigen.

BOVEN DE WET

DOOR FRANK C. ROBERTSON

Op een eenzame ranch, zooals die groote veeboerderijen met hun geweldig uitgestrekt terrein in de Noord-Amerikaansche gebieden heeten, komt op een gegeven dag een nieuwe chef, die tot opdracht heeft paal en perk te stellen aan de vee-diefstallen welke er herhaaldelijk plaats vonden. Onder het personeel bevinden zich allerlei onguire elementen waarvan er al spoedig eenige door den nieuwen chef, jong en energiek als deze is en vastberaden om aan die diefstallen een eind te maken, ontslagen worden. Een der eerste dagen reeds ontdekt hij dat een aantal jonge paarden is weggevoerd en het gelukt hem, na een speurtocht op z'n eentje, te ontdekken waar de kostbare dieren zijn heengevoerd en wie dit op zijn geweten heeft. Zonder bedenken klaagt hij den dief aan bij den sheriff in de naastbij gelegen stad, waar hij tevens in een logement afstapt om er een middagmaal te gebruiken. Hier wordt hij bediend door een innemende jonge dame, die reeds aanstonds een diepen indruk op hem maakt, maar die reeds even later laat blijken dat ook zij beschikt over een flinke dosis energie en vastberadenheid en handelend weet op te treden. Want het eerste conflict, dat de nieuwe meester heeft is juist met dit pittige meisje dat tegen hem partij kiest voor haar van diefstal beschuldigden broeder. Waar dit tenslotte na een lange reeks van schermutselingen en achtervolgingen, waarbij het er af en toe warm toe gaat, op uit draait, dat kunnen we natuurlijk niet verklappen, dat kunt u zelf ervaren als u dit spannende, frissche boek teneinde leest, wat u als 't ware in een adem doet, wanneer u zich deze prachtige premie voor slechts 17½ cent, ingenaaid, of 70 cent, in prachtband, aanschafft.

U weet 't: onze bezorgers of agenten zijn verplicht u onze premieboeken aan te bieden, bij verzuim hiervan gelieve men ons dit mede te deelen.

Hoe „hij” en „zij” elkander voor 't eerst ontmoeten laat u volgend uittreksel uit een der eerste hoofdstukken zien.

Ed Boyce was als opvolger van den vorigen beheerder Brig Highhouse gekozen door aanbeveling van 'n rentenierenden veehouder, die nu één der belangrijkste aandeelhouders van de maatschappij was. Oom Tom Ambergate bezat een groot vertrouwen in elke veeonderneming en tevens in zijn familielid. Met groote moeite was hij er in geslaagd de maatschappij er van te weerhouden de bezitting met groot verlies te verkoopen en integendeel de exploitatie voort te zetten. Ten slotte had de directie er in toegestemd — wanneer de rechte man als leider kon worden gevonden. En toen had oom Tom Boyce aanbevolen. Zij hadden een zeker bedrag op de plaatselijke bank te zijner beschikking gesteld. En om zijn toekomst én om zijn ouden vriend Ambergate niet beschaamd te maken, had Boyce besloten alles op alles te zetten om de zaak goed te laten marcheeren.

Boyce nam den ouden auto, die bij de ranch behoorde, en reed naar Daggett, een klein stadje, dat ongeveer tien mijl verder lag. Hij zat wel tot over zijn ooren in het werk, vooral nu hij plotseling twee krachten miste, maar de tijd om een aanklacht in te dienen tegen Roy Bidwell wegens paarden-diefstal, moest er toch af.

Hij had een onderhoud met de plaatselijke politie-autoriteit, den sheriff, en niet nadat hij nog enkele andere zaken had afgehandeld, drong het tot hem door, dat hij dien morgen nog niet had ontbeten. Dit geschiedde juist op het moment, dat hij het eenige nette restaurant van het plaatsje passeerde. Hij aarzelde niet en trad binnen.

Een meisje in een blauwlinnen japon legde een menukaart voor hem op tafel met een opgewekt: „Goedenmorgen”.

Boyce keek op en er kwam een glimlach op zijn gezicht. Hij was tot dusverre betrekkelijk weinig in aanraking gekomen met dames en de vriendelijke begroeting van het meisje maakte, dat hij onmiddellijk met haar was ingenomen. Zij was nu niet direct een schoonheid, maar zij had toch iets over zich, dat Ed Boyce het gevoel gaf, alsof hij naar een dergelijk meisje reeds jaren had gezocht. De blik uit haar oogen, die een mengeling vertoonden van blauw en grijs, deed zijn hart sneller kloppen. Hoewel niet grof, wekte zij toch den indruk van kracht, en ondanks dat zij zich, blijkbaar in verband met haar betrekking, eenigszins had gepoederd, bemerkte Ed direct, dat haar gezonde gelaatstint wees op een verblijf in de buitenlucht. Aanvankelijk hield Boyce zich echter op een afstand. Hij had wel eens meer vriendelijk damespersoneel ontmoet. Het meisje bleef kalm zijn bestelling afwachten en een tweede blik overtuigde Boyce, dat ze niet tot het gewone type behoorde.

„Werkt u hier al lang?” informeerde hij, toen ze met het ontbijt terugkwam.

„Twee à drie maanden,” antwoordde ze glimlachend, „maar u hoeft niet bang te zijn, dat ik koffie zal morsen.”

„Daar ben ik heelemaal niet bang voor, maar ik zou toch wel graag willen, dat u niet achter mij bleef staan.”

„Waarom?”

„Omdat,” antwoordde hij vrijpostig, „ik liever heb, dat u zóó gaat staan, dat ik u kan aankijken.”

Het meisje bloosde en Boyce vreesde, dat zij zich beleedigd zou gevoelen. Dit bleek echter niet het geval te zijn, want weldra begon ze te lachen.

„Ik veronderstel, dat u zich dan veiliger voelt,” zei ze.

„Integendeel, ik verkeer, wanneer ik u aankijk, in grooter gevaar dan ik ooit in mijn leven ben geweest.”

Toen het meisje hem een ondeelbaar oogenblik aanzag, schenen haar oogen te vragen of deze opmerking hem ernst was. Toen haastte ze zich weg om een anderen bezoeker te bedienen.

Terwijl Boyce de vlugge bewegingen van het meisje volgde, overvielen hem tot dusverre ongekende gevoelens. „Dat meisje hoort hier niet in zoo'n klein restaurant,” mijmerde hij. „Ik zal haar eens in het oog houden. Wanneer Ellen bij mij is, zal ik haar met dit meisje in kennis trachten te brengen en dan moet zij haar van tijd tot tijd eens uitnoodigen op de ranch. Hoe zou ze heeten? — maar enfin, dat visch ik nog wel eens uit.”

Toen hij zijn rekening betaalde en zijn oogen wederom de hare ontmoetten, wendde zij zich snel af. Zij had een vuurroode kleur gekregen en hij voelde, dat zij niet onaangenaam was getroffen.

Hij besloot dit restaurant geregeld te bezoeken, wanneer hij in de stad kwam — en hij begreep, dat dit nogal vrij dikwijls zou gebeuren. Echter — de volgende maal, dat hij het meisje weer zag, was niet in het restaurant, maar in zijn eigen huis.

Hij hield zich den volgenden dag bezig met het bijwerken van zijn boeken, toen zijn Chineesche kok, Hung Fat, het vertrek, dat voor kantoor diende, binnen kwam.

„Jonge meid zeg, zij baas moet zien — Hung Fat antwoordt, zij...”

Het volgende oogenblik werd de Chinees zonder veel plichtplegingen opzij gezet en tot Boyce's verbazing stond het meisje uit het restaurant voor hem. Nu echter vertoende haar gezicht geen glimlach — integendeel, haar gelaatsuitdrukking was verre van innemend. Even scheen ook zij verbaasd te zijn, maar onmiddellijk daarop stapte zij dichter op hem toe met een uitgesproken vijandige houding.

„Is u de baas op deze ranch?” vroeg zij.

„Zeker, juffrouw — maar wilt u niet gaan zitten?”

„Neen. Ik wilde u alleen maar zeggen, dat u zich heel erg vergist, wanneer u denkt mijn broer in de gevangenis te kunnen helpen,” beet zij hem toe.

„Uw broer? Bedoelt u — dat u...?” stamelde hij.

„Ja, dat ben ik. Ik ben Ina Bidwell en Roy Bidwell is mijn broer. En u zult hem niet in de gevangenis brengen,” vervolgde ze opgewonden.

Het was of er innerlijk iets bij Ed Boyce instortte. Dit meisje had op het eerste gezicht een diepen indruk op hem gemaakt. En zooals het dikwijls gaat met eenzame mensen, had hij voor zichzelf reeds vele luchtkasteelen gebouwd, alle in verband met deze aardige verschijning.

Boyce was bij de binnenkomst van het meisje opgestaan en langzamerhand veranderde zijn glimlach in 'n uitdrukking van grimmige vastberadenheid. Het deed er niet toe, welken indruk dit meisje op hem had gemaakt, zij zou er in elk geval

niet in slagen hem af te brengen van zijn plan om een wetsovertreder flink te laten straffen. Zelfs al hadden de volbloed-veulens, die haar broer had trachten te stelen, aan een andere ranch toebehoord, dan zou hij er evenzoo over hebben gedacht.

„U doet er waarschijnlijk toch beter aan, indien u even gaat zitten,” zei hij. „Dan kunnen wij de kwestie rustig bespreken. Het spijt mij, dat het juist uw broer betreft, maar ik heb hem op heeterdaad betrapt, en als hij paarden wil stelen, moet hij ook bereid zijn er de straf voor te ondergaan.”

„Dat is een leugen,” zei het meisje ronduit. „Roy heeft nog nooit in zijn leven iets gestolen. U hebt hem alleen laten arresteren om te toonen hoe flink u is, om een naam te krijgen en om te zorgen, dat de menschen kunnen zeggen, dat u zoo doortastend optreedt.”

Zij hijgde van opwinding, maar Boyce was te woedend om ook maar eenige tegemoetkoming te toonen. Haar beschuldigingen troffen hem diep.

„U weet ongetwijfeld beter,” sprak hij. „Ik vermoed, dat u wel weet, dat uw broer schuldig is. U mag van geluk spreken, dat ik die twee anderen ook niet heb laten arresteren. Ik ben er van overtuigd, dat zij er evenzeer debet aan zijn.”

„Misschien dat zij die oude veulens hebben gestolen, maar Roy zeker niet. U hebt hem nog nooit bij die paarden gezien. Hij wist niet eens van hun bestaan af — dat vertelde hij mij zelf.”

„Naar hetgeen ik heb gehoord, zegt een woord van een Bidwell in deze streek niet zoo heel veel,” wierp hij tegen.

Eén oogenblik meende hij een uitdrukking van pijn, van schaamte op haar gezicht te zien. Hij betreurde zijn laatste opmerking dan ook eenigszins, maar het meisje wierp het hoofd in den nek en antwoordde, woedend: „Ik hoor het al; u kunt niets anders dan anderen napraten.”

Met de grootste inspanning bedwong Boyce zijn nogal opvliegend temperament. „Kijk eens, juffrouw, als u hier is gekomen om te pleiten voor uw broer, dan doet u noch hem, noch uzelf veel goed door op een dergelijke wijze het gesprek met mij voort te zetten. Ik weet, dat hij de veulens heeft gestolen. Als u een reden op kan noemen, waardoor ik inzie minder scherp tegen hem te moeten optreden, dan luister ik met belangstelling.”

„Hij heeft uw veulens niet gestolen,” hield het meisje vol. „U hebt tegen den sheriff verteld, dat u ze hebt gevonden op 'n verborgen grasvlakte en dat u Roy vandaar zag wegrijden. Hij is er op uit geweest om werkpaarden op te vangen, maar in de nabijheid van die grasvlakte is hij niet geweest.”

„Goed, dan zal de rechtbank daar verder over hebben te oordeelen. Voor mij persoonlijk bestaat er geen twijfel aan zijn schuld en ik zal mijn best doen, dat hij als voorbeeld dient. Er zal een einde komen aan het stelen, dat hier voortdurend heeft plaats gevonden.”

„Ik zeg u, dat Roy geen dief is,” riep het meisje uit. „Hij is altijd eerlijk geweest. Hij heeft nooit aan de leelijke streken van de andere jongens meegedaan” — het scheen niet tot haar door te dringen, dat zij ten opzichte der anderen bezwarende woorden sprak. „Hij wenschte te studeeren om daardoor iets te bereiken en nu zult u zijn geheele leven ruïneren, alleen omdat u in uw dwaze eigenzinnigheid meent, dat u naar niemand behoeft te luisteren.”

Aanvankelijk was Boyce van plan geweest vergevensgezindheid te toonen — of althans het meisje te vragen nog meerdere inlichtingen omtrent haar broer te verschaffen, maar haar laatste woorden voerden hem tot het uiterste.

„Goed; indien u er zoo tegenover staat, dan valt er niets meer te zeggen. Uw broer zal de gevangenis ingaan en ik hoop, dat hij een flinke straf krijgt.”

Daar hij vreesde zichzelf in zijn woede te vergeten, ging hij weer voor zijn lessenaar zitten en begon zijn papieren te rangschikken. Een minuut lang bleef het meisje hem aanzien met oogen, die fonkelden van haat.

„Ver- ver- vervloekte vent!” beet zij hem eindelijk toe en snelde weg.

Gedurende een oogenblik bleef Boyce zitten, den blik naar de deur gewend. Toen ging hij naar het raam en hij zag hoe het meisje met ongewone lenigheid en snelheid haar paard besteeg. Zij bereed hetzelfde wit-gele paard, dat hij reeds tweemaal te voren had gezien met Roy Bidwell er op. Hij zag echter niet, dat het meisje franen in haar oogen had.

Zooals men weet is men bezig om de Bergpoort, die te Amsterdam in den tuin van het Rijksmuseum staat, naar Deventer terug te brengen. Het staat nog niet vast waar de poort in de oude IJselstad geplaatst zal worden, doch wij kunnen niettemin onze lezers te Deventer reeds laten zien, welken indruk de poort zal maken in de stad waar zij hoort, langs den IJsel en in de omgeving van de Bergkerk.

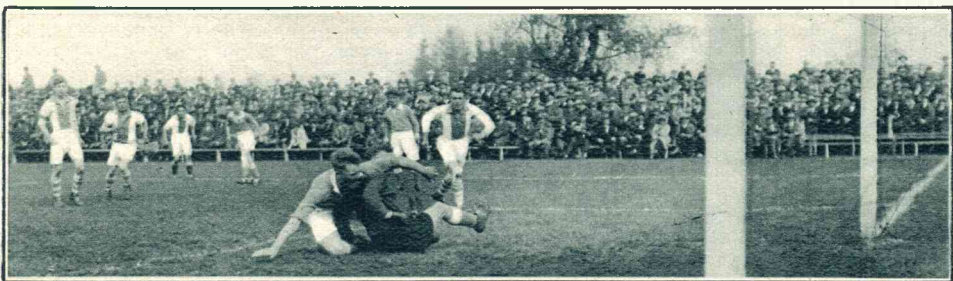
Het echtpaar W. Jansen-Thijs te Deventer vierde zijn 45-jarig huwelijksfeest.

heer H. Dontje de gemeente met pensioen verlaten. Onder zeer groote belangstelling werd afscheid van hem genomen

Na een dienst van 32 jaar gaat de veldwachter van Diepenveen, de

De heer C. Wildeman te Vroonshoop, hoofd van school D, vierde zijn 40-jarig jubileum bij het onderwijfs.

De heer H. Wegerifte Enschede vierde zijn 40-jarig jubileum bij de Ned. Spoorwegen als bureelbeambte aldaar.

Strijd bij het doel in de match Hengelo—S.C.H., die Hengelo won met 3—2.

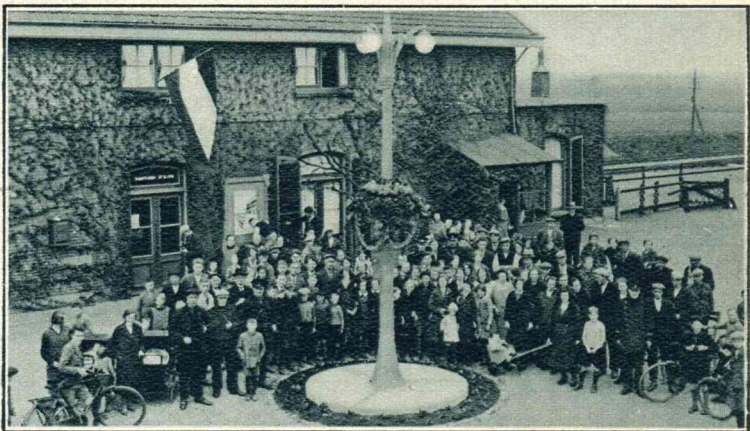
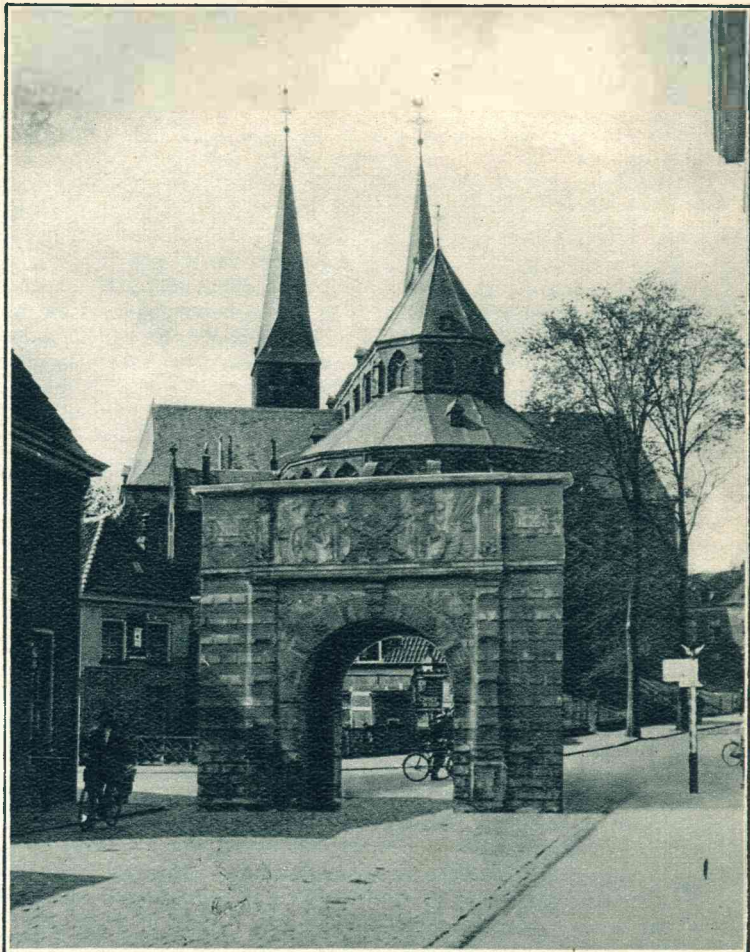

Langs den weg Almelo—Ommen, op het landgoed Eerge, kan men een curiositeit zien, n.l. een krentenboom in bloei.

Ook voor de gemeente Enschede was het de tijd voor de schoonmaak. Het Van Heekplein kreeg o.a. een goede beurt om gereingd te worden van het verkiezings-schilderwerk.

De Vriezenbrug te Almelo in den weg Almelo—Ootmarsum zal door 'n moderne basculebrug worden vervangen. 't Verkeer maakt dezen maatregel hard noodig

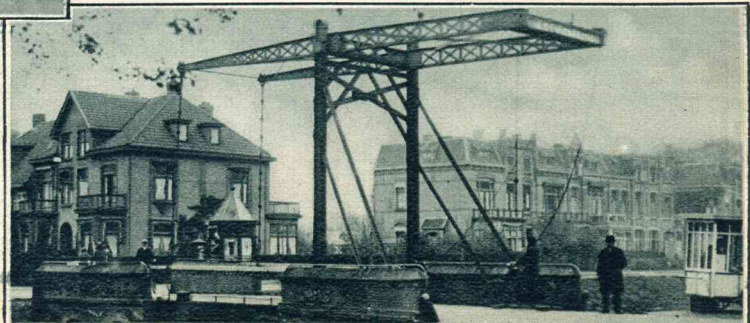

Te Holten (O.) is op het Stationsplein een monumentale Willem de Zwijger-lantaarn onthuld.

Gemengd Nieuws

Op de Snippeling te Deventer moest een vrachtliegtuig der Deutsche Lufthansa een noodlanding maken, waarbij het toestel in een sloot terecht kwam. Het landingsgestel knapte af; gelukkig waren er geen persoonlijke ongelukken.

De Verdwenen

ELUKVOGEL

Hij aarzelde heel even en zei toen: „Ik denk, dat het er heelemaal van afhangt, op welke manier je iemand liefhebt!”

Toen kwam een of andere lord naar hem toe en hij liet haar alleen. Maar zij volgde hem toch met haar oogen, toen hij aan de zijde van den grooten staatsman door de zaal schreed. Ze dacht er over na, hoe hemelsbreed het verschil was tusschen mijnheer Borradaile en al haar andere vrienden.

HOOFDSTUK XI

DE KUST VAN CORNWALL

„Nee maar, die is goed! Kom 's hier, Alf!”

„Wat mot je?” vroeg Alf heesch.

„Soms dorst?”

„Soms wat?”

„Jammer, dat je doof bent,” zei de eerste spreker medelijdend. „Ik wou alleen maar weten, of je geen zin in een druppie had?”

Er volgde een somber zwijgen, waarin Alf het geval overdacht.

„Mot je mijn hebben?” vroeg hij eindelijk wantrouwend.

„Ik niet.... Zeg, hier leit een flessie bier, goed gekurkt en wel.... midden in een plas water tusschen de rotsen. Kom maar 's kijken!”

Een jonge Londenaar klauterde over de rotsen naar de plek, waar de eerste zat en staarde naar het verschijnsel, een zwarte flesch, van een zinkend schip geworpen en door den golfstroom meegevoerd, totdat ze een rustplaats gevonden had ergens aan de kust van Cornwall. En daar was ze niet kapot geslagen, zooals dat met een groot schip zeker het geval zou geweest zijn, maar bij vloed rustig naar den kant gedreven en bij eb achtergebleven in een waterpoeltje tusschen de rotsblokken.

„Hoe zou die hier gekomen zijn?” vroeg Alf.

Zijn vriend was dichterlijk aangelegd.

„Ik denk zoo, dat vader Neptunus gemerkt heit, dat wij heelemaal uit Londen hierheen gekomen zijn en bij z'n eiges gedacht heit: Geef die twee jongelui daar een flessie bier. Ze kunnen wel eris dorst hebbe!”

„Och, schiet op met je gezwam!” zei Alf. „Ik mot 's kijke. Wedden, dat-ie leeg is?”

„Ik wed van niet!”

Alf klom voorzichtig over de rotsen en slaagde er eindelijk in de flesch te grijpen, die zulk een groote reis achter zich had.

„Die is leeg!” schreeuwde hij. „Wat heb ik je gezeid? Ik krijg vijfhonderd pond van je, hoor!”

„Je kunt een stomp tegen je snoet krije! Breng 'm maar 's mee en laten we 's kijke!”

Alf klauterde moeizaam terug; zijn vriend greep de flesch.

„Wie zeit er nou, dat-ie leeg is?” vroeg hij, de flesch vlak aan zijn oor heen en weer schuddend.

„Bier is 't in geen geval!” zei Alf.

„Bier?” zei zijn vriend verachtelijk. „'t Lijkt wel of er niets de moeite waard is dan bier bij jou! Wie weet komt die flesch niet uit China of Amerika. Hoe weet jij dat? Misschien zit 'r wel een boodschappie in. Toe, geef je mes maar 's an!”

„Niks dan wat ouwe, papperige papieren,” zei Alf met diepe minachting.

„Hou je muil nou dicht!”

Hij deed zijn uiterste best om de papieren uit de flesch te schudden, maar dat lukte hem niet. Ten einde raad gooide hij de flesch tegen de rotsen stuk en haalde de papieren tusschen de scherven uit.

Er zat een stuk perkament in, dat er heel gewichtig uitzag en een stukje gewoon schrijfpapier. Alf wijdde daaraan het eerst zijn aandacht.

Er stond een hoofdje op met „Stoomjacht Blauwe Vogel”; het briefje was duidelijk geschreven in een forsche hand.

„Dit briefje is door mij, John Aylwin Armer, in de flesch gedaan en zoo in zee geworpen van het dek der Blauwe Vogel af. We zijn op 't punt om te zinken en zullen in de booten gaan. Onze positie is denkelijk ongeveer 33 gr. Westlengte en 29 gr. Noorderbreedte. Ik heb mijn testament in de flesch gestopt. Moge de Heer ons genadig zijn. J.A.A.”

„Ik wil wedden, dat het een ouderwetsche schipbreuk is geweest,” zei Alf.

„Zoo, en dat is dus het testament van dien ouden kerel,” mompelde zijn kameraad. „Ben 'r benieuwd naar, of-ie mijn ook nog wat nagelaten heb. 't Zou me niks verwonderen.”

„Zeg jog, 't gaat regenen!” zei Alf.

Voor den echten Londenaar is een flinke regenbui, waarvoor hij niet in 'n portiek kan schuilen, 'n ware ramp.

„Wat 'n pech! En we motten nog een vol uur loopen eer we thuis zijn!” zei zijn vriend. „Waar heb je onze jassen gelaten?”

„O, een eindje verder op. Ik zal ze wel halen.”

Alf ging op weg om de jassen te halen en intusschen bekeek zijn vriend het perkament. Maar de regen begon in dikke druppels te vallen. „Hé daar! Schiet wat op!”

HET VERHAAL TOT NU TOE:

Borradaile, oudste firmant van de firma Borradaile en Denton, stelt zijn typiste Beatrice Waynflete voor, zes maanden een leven van weelde te leiden bij zijn oude vriendin lady Bromwich, een excentrieke oude dame, die 'n pijp rookt en altijd over paardensport spreekt. Hij doet dit voorstel terwijl hij er zich van bewust is, dat zij in dien tijd waarschijnlijk iemand zal ontmoeten, die op haar verliefd zal worden, ofschoon hij zelf van haar houdt. Bij een poging tot berooving door een zekeren Huggings ontmoet zij werkelijk iemand, voor wien zij meer dan vriendschap voelt. Reggie Bridger, wiens leven (paardensport, e. d.) zij echter te leeg vindt. — In 'n damesblad verschijnt over haar een artikel, waarin zij o.a. een Australische erfdochter wordt genoemd. Aan Borradaile vertelt zij, dat zij nog op niemand verliefd is.

DOOR L. WILLIAMS

riep hij tegen Alf en legde de papieren op den grond om hem te wenken met uitgestrekte armen. No. 5

Op dat oogenblik nam een windvlaag de stukken, die zulk een reis achter den rug hadden, op en woei ze over den rand der rotsen heen, bijna in denzelfden waterplas, waarin de flesch gelegen had.

Alf kwam naar zijn vriend toegeklauterd.

„Ze zijn weggewaaid,” zei deze. „Kijk maar.... daar liggen ze.... Wat zouden we doen?”

„Het wordt mij te erg,” zei Alf. „We zullen tot op ons hemd toe nat worden. Kom maar mee. Op 'n anderen keer gaan we ze wel opzoeken.”

En de beide jongelui klauterden over de rotsen in de richting van Newquai en lieten de laatste boodschap van John Armer met zijn testament over aan wind en water.

HOOFDSTUK XII — DE DREIGENDE RAMP.

Mijnheer Thomas Percival was een goed verzorgd, goed gevoed en voor een man van zestig goed geconserveerd oud heertje. Onder een bepaalde belichting en als hij zich bovendien erg op zijn gemak gevoelde, kon hij zelfs voor vijf en veertig worden aangezien.

Hij dankte zijn succes als advocaat voornamelijk aan het feit, dat hij altijd alles van den gunstigsten kant bekeek en aan zijn cliënten den raad gaf, te doen, wat ze het liefste wilden, zonder rekening te houden met de gevolgen.

Men beweerde van den heer Percival, dat hij aan tact te veel had, wat hem aan nauwgezetheid van geweten ontbrak.

„Uw zaak staat er niet al te schitterend voor,” zei hij op zekeren dag tot een cliënt, die bij hem gekomen was met een bundel documenten, die er nog al dreigend uitzagen. „Kijk eens, Bridger, je hebt het er nogal flink van genomen. Dat zul je zelf moeten toegeven.”

De jonge Bridger kreunde. De cijfers, die hem waren voorgelegd, waren dan ook angstwekkend. De bom duiten, hem door zijn grootmoeder nagelaten, was hard aan het slinken.

„Ik kan me niet begrijpen, waar dat ellendige geld toch zoo gauw blijft,” zei hij mistroostig. „Ik zal een beetje moeten inbinden!”

Mijnheer Percival gaf zijn cliënten nooit den raad om wat in te binden, omdat hij wel wist, dat ze daar meestal weinig voor voelden.

„En hoe staat het met uw vader?” vroeg hij. „Wil Sir Reginald niet over de brug komen? Kijk eens, u moet nu een vrij hooge rente betalen, omdat de.... de zekerheid niet precies is, wat ze wel mocht zijn.”

„Groote goedheid, het is nergens goed voor naar den ouden heer toe te gaan,” zei Reginald somber. „Hij heeft me ronduit gezegd, dat hij van plan was, alles aan mijn jongere broers te geven, omdat ik nu eenmaal wat voor mezelf gekregen had. Hij houdt me dan ook erg kort.”

„Maar u bent toch zijn oudste zoon,” zei mijnheer Percival. „U hebt toch recht op uw erfdeel?”

Mijnheer Percival was altijd erg vrijgevig als het om andermands geld ging, maar niemand had nog ooit een halven cent van hem gehad.

„Ja, dat dacht ik ook,” zei de jongeman knorrig. „Maar praten geeft toch niets. U kent den ouden heer ook wel. Die geeft toch niet toe. Het komt er maar op aan, wat ik nu doen moet. Ik kan doodeenvoudig zoo niet doorgaan.... ten minste niet lang meer.”

Mijnheer Percival glimlachte en toonde daarbij het mooiste stel valsche tanden, dat ooit door een tandarts geleverd was.

„Dat is volkomen waar. Iets moet er gebeuren. Uw geluk zal wel eens komen.”

Dit was tegelijkertijd de slechtste troost en toch de meest aanneembare, om een jongeman als Reggie aan te bieden. Hij had nu eenmaal veel vertrouwen in goed geluk.

„Daar hebt u gelijk in,” mompelde hij. „Het moet wel eens gauw anders worden. Ik heb het in Sandown meer dan ellendig gehad. Zelfs Mary Magee bracht er niets van terecht. Ik dacht nog al, dat ik van haar absoluut zeker zijn kon. Ik denk, dat ik de rennen er maar aan zal moeten geven.”

„Dat zou ik nog maar niet doen,” zei de advocaat. „Kijk eens aan, als u er op het oogenblik mee ophield, dan zouden al uw schuldeischers dadelijk op u aanvliegen en dan.... nou, dat kon wel eens een heel moeilijk geval worden. Ik zou probeeren er nog maar een tijdje mee door te gaan. Maar.... als u eens ging trouwen?”

„Trouwen? We..... och..... ik weet zoo nog niet....”

Om mijnheer Bridger recht te laten wedervaren, moet gezegd worden, dat hij geen zin had, om zooiets met den heer Percival te bepraten, omdat deze heer zoo buitensporig goed gekleed, gevoed en verzorgd was, dat hij geen begrip van fatsoen meer had overgehouden.

„Er zijn meisjes met geld genoeg,” vervolgde de advocaat. „Het is zaak er voort mee te maken. Als u er te lang mee treuzelt, en het lekt uit, dat u er kwaad voor start, dan zou het niet zoo gemakkelijk meer gaan. Wat denkt u over dat Yanke-meisje, dat het vorige seizoen hier was? Hoe was haar naam ook weer.... Armer, geloof ik. Ik had heusch gedacht, dat er wel wat van gekomen zou zijn.”

„Nou, als u het dan met alle geweld weten wilt, er was ook bijna iets van gekomen,” zei zijn cliënt kribbig. „Maar ze schreef aan haar vader en hij wou zijn toestemming niet geven, zoolang ik nog op een renbaan kwam. En ik had natuurlijk geen zin om in die voorwaarde toe te stemmen.”

„Jammer, dat u toen mijn advies niet gevraagd hebt,” zei de advocaat. „Ik zou, als ik u was geweest, niet geweigerd hebben. Ik zou in alles wat hij van me vroeg, hebben toegestemd. Als u dan eenmaal getrouwd was, dan had u immers toch wel uw eigen gang kunnen gaan?”

„Toe, schei uit, Percival. Ik zou dat oude spelletje niet hebben willen spelen.”

„Ik heb wel ergere dingen gehoord,” zei de rechtsgeleerde luchtig. „En nu is ze getrouwd, niet waar?”

„Ja, met een slager of zooiets.”

„En de oude heer is dood. Gezonken met z'n jacht de Blauwe Vogel, zonder dat ze ooit meer iets van hem gehoord hebben. Ja, dat herinner ik me nog wel. Er was geen testament en zijn dochter moet zooiets van ruim een miljoen geërfd hebben. Als dat geen bofje is.”

„Ja, maar het is mijn neus voorbijgegaan. Laten we van dat onderwerp dus maar afstappen.”

Mijnheer Bridger schoof de akelige papieren met cijfers van zich af, eveneens de verdere leencontracten en nam zijn hoed op.

„Jammeren helpt toch niets,” mompelde hij. „Ik moet zuinig gaan worden, dat is alles. Ik móét wel.”

Mijnheer Percival stak een dure sigaar op. Die was nog afkomstig van een zijner cliënten, die failliet was gegaan. Het was opmerkelijk, zooveel cliënten erin slaagden failliet te gaan. Misschien was dat wel het gevolg van de laksche adviezen, die hij gaf. Ze klonken altijd aannemelijk, maar waren zelden erg degelijk. En het was ook opmerkelijk, hoeveel effecten van de cliënten van den

heer Percival langzaam maar zeker in zijn eigen dikke handen terecht kwamen.

„Wat denkt u over dat meisje van Waynflete, dat op het oogenblik zoo in trek is?” vroeg hij. „Ze zeggen, dat ze een bom duiten heeft.”

„Ze is er een van het goede soort,” zei mijnheer Bridger. „Ik zou nu niet precies graag willen.... dat.... dat....”

Hij aarzelde, maar mijnheer Percival voelde hem dadelijk aan.

„Als u maar het allerkleinste kansje hebt, dan zou ik het aangrijpen,” zei hij.

Reggie Bridger lachte hartelijk. Hij zat feitelijk in de nesten, maar nam alles te gemakkelijk op, om het te toonen.

„Je bent wel doodnuchter, Percival,” zei hij. „Nu, tot ziens dan maar! Ik kan er voor het oogenblik nog wel tegen, maar als mijn kans niet gauw keert, dan zal ik gauw genoeg totaal op zijn.”

Met zijn gewone onbezorgde manier van doen ging hij weg, maar de woorden van den heer Percival bleven hem toch in het hoofd hangen.

Den volgende avond ontmoette hij Beatrice in een huis bij Grosvenor Square. Het werd beleefd een bal genoemd, maar de vertrekken waren klein en de gasten velen, zoodat het wel wat weghad van een voetbalmatch. Hij vroeg haar voor een van de eerste dansen, maar het dansen was er een heele toer en mijnheer Bridger was nooit op zulk soort lastige bezigheden gesteld.

„Ik zeg maar, dat 't een ellende hier is in zoo'n volte,” zei hij. „Kunnen we er niet op een of andere manier tusschenuit? Weet je nergens een rustig zitje te vinden, Beatrice?”

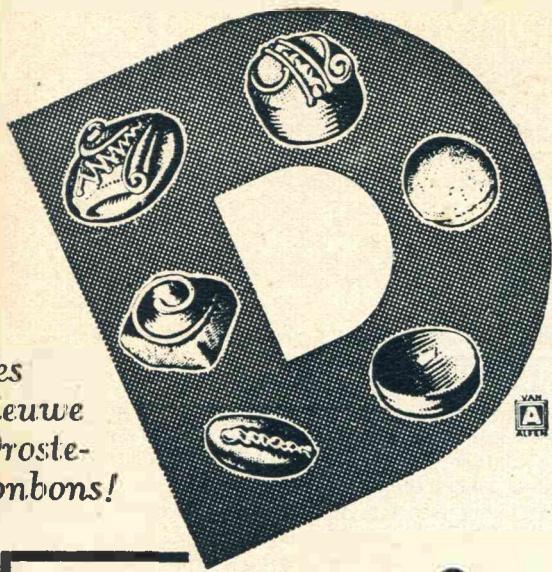
Een gezellig hoekje bleek wel te vinden, zooals meestal op deze wereld het geval is in oogenblikken van gevaar.

Eenigen tijd babbelden ze over alles en nog wat. Maar Reggie keek haar voortdurend met groot verlangen aan. Ze was dan ook werkelijk heel mooi en ze had iets over zich, waardoor hij zich in haar nabijheid beter voelde dan anders. En Reggie Bridger had heelemaal geen slecht karakter. Hij wilde het goed en bracht zichzelf alleen door onnadenkendheid in moeilijkheden. Terwijl hij zat te luisteren naar de avonturen van Beatrice op een weldadigheidsbazar, waar ze sigaretten verkocht had, voelde hij zich innerlijk beschaamd. Hij had het gevoel, dat hij op dat oogenblik ter wille van haar alles zou kunnen opgeven. Wedden op paarden was dwaasheid, en zijn verdere buitensporig-

Yolop Lente.

Zes
nieuwe
Droste-
bonbons!

Tegen zeer aantrekkelijken
prijs: 35 en 40 cts. per ons,
kunt U nu onderstaande
nieuwe Droste Bonbons
verkrijgen:

PIKANTA'S - PALETS D'OR
MAROCANA'S - DROSTE'S
TRUFFELS - PÂTE FOURRÉE
CARANGETTES

Let er echter op, dat U voor den door U betaalden
Droste-prijs, ook DROSTE-KWALITEIT ont-
vangt. De naam Droste staat op elke bonbon.

Koopt geadverteerde artikelen!

J. CERATI

HAARKUNDIGE
AMSTERDAM
VOSSIUSSTRAAT 2

Het gebruik van mijn haar-
preparaten, ondersteund
door mijn methode van
haarverzorging, geeft bij
dagelijksche toepassing
onovertroffen resultaten.
Te spreken alle werkdagen
van 10-12 en 1-6 uur
en des Maandags-, Woens-
dags- en Vrijdagsavonds
van 7-8 uur en volgens
afspraak.

Onze kolommen

staan slechts open
voor advertenties
op het gebied van
geneesmiddelen
en geneeswijzen,
waartegen bij de
Commissie van
Contrôle geen
bezwaren bestaan.

Secretariaat der Commissie:
Van Aerssenstr. 176
DEN HAAG

HN-8

Een zittend leven ..toch slank en jeugdig.

Van tijd tot tijd een stukje
Wrigley's, daar knap je
van op! Verfrisschend,
kalmereend en... goed
voor de „lijn"! Bij zittend
werk moet de spijsverte-
ring bevorderd worden,
anders zijn loomheid en
corpulentie onvermijde-
lijk. Met Wrigley's behoeft
de eetlust niet geremd
te worden.

Twee soorten: P.K. (zuivere
pepermuntsmaak), Spearmint
(pittige kruisemuntsmaak), 5
per pakje cent.

WRIGLEY

VERHEUL & CO

WAT KUNT U MEER VERLANGEN...

Old Cottage voldoet aan de strengste eischen,
die aan goede toiletzeep kunnen en ook
mogen gesteld worden. En dan bovendien,
die onvolprezen Lavenderparfum! Alleen daarom reeds
wordt zij in het bijzonder door de beschaafde en ge-
distingeerde vrouw geprefereerd.

Gebruikt U haar reeds? Zoo niet, koopt eens een los
stuk als proef of een luxe doos met 3 groote stukken.
Zoo'n doos is een welkome attentie voor iedere vrouw.

Imp.: RICHARD WERNEKINCK & Co. - Hudestraat 9 - Amsterdam-C.

Grossmith's
Old Cottage
Lavender Zeep

LEVENSVZER.-MIJ. „HAARLEM"

Opgericht 1873

Haarlem - Wilsonsplein 11

Sluit alle soorten Levens-
Pensioenen- en Volksverzekeringen

M.OOSTWOUD

FRANEKER
ZIEKENWAGENS EN
INVALIDENRIJWIELEN

ABONNEERT U OP DIT BLAD

INDIEN GIJ
WILT VERKOOPEN
DAN MOET UW
ARTIKEL BEKEND
ZIJN.

*

HET MIDDEL
OM BEKEND TE
WORDEN EN TE
BLIJVEN IS
ADVERTEEREN

„THEOPHILE"

Utrechtschestraat 118, Amsterdam
BESTE HAARKLEUR- EN
HAARGROEIMIDDEL
Afgehaald f 2.— per flacon
Franco na toezending v. f 2.40
per postwissel of aan postzegels,
rembours f 2.60.

N.V. T NOORDWOLDE (Fr.)
TEL. 3 EN 28

PITRIET SERRE- EN
ROTTING TERRASMEUBELN

*Op reis door Nederland.**De zetel der vroedschap van Baarn.*

heden waren al geen steek beter. Zijn eigen fortuin stond bijzonder wankel, maar hij wilde degelijk worden en een huisgezin stichten. Op slot van zaken had hij toch een goed stel hersens, dat wist hij; hij zou breken met al zijn dulle streken en in de politiek gaan. Waarom zou hij geen parlements lid worden? Dat ging toch best.

„Wat ben je verschrikkelijk saai en stil!” zei Beatrice lachend en even met haar verhaal ophoudend. „Heeft Gazookah zich soms weer misdragen?”

„Dat was nu juist, waar hij op had gewacht; hij greep die gelegenheid dan ook terstond met beide handen aan.

„Ik schei er uit met wedden,” zei hij. „Weet je nog, Beatrice, wat je tegen me gezegd hebt in Sandown? Dat een man dingen moet doen, die de moeite waard zijn? Ik ga probeeren wat meer van mijn leven te maken. Wil je me helpen?”

„Jou helpen?” fluisterde zij.

„O, liefste, ik hou toch zooveel van je,” fluisterde hij terug. „Je bent duizend maal te goed voor eentje als ik ben, maar als er in jouw hart ook maar een klein plekje was, dat van me houden kon, dan zou ik voortaan een heel andere kerel worden. Daar geef ik mijn woord op.”

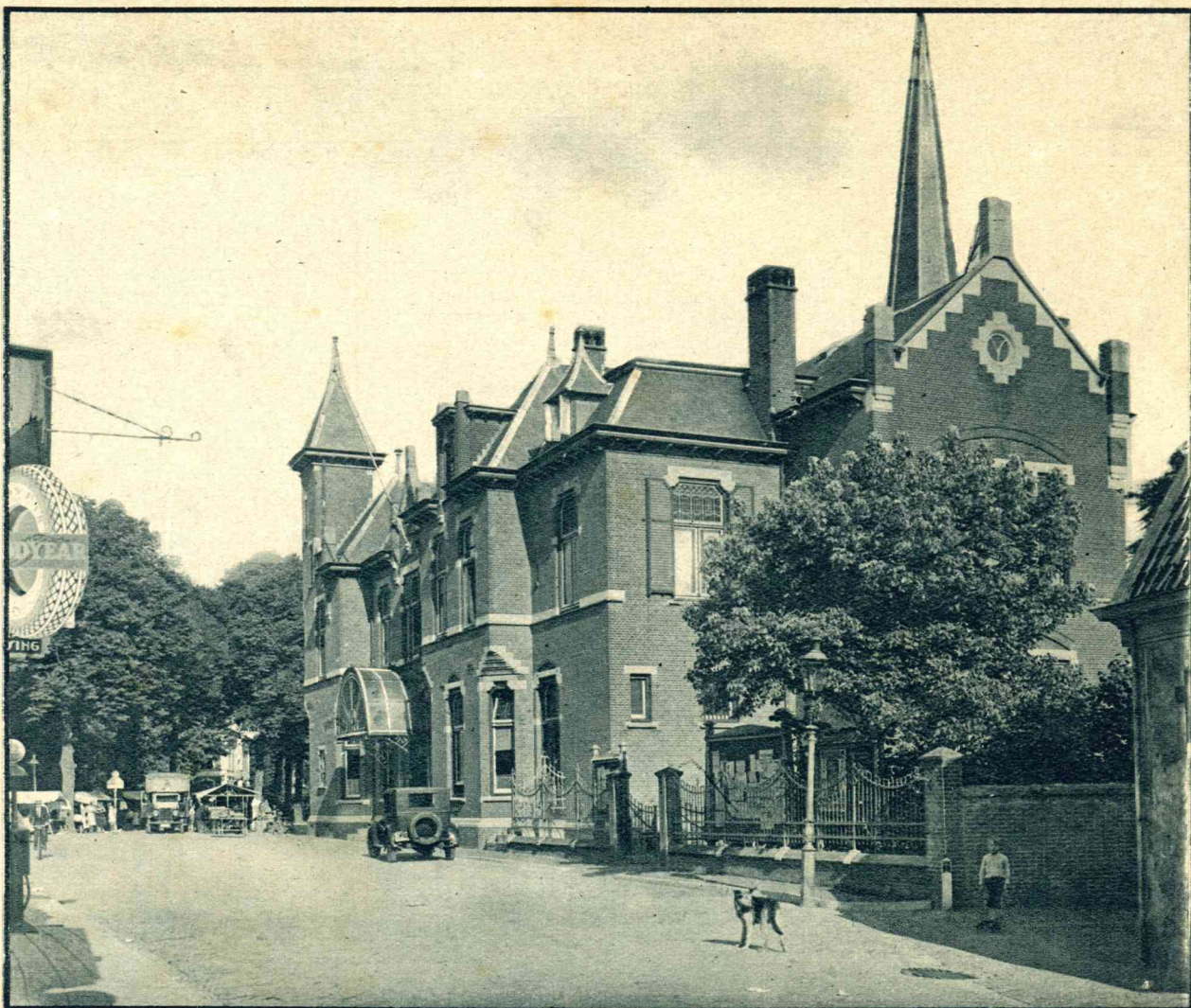
Hij greep haar hand en liet zich gaan, overmeesterd door zijn, voor dat oogenblik in elk geval, oprechte en ernstige gevoelens.

„Ik heb er heusch veel over nagedacht en ben begonnen in te zien, wat voor een dwaas ik tot nog toe geweest ben. Ik heb m'n geld bij hoopen verloren en ik ben niet rijk meer, maar zoo goed als straatarm geworden.”

Mijnheer Bridger deed werkelijk zijn best om eerlijk te zijn en hij voelde zich dan ook heel tevreden over zichzelf, toen hij dat gezegd had.

„Ik schaam me dood, als ik goed nadenk over alles, wat ik er doorgejaagd heb, maar dat is nu uit.... voorgoed uit!”

„We zullen nu maar niet over geld praten, Reggie,” zei zij, haar vingers

strak om de zijne. „Ik geloof, dat geld er veel minder op aan komt, dan de meeste menschen zich voorstellen.”

Hij kon nauwelijks een zucht van blijdschap onderdrukken, want hij verstond haar bedoeling glad verkeerd. Hij meende, dat zij bedoelde, voor hun tweeën meer dan genoeg te hebben; terwijl Beatrice niets anders wilde zeggen, dan dat ze tevreden zou kunnen zijn als de vrouw van een arm man. Zij verlangde niet naar geld en rijkdom.

„Dat is volkomen waar. Als twee menschen maar van elkaar houden, komt de rest er zoo weinig op aan!” zei hij, volkomen eerlijk gemeend. „Liefste, zou je een beetje van mij kunnen houden? Ik zal mijn best doen.... heusch, ik zal mijn uiterste best doen om je gelukkig te maken. Ik zal beginnen met een of andere bezigheid aan te pakken en je laten zien, dat ik werkelijk nog niet zoo'n nietsnutter ben als je misschien wel denkt. Wat zeg je daarop, Beatrice? Wil je vertrouwen in me stellen, liefste?”

Den volgenden morgen zat Borradaile in zijn woning met een bezoeker. Die bezoeker was zijn jongere compagnon Denton.

Borradaile's gezicht was grauw en stond strak. Denton was niet meer vrolijk en opgeruimd.

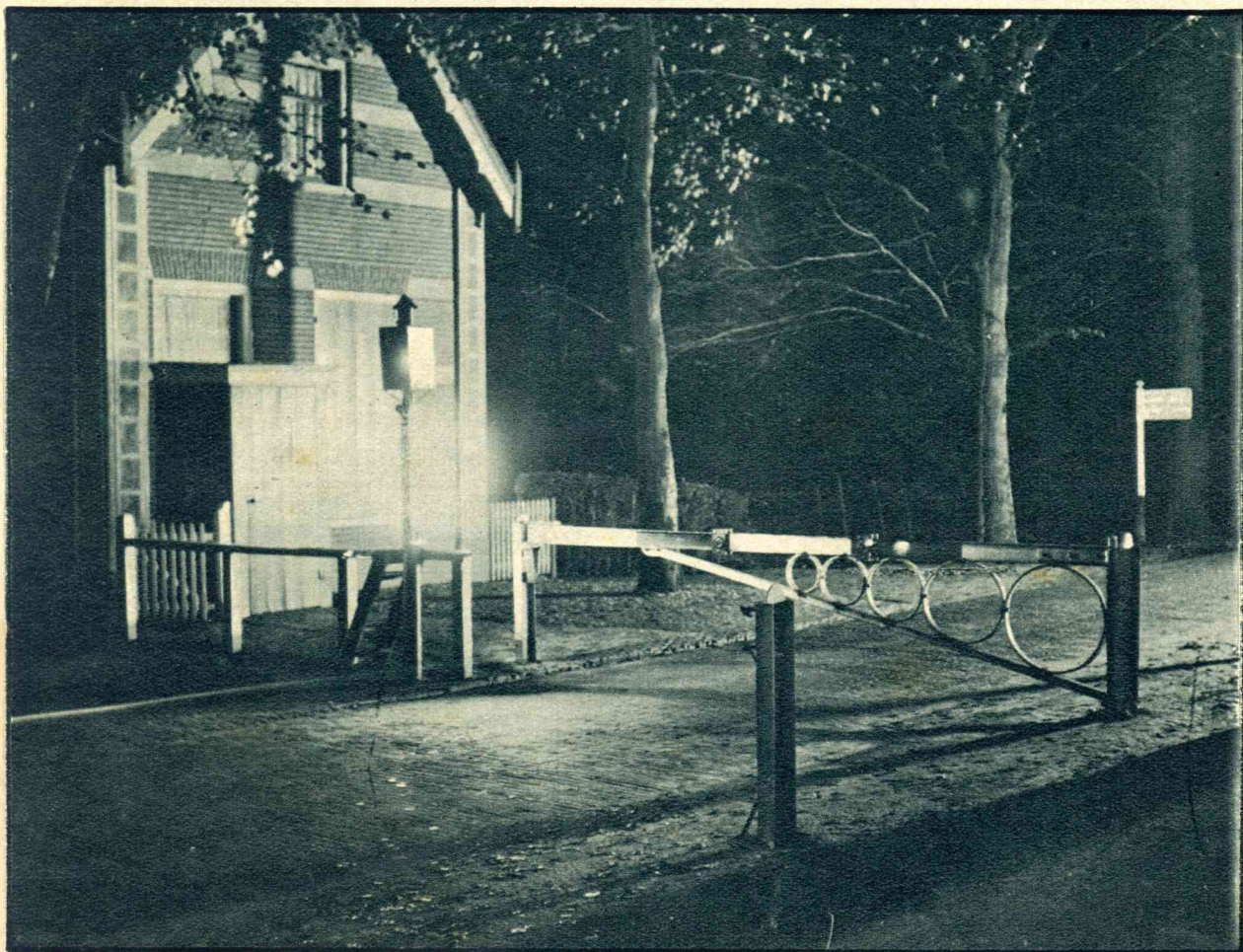
„Is dat werkelijk alles?” vroeg Borradaile kortaf. „Weet ik nu het ergste?”

Hij keek eenige papieren, die voor hem op tafel lagen, door.

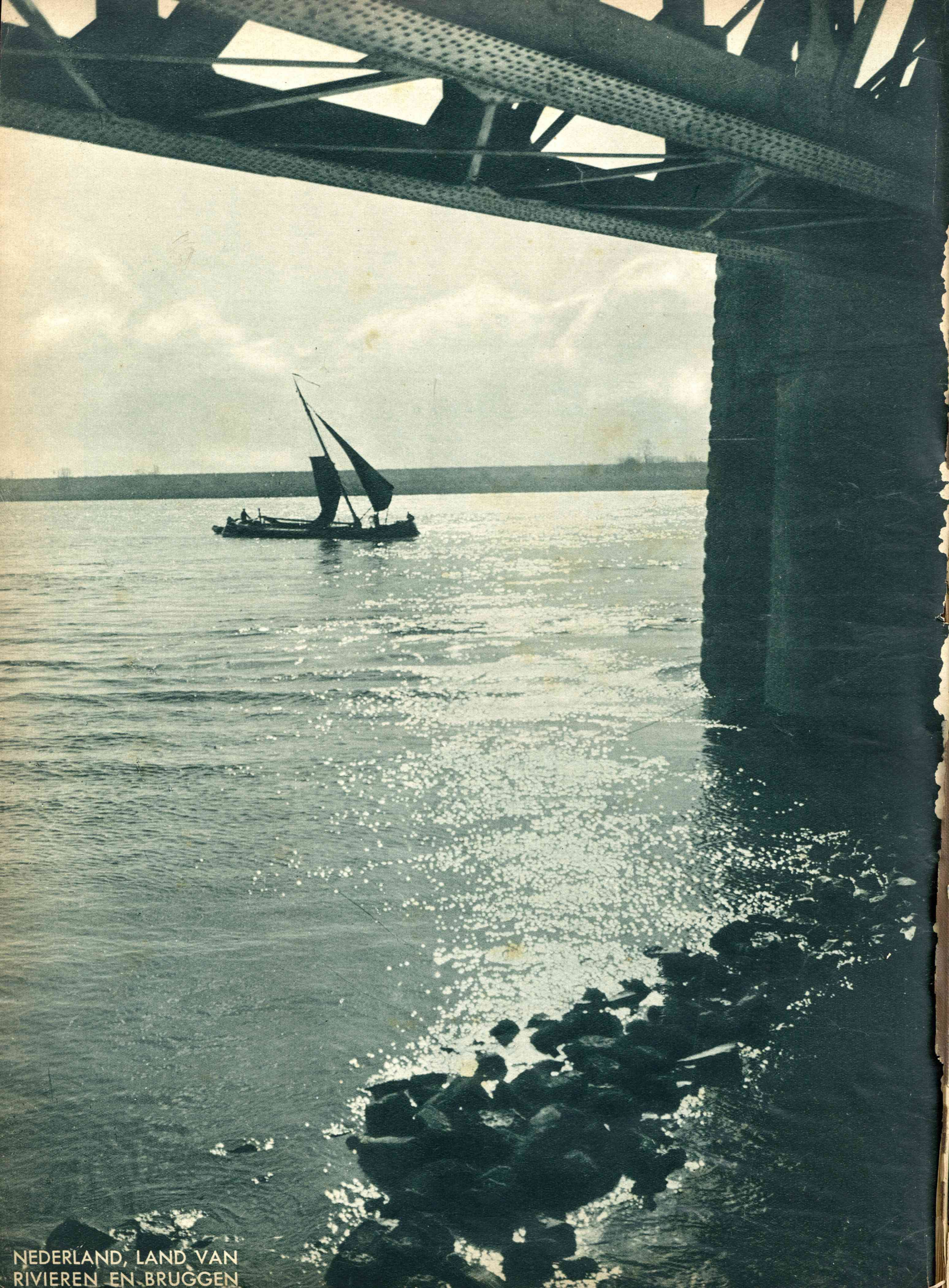
„Ja, dat is beslist alles. 't Is.... is.... 'n.... 'n afschuwelijke slag en ik.... ik.... heb er heel erg spijt van.”

Denton veegde zich het zweet van het voorhoofd; hij zag er ontsteld en angstig uit.

(Wordt vervolgd.)

Op reis door Nederland.

Avond bij den tol der Hooze Vuursche, in de prachtige, boschrijke omstreken van Baarn.

NEDERLAND, LAND VAN
RIVIEREN EN BRUGGEN